

Chút Chuyện Của Thằng Nử

Contents

Chút Chuyện Của Thằng Nử	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29: Chương 29	63
30. Chương 30	66
31. Chương 31	68
32. Chương 32	70
33. Chương 33	72
34. Chương 34	74
35. Chương 35	76
36. Chương 36	79
37. Chương 37	81
38. Chương 38	83
39. Chương 39	85
40. Chương 40	87
41. Chương 41	89

42. Chương 42	92
43. Chương 43	94
44. Chương 44: Chương 44	96
45. Chương 45: Chương 45	97
46. Chương 46: Chương 46	99
47. Chương 47	100
48. Chương 48	102
49. Chương 49: Chương 49	104
50. Chương 50	106

Chút Chuyện Của Thặng Nữ

Giới thiệu

Bạn thân gọi điện thoại cho ta, nàng nói cặp tình nhân cùng nàng thuê nhà ở ghép hiện đã chuyển đi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chut-chuyen-cua-thang-nu>

1. Chương 1

Bạn thân gọi điện thoại cho ta, nàng nói cặp tình nhân cùng nàng thuê nhà ở ghép hiện đã chuyển đi, vì thế còn dư ra một suất trống, hỏi ta có muốn đi qua ở chung với nàng không. Ta không hề nghĩ ngợi đáp ứng, nhân tiện khen nàng mũi thính, ta ngày hôm qua mới vừa từ nhà bạn trai, không, phải là bạn trai cũ, dọn ra, nàng liền giúp ta giải quyết vấn đề nhà ở.

Bạn thân mắng ta một hơi, nói là nhìn thấy blog ta viết nên chưa xót lệ, mới động lòng trắc ẩn, vì thế ta cũng tự nhiên tỉnh ngộ.

Nói đến cái blog kia, cũng cỡ mấy trăm năm ta không đụng tới, hôm qua có liếc qua một chút, bài viết gần nhất là vào lần chia tay mối tình trước, bất quá lần đó là ta đá đối phương, lần này bị đối phương đá, tâm tình dù sao cũng xem như không đến nỗi nào. Bị kịch ở chỗ, lần này đã đến mức bàn chuyện hôn sự, chỉ cần sút một cú vào lưới nữa là được, kết quả bóng bay ra khỏi khung thành, lí do chia tay là “Chúng ta tính cách không hợp.”

Không hợp mẹ người a, không hợp mà có thể cùng nhau hai năm? Không hợp mà có thể bàn đến hôn sự, ngay cả thiệp cưới đều đã chọn xong? Không hợp mà một tuần trước khi chia tay còn tổ chức cho ta một buổi sinh nhật lãng mạn? Cho nên ta là hoài nghi hẳn có niềm vui mới, đáng tiếc vẫn không tìm ra được chứng cứ.

Ta là một người dễ chịu, quả bóng kia vừa nói chia tay, ta không nhiều lời đã bỏ của chạy lấy người, biểu hiện đặc biệt rộng lượng. Hẳn ta lúc chia tay xong cũng không nói hai lời xoay người bước đi, ta khi đó cảm thấy được hẳn đặc biệt toát ra khí phái nam nhi. Cho nên ta cũng quay về nhà, không khóc cũng không nháo, còn đem sợi dây chuyền trên cổ cùng trang sức được tặng đem trả lại cho hẳn, nói mấy câu đại loại

như biết người cũng không dư dả gì, cầm lấy để dành cho cô ta đi, cô ta ngay cả người từng được người khác “dùng” qua cũng không chê, chắc là không ghét bỏ mấy thứ đồ từng được dùng qua này, tốt xấu gì đây cũng là vàng thật.

Dọn ra khỏi nhà bạn trai, người đầu tiên nghĩ đến là Khuê Mật, muốn gọi điện thoại cho nàng kể khổ, thuận tiện xin tá túc mấy hôm, đột nhiên nhớ tới lúc trước nàng mới nói, nàng đang đi với bạn trai, ta bộ dáng hiện tại như nhà có tang, người khác thấy qua chê cười không nói, hơn nữa người ta cũng chưa chắc còn dư chỗ cho ta.

Ta bỏ ý nghĩ trong đầu, lái xe đi đến nhà trọ gần đó. Trong lúc đang lo liệu thủ tục, có đôi tình nhân vào đây thuê phòng, bộ dáng ân ái, trong lòng ta không khỏi hỗn tạp các loại tư vị, nhưng mà rất nhanh liền phục hồi vui sướng khi người gặp họa, ta nhìn bọn họ trên người mặc đồng phục có huy hiệu trường trung học XX, nghĩ đến cảnh bọn họ bị đuổi học, cười ra tiếng.

Đôi tình nhân biết ta cười bọn hắn, cùng nhau trừng mắt liếc ta một cái. Nam sinh nói “Hiếm khi gặp kẻ lập dị”, nữ sinh nói “Xem ra nàng cũng không còn trẻ”. Vừa lúc phục vụ hỏi ta phòng đơn hay phòng đôi, ta nói phòng đơn, nữ sinh nghe thấy lại bồi thêm một câu “Còn là một đại tỷ độc thân”, ta bị chọc cho tức nghẹn.

Nước mắt vẫn kiềm nén cho đến lúc đi tắm mới chảy ra, thiếu chút nữa là tràn bồn tắm. Chất xúc tác chính là cú điện thoại của mẹ ta, mẹ ta nói nàng vừa tìm được một đại sư chọn ra ngày hoàng đạo, ngày đó thích hợp để kết hôn, kêu ta cùng Tiểu Hoàng thương lượng một chút, nếu không thì cứ quyết định như vậy. Tiểu Hoàng chính là bạn trai ta vừa mới chia tay, ta thích gọi hắn là Đại Hoàng, nghe giống cầu danh, mà hắn ở trong mắt ta cũng biến thành một con chó trung thành.

Khi bạn thân lại đây, cánh cửa chiếc xe hơi hiện đại mới tinh mở ra, làm ta giật cả mình. Lại nhắc đến Tiểu Lục bạn trai mới của nàng, nàng đặc biệt u oán trắng mắt liếc ta một cái,. . . Mặc kệ, nén giận, không quan tâm nàng.

Kỳ thật cũng không oán ta được, gần đây ta bị nhiều chuyện làm tối tâm mắt mũi, vội đến độ muốn chết sớm, làm gì còn có sức quan tâm người khác. Nhất là vấn đề tình cảm của nàng, trừ khi nàng phát thiệp cưới cho ta, bằng không ta cũng xem đó là nhất thời. Tốc độ đổi bạn trai của nàng còn nhanh hơn so với thay quần áo, ngắn nhất ba ngày, dài nhất ba tháng.

Bạn thân nói xe là mượn của một vị đồng sự. ta lập tức biết là nam đồng sự.

Sau khi lên xe, nàng thân thủ hướng ta:

“Dương Thần, chúc mừng cậu gia nhập quân đoàn thẳng nữ.”

Lúc này ta mới ý thức được, tuổi ta đã muốn bước vào hàng ngũ thẳng nữ, còn ba tháng nữa là qua năm mới, qua năm mới ta sẽ ba mươi, nguyên bản lúc trước ta nghĩ ba mươi tuổi sẽ lấy chồng.

Nàng chính là con giun trong bụng, ta nghĩ cái gì, nàng đều có thể đoán được, nói:

“Có cần mình cho cậu mượn vai dựa vào một chút không?”

Ta không nói gì lập tức dựa vào, sau đó một phen nước mắt nước mũi đem ủy khuất trong lòng nói ra.

Bạn thân ban đầu còn đáp lại hai câu, sau thì rõ ràng nghe ta nói năng lộn xộn, lúc thì người kia thật là tốt, lúc thì lại người kia không tốt. Nếu đổi lại là người khác, nhất định cho rằng ta là kẻ điên. Nhưng mà đây là bạn thân của ta, nàng rất hiểu ta.

A, quên nói, bạn thân tên thật là Tô Văn. Đúng vậy, chữ trong tên chúng ta trùng hợp như thế, ta Thần nàng Văn, cho nên chúng ta đặc biệt hợp cạ. Tô Văn là một bộ tiểu mỹ nhân điệu dàng, đương nhiên đây chẳng qua là biểu tượng, bên trong căn bản là một nữ lưu manh, tùy tiện, không câu nệ tiết, động một tí là tuôn ra mấy câu khó nghe. Theo lời Tô Văn nói, đôi ta ngư tử ngư, mã tử mã, quả thực cực kỳ xứng đôi.

Gặp được cạ cứng, ta cùng Tô Văn nói về đôi tình nhân tối hôm qua.

Tô Văn đau lòng vỗ vỗ mặt của ta:

“Thật đáng thương, vẻ mặt của cậu tiểu tụy như thế này, khó trách bị tiểu bằng hữu cười nhạo.”

Nói trúng phóc nỗi lòng ta.

Chạy đến phòng tắm soi gương, đem Tô Văn kéo đến so sánh. Đầu là nữ nhân ba tháng nữa sẽ ba mươi, mà Tô Văn kia xuân sắc tươi đẹp, còn ta lại là tàn hoa bại liễu.

2. Chương 2

Ta quả nhiên đã lâu không quan tâm tới Tô Văn, ngay cả nàng thay đổi chỗ ở cũng không biết. Tô Văn mắng ta lang tâm cầu phế, ta đáp lại nàng một câu, chị em người vừa bị một tên lang tâm cầu phế vứt bỏ, người làm ơn xát muối lên miệng vết thương.

Chờ nàng dừng hẳn xe, ta hỏi nàng:

“Không phải cậu nói nam nhân trong văn phòng của cậu tất cả đều là tàn canh lãnh chích sao, xe này của ai?”

Tô Văn người này miệng thỉnh thoảng thực độc địa, lúc ấy nàng dùng “Tàn canh lãnh chích” để miêu tả nam đồng nghiệp, ta cười suốt một tuần. Sau đó có lần văn phòng của bọn họ tụ hội, ta vừa lúc không có nơi để đi, liền theo Tô Văn ăn tiệc. Quả nhiên là ngoài dự đoán của bọn họ, không cần giới thiệu, ta đều có thể nói tên từng người, đồng thời bội phục Tô Văn dùng từ ngữ cỡ nào là điêu luyện sắc sảo. Cực điểm, lần đó trở về, ta ước chừng lại cười thêm một tháng.

Bất quá Tô Văn đặc biệt giỏi giả nai, chỉ cần nàng muốn giấu giếm bản tính, thật sự nhìn qua mười phần đều là kiểu ngụy tử. Lúc ta nhìn thấy các nam đồng nghiệp tranh nhau xum xoe Tô Văn, tự đáy lòng liền cảm thấy đám người kia quả nhiên đều là mất động vật, tuy rằng bên ngoài ta cũng không khác gì họ.

Tô Văn nói xe là của tân tổng giám đốc của nàng, ta biết Tô Văn tốt cùng không muốn nợ ai ân tình, liền hỏi nàng, là bạn trai hiện tại? Tô Văn cân nhắc một chút, thuyết.

Tô Văn đối với bạn trai yêu cầu rất hà khắc. Thể hình, diện mạo, năng lực không thể không có, cho nên nếu có thể trở thành hộ hoa sứ giả của nàng, đều là vượt trội. Cứ như vậy, bạn trai cứ thay đổi hết lớp này đến lớp khác, thật sự trừ bỏ làm cho người ta đổ mắt ghen tị, chỉ còn hăm mộ đến thống hận, đặc biệt là đối với người vừa mới thất tình như ta đây.

Ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Tô Văn, cậu như thế là phạm phạm của trời, coi chừng thiên lôi đánh chết.”

Tô Văn khinh thường nhìn ta liếc mắt một cái:

“Hiện tại người bị báo ứng hình như là cậu đi?”

Ta nhất thời sinh khí.

Căn nhà nhỏ có hai phòng, Tô Văn đem phòng có ban công hướng phía Nam tặng ta, ta lập tức cảm động đến rơi nước mắt, Tô Văn, người thật là Khuê Mật tốt của ta. Tô Văn liền đáp, người tâm lý âm u cần ánh mặt trời gay gắt để phơi nắng. Ta xuy xét một phen, lập tức lại vô cùng đau đớn, Tô Văn, cậu như thế nào không chết đi!

Hành lý của ta ít đến đáng thương, chỉ có một thùng cùng một cái túi xách. Tô Văn chắc chắn một trận, ta giải thích, chính là không nghĩ hoàn cảnh sẽ như thế này mà thôi. Thở dài một hơi lại nói, rành rành là đào tẩu, cũng không cần cậu ra về nhơ nhĩ quá đỗi nhìn mình như vậy. Mỗi khi Tô Văn nhơ nhĩ nghiêng ngẫm từng chữ một trong lời nói, ta hận không thể cùng nàng đổi nghề nghiệp, làm văn kiện cần nhất một thiên tài như nàng.

Bất quá ta nhìn đến ngay cả laptop cũng quên đem theo, nhất thời nồng đậm hối hận. Đó là hầu bao mình tự bỏ ra, hơn nữa mới dùng có một tháng, chỉ có thể ai oán:

“Thật hời cho tiểu tử kia.”

Tô Văn khó hiểu nói:

“Ngày mai đi lấy lại không được sao?”

Ta cần rằng:

“Đời này cũng không muốn tái kiến hân.”

“Mình đi lấy giúp cậu?”

Chỉ chờ nàng thốt ra câu đó, ta vội vàng nói:

“Vây phiền cậu, tiện thể giúp mình đem mấy bao quần áo đến, cho dù thùng rác ở đâu, mình cũng muốn đích thân đem đi vứt.”

“Cậu thật là hoang phí.”

Tô Văn trong lời nói ý tứ có chút tiếc nuối rèn sắt không thành thép, vung tay cho ta sớm nghỉ ngơi một chút.

Nằm trên giường xa lạ, trở mình vài lần, nhin không được rơi nước mắt. Cũng không phải vì nghĩ đến tên nam nhân kia, mà là khóc cho tương lai tràn ngập mịt mờ. Vốn nghĩ tìm được chốn nương thân rồi, ta thậm chí còn thay toàn bộ màn cùng bọc sofa thành màu xanh da trời, ta đặc biệt thích màu sắc sạch sẽ này, lại chỉ một câu nói đem toàn bộ hi vọng trở thành hư ảo.

Theo thói quen ta đứng giờ tỉnh lại, vò một chút mái tóc lộn xộn đi vào toilet, nhìn đến Tô Văn, sững sốt một chút:

“Cậu như thế nào lại ở đây?”

Tô Văn đang đánh răng, miệng đầy bọt kem, nói cái gì đó ta không nghe rõ. Nàng súc miệng xong, nói lại một lần nữa:

“Cậu mộng du à? Đây là nhà mình.”

Ta lập tức mới nhớ, ta thất tình, Khuê Mật Tô Văn của ta hảo tâm cho ta ở nhờ. Nghĩ đến đó, mũi chua xót, đi qua ôm nàng một chút, ta nói, Tô Văn, cảm ơn cậu.

Tô Văn nói, bạn bè nhiều năm như vậy, khách khí làm gì?

Ta đột nhiên phát hiện, ta cùng Tô Văn quen biết nhau cũng mười mấy năm, bạn trai đổi qua vài người, bạn tốt lại chưa từng thay đổi. Thời điểm hạnh phúc, cơ hồ đem nàng quên đến chân trời, lúc ôm ỷ khuất mới nhớ tìm nàng kể lể. Đôi lúc nàng sẽ thật tri kỷ nói với ta, đôi lúc lại cầu huyết đổ dầu vào lửa ra sức mắng, nhưng mặc kệ là loại nào, ta đều cảm thấy nàng là người duy nhất hiểu ta, đương nhiên ta cũng là người duy nhất hiểu nàng.

Ta đem suy nghĩ này nói cho Tô Văn, còn cảm tính bồi thêm một câu:

“Tô Văn, mình thật hi vọng cả đời cùng cậu làm bạn tốt.”

Đây tuyệt đối là lời nói thật lòng của ta.

Tô Văn suy nghĩ một chút, mới gật đầu:

“Ừ.”

Ta nhất thời mất hứng:

“Này sao lại phải suy nghĩ lâu như vậy?”

Tô Văn nói:

“Mình chính là ước chừng một chút, xem xem có đáng giá hay không.”

Ta liếc nàng một cái:

“Tình bạn cùng tình yêu giống nhau đều là báu vật vô giá, sao có thể đánh giá được.”

Tô Văn lại nói:

“Tình bạn quan trọng hơn tình yêu, bởi vì tình bạn cần đảm bảo bền vững hơn tình yêu.”

Ngày tại thời điểm miễn cảm như thế này, ta vô cùng tán thành.

3. Chương 3

Ta nghĩ ta đã qua thời niên thiếu nháo động, dù sao năm nay cũng gần ba mươi, lý tính cao hơn cảm tính, không giống như lúc còn đến trường, già mồm cái lão muốn chết, đặc biệt hi vọng mình là Lâm Đại Ngọc (1), tính tình có thể tùy ý đùa giỡn, tùy tiện rơi nước mắt, sau đó chờ đợi bạn trai tính tình hảo giống như Giả Bảo Ngọc (2) đến yêu thương. Đương nhiên đây phần lớn cũng chỉ là suy nghĩ chủ quan của ta, bởi vì ta đã hỏi qua rất nhiều bằng hữu khác phái, bọn họ nhìn nhận vấn đề một cách nhất trí đến thần kì, tất cả đều thích nữ sinh ôn nhu đáng yêu, còn loại tính cách không chịu thua kém ai giống ta, việc gì cũng phải tranh 1/3 hiển nhiên không phải khẩu vị của bọn hắn. Cho nên tròng tình cảm hồi đại học kia, chỉ nửa năm liền vội vàng chia tay, lại ước chừng thương tâm ba tháng mới khôi phục lại.

Mà hiện tại, ta cùng tên nam nhân đã chuẩn bị đám hôn luận kia chia tay, chỉ thương tâm mấy ngày, tâm liền rất nhanh bình tĩnh trở lại, còn bắt đầu tính toán đến được mất.

Ta cùng bạn trai chia tay không phải là không nhìn ra dấu hiệu trước, chính là bị ta xem nhẹ mà thôi. Ta nghĩ hắn giống ta, bị hội chứng lo sợ tiền hôn nhân, ta thì để trong lòng, mà hắn thì biểu hiện ra ngoài. Nói ví dụ như tính tình ngày càng tệ, có khi đi công tác mười bữa nửa tháng ngay cả một cú điện thoại cũng không có, hỏi hắn một ít chuyện kết hôn phải chuẩn bị gì, biểu hiện của hắn cực kỳ không kiên nhẫn, nhưng sau đó lại khéo léo nói nhiều lời hay để chữa cháy, còn muốn giúp ta tổ chức sinh nhật. Ta vì thế muốn nói lại thôi, còn tưởng rằng hắn lời ngon tiếng ngọt cái gì, nguyên lai là muốn chia tay với ta.

Ta đem suy đoán của mình nói cho Tô Văn, Tô Văn lại không chút khách khí phán một câu, lúc cậu mới vừa cùng hắn nói chuyện, mình đã cảm thấy người này không đáng tin cậy.

Ta nói, cậu đây là đang nói vuốt đuôi sao, lúc trước mình giỡn dựa phân vân xem có nên ở chung với hắn hay không, không phải cậu đã cho mình một liều an thần, mình mới quyết định sao?

Tô Văn nói:

“Ôi, hảo muội muội của mình, đây là đã thời đại nào rồi, cậu nói cậu là nữ nhân sắp ba mươi, để cho người ta biết bản thân vẫn chưa có kinh nghiệm, không sợ người khác chê cười sao? Hơn nữa, mình thấy cậu quyết định chuyển qua với hắn, mới trợ giúp một phen. Thôi, bây giờ toàn bộ lỗi cũng không phải của mình.”

Ta nhất thời khóc lóc thảm thiết:

“Mình thực sự là chuẩn bị chuyển qua cùng hắn. Ngày kết hôn mẹ mình đều đã chọn giúp, ai biết được một người thành thật khấn khít như thế, cũng có ngày trở mặt a.”

Ta lúc trước ở nhiều đối tượng tiếp cận như vậy lựa chọn Tiểu Hoàng, thật đúng là bởi vì hắn là người có thể dựa vào.

Văn đột nhiên tiến đến trước mặt ta, hề hề thần bí nói:

“Đến đây cô nương, nói cho tỷ tỷ biết, các người làm chuyện đó có cảm giác như thế nào?”

Ta nhất thời không kịp phản ứng:

“Chuyện gì?”

Tô Văn dùng ánh mắt “đã biết còn hỏi” quét qua ta một chút, ta lập tức ngộ ra, há mồm mắng một câu:

“Hạ lưu.”

Tô Văn nói:

“Mình đây không phải là đang giúp các cậu phân tích nguyên nhân chia tay sao? Mình cho cậu biết, cậu đừng tiếp tục không tin, rất nhiều người bởi vì chuyện này mà ly hôn đấy.”

“Thật sự?”

Ta hồi tưởng, nhớ lại một chút:

“Liền như vậy đi, không có cảm giác gì đặc biệt.”

“Hắn thì sao?”

“Mình đâu biết, chắc là không sai biệt lắm.”

Tô Văn vỗ đùi “Ba” một tiếng làm ta giật cả mình, nói:

“Nguyên lai mấu chốt là ở trong này, mình đã sớm khuyên các cậu, làm người đừng quá bảo thủ, vấn đề đây, loại bệnh này tuổi trẻ các cậu dễ dàng mắc phải nhất, cậu nói cậu không làm cho hắn thỏa mãn được, hắn còn không chán cậu sao?”

Nữ lưu manh Tô Văn khi nói những lời này, mặt không đỏ tâm không khiêu.

Ta chỉ có thể đỏ mặt tía tai cái chày cái cối cùng nàng:

“Đừng ở trước mặt mình ra vẻ từng trải biết hết, về chuyện này của cậu, mình biết nhất thanh nhị sở.”

Tô Văn lấy mắt lườm ta:

“Có nói cậu đâu, hướng trên người mình xả cái gì? Cậu cẩn thận ngẫm lại, quan hệ của các cậu có phải hay không chính là từ khi ở chung bắt đầu chuyển biến xấu? Hoặc là, nói cách khác, có phải hay không từ lúc bắt đầu chuyện ấy, hắn đối với cậu có dấu hiệu lạnh nhạt?”

Ta lại hồi tưởng một phen, hình như thật sự là từ khi ở với nhau, coi như chính là sống chung, nếu là sống chung đương nhiên sẽ không dính lấy nhau như trước kia nữa. Nguyên lai là có chuyện như vậy, khó trách lúc mới bắt đầu còn nồng nàn, về sau càng ngày càng nhạt, hai tháng gần đây ngay cả chạm mặt cũng không có, ta vốn cũng không ham thích gì loại chuyện đó, còn mừng rỡ tự tại. Hiện giờ nghe Tô Văn phân tích như vậy, tựa hồ như sọ não được thông suốt, ý nghĩ đã rõ ràng một chút. Ta khinh, nguyên lai mấy ngày nay ta như tên đui mù!

Ta nổi giận:

“Cũng không nhất định nguyên nhân do mình, nói không chừng là tại hắn!”

Tô Văn bắt chéo chân:

“Không quan tâm nguyên nhân ở ai, đây nhất định là một trong những nguyên nhân hai người chia tay, còn có. . .”

Tô Văn đứng trước mặt ta, từ trên cao nhìn xuống:

“Cô nương, không phải mình phê bình cậu, nhưng cậu cũng nên sửa cái cấu tính tình của mình đi. Cậu luôn nói mình giỏi mọi chuyện, mọi chuyện đều phải đứng thứ nhất, mọi chuyện đều phải tranh quyền nói, mình mà là bạn trai của cậu cũng chịu không nổi, có tên nam nhân nào lại nguyện ý để cho một nữ nhân ở trên đầu mình tiểu xuống a?”

Ta ghen lời, tuy rằng lời của Tô Văn thô tục khó nghe, bất quá đánh trúng khuyết điểm lớn của ta. Chỉ có Tô Văn mới dám nói với ta như vậy, hơn nữa ta nghe mà không tức giận, chỉ yếu ớt giải thích:

“Đôi ta quen biết nhau mười mấy năm, cậu nên biết, tính tình mình là như vậy, không phải nói sửa là có thể sửa được. Hơn nữa, cậu không nhận thấy là mình đã thu liễm rất nhiều rồi sao?”

Tô Văn hít một hơi:

“Mình thì không sao cả, cái cậu cần làm là cầu nguyện người nhà của cậu có thể tiếp nhận đi!”

Ta nghe rằng hướng nàng:

“Cậu làm như cậu không có khuyết điểm vậy, mình không ngại nói ra đâu.”

Cùng Tô Văn nói chuyện với nhau một phen, lòng đã thoải mái rất nhiều, nhưng có chút chuyện không phải nói buông là có thể lập tức buông. Con người là loài có cảm tình, ta cùng hắn kết giao hai năm, không phải hai tháng, ở sâu trong nội tâm ta, kỳ thật vẫn là hi vọng hắn có thể tìm ta, chỉ cần hắn níu kéo, ta khẳng định có thể quay đầu lại.

Vì thế ta phát hiện, nữ nhân tuổi ba mươi thực chất bên trong vẫn không mất đi một ít hèn mọn hết sức lông bông của tuổi trẻ.

---

(1) Lâm Đại Ngọc – (2) Giả Bảo Ngọc: Là hai nhân vật trong tiểu thuyết “Hồng Lâu Mộng” của Tào Tuyết Cần.

Giả Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc là hai anh em con cô con cậu, cùng ở chung một nhà từ bé, cùng lớn lên bên nhau, tuy cả hai thường cãi vã hờn giận nhưng tình cảm lại vô cùng thâm thiết, họ hiểu nhau và thông cảm cho nhau sâu sắc. Sau đó lại có thêm một cô em họ Tiết Bảo Thoa đến ở nhờ, Bảo Ngọc đôi lúc cũng rung động vì Bảo Thoa nhưng vì Bảo Thoa cũng giống như những người Giả gia, luôn hướng anh ta theo con đường công danh mà anh ta chán ghét, nên dần dần dành hẳn tình cảm cho Đại Ngọc, người duy nhất không thúc ép anh làm quan.

Cuối cùng, nhà họ Giả đã chọn Tiết Bảo Thoa cho Bảo Ngọc. Phụng Thư, chị dâu của Bảo Ngọc, dùng kế “tráo đường đổi cột” để lừa Bảo Ngọc cưới Bảo Thoa. Đại Ngọc đau khổ tuyệt vọng nên mang tâm bệnh. Nàng đốt thơ, đốt khăn để dứt tình rồi chết trong nỗi uất ức, oán hận trong lúc cả nhà mừng đám cưới Bảo Ngọc. Kết thúc tấn bi kịch này, Bảo Ngọc bỏ nhà đi tu, Bảo Thoa trở thành góa phụ.

4. Chương 4

Ta đã đánh giá cao sức quyến rũ của bản thân, bạn trai suốt một tháng ngay cả một tin tức cũng không có. Ta nghĩ hắn và ta giống nhau, đối với hai năm cảm tình ít nhiều cũng có lưu luyến, không nghĩ lại bạc tình như thế. Thất vọng không tả nổi, thẳng đến một ngày, ta thật sự nhận không được chạy đến tiểu khu hắn ở, làm bộ như vô tình gặp được, ngoài dự đoán lại là một màn làm cho ta nhìn muốn nôn mửa.

Hắn đang ôm chặt một nữ nhân, xinh đẹp như thế nào thì không thể nói rõ, nhưng mà tuyệt đối đủ thanh xuân, bộ dáng đại khái khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, ta không biết nên khủng hoảng hay là nên đổ kệ. Cuối cùng ta cảm thấy được trên người nữ nhân kia mang theo cổ hơi thở của thôn quê, nét mặt hé ra cũng là bình thường, không có gì đặc sắc.

Ta lúc ấy cảm thấy đặc biệt bị ai. Hắn muốn tìm cái mới, ta không ngại, nhưng ít nhiều cũng nên tìm một ai đó để cho ta nguyện chịu thua. Nam nhân thường có câu cửa miệng “Chọn nữ nhân trước tiên là nhìn nhan sắc, sau đó mới khai quật nội tâm”, nữ nhân này trừ bỏ ưu thế là tuổi tác, có điểm nào bằng ta? Hắn không thêm để ý thì kệ hắn, còn ta chưa muốn bị hạ thấp đẳng cấp đâu, đừng nên dùng cách thức này để chứng minh mất ta có bao nhiêu kém chứ?

Nếu là một cái ba mươi lăm tuổi, ta khẳng định sẽ lao ra, đem bọn họ châm chọc khiêu khích một phen, cho dù không làm cho bọn họ chia tay được, cũng muốn để cho bọn họ trong lòng khó chịu nửa tháng. Cuối cùng ta đứng dưới bóng cây, một tiếng động cũng không phát ra, vì thế bọn họ nói chuyện từng câu từng chữ đều lọt vào lỗ tai ta.

Nam nhân:

“Anh cùng người đàn bà kia sớm đã không còn quan hệ, tuổi lớn coi như xong, tính tình lại càng không hảo, sự ôn nhu của nữ nhân trên người cô ta coi như trôi tuột hết.”

Nữ nhân:

“Vậy mà anh còn cùng nàng lâu như vậy?”

Nam nhân:

“Là cô ta quần quít lấy anh, còn bắt anh kết hôn với cô ta. Em không biết đâu, nữ nhân ba mươi tuổi như cô ta, rõ ràng là muốn nhanh tìm một nam nhân để kết hôn. Hết lần này tới lần khác thủ đoạn, há mồm nhà ở, ngậm miệng xe, mua quần áo đều vào trung tâm thương mại, quần áo mà mấy trăm nhân dân tệ sẽ không thèm nhìn tới, chỉ chọn đồ đắt tiền, dù sao cũng không phải chính mình bỏ tiền ra nên tha hồ hưởng thụ.”

Nữ nhân:

“Oa, thật sự a, nghe thật là khủng khiếp nga, nữ nhân như vậy nên sớm bỏ đi.”

Nam nhân:

“Cho nên anh thích cùng một chỗ với em, cảm giác lúc ở cùng em giống như là mối tình đầu, thật tinh khiết.”

Ta cố gắng nhẫn nại, cuối cùng không chịu nổi đứng tại chỗ nôn khan một tiếng, ta chưa bao giờ biết họ Hoàng lại lừa gạt người như vậy. Âm thanh nôn khan quá lớn, muốn người khác không nghe thấy cũng khó, ta đây cũng không muốn giả làm người qua đường, hơn nữa còn bị nói đến không đáng một đồng, nếu không phản kích căn bản sẽ không phải tác phong của ta, lão nương như thế nào còn chưa đến lượt các người bình phẩm.

Ta từ bóng cây đi ra, đứng trước mặt bọn họ.

Nam nhân hiển nhiên không dự đoán được ta ở trong này, sắc mặt thay đổi một chút, lắp bắp nói:

“Cô, cô như thế nào lại ở đây?”

Ta cười lạnh:

“Mới vừa nãy không phải ăn nói thật lưu loát sao, bây giờ run run cái gì? Chột dạ a?”

Có tình nhân ở đây, hẳn ta thẳng lưng, bộ dáng giả bộ điềm tĩnh:

“Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Ta nói hẳn trước tiên đứng sang một bên góc chốc lát, sau đó đi đến trước mặt nữ nhân kia. Vóc dáng ta không tính là cao, nhưng cũng không tính thấp, 1m63 thêm giày cao gót 8cm, đứng trước mặt một cô gái mang giày thể thao nhìn chưa đến 1m6, cũng đủ để nhìn xuống nàng. Ta là lúc tan ca trong công ty trực tiếp đi xe đến đây, trên người còn mặc bộ váy màu đen, ta cũng có mấy bộ quần áo hàng hiệu, nhưng không phải cái nào cũng thế. Nói đến cũng vừa vặn, hôm nay người của tổng công ty xuống họp, ta mới hảo hảo chỉnh chu một phen, lúc đang họp mất tập trung bị sếp nói hai câu, trong lòng không thoải mái mới đến tìm họ Hoàng. Ta cho dù không bằng ai, nhưng so với tiểu cô nương quần áo xuề xòa, quần bò thấp tới thắt lưng, mang giày thể thao đứng trước mặt, khí chất hẳn phải tốt hơn nhiều, huống chi ta lộ diện là để gây khó dễ, tự nhiên càng phải hùng hồn hơn.

Ta hỏi:

“Cô là bạn gái hẳn?”

Nữ nhân hiển nhiên không biết ta là ai, ngăn người mới nói:

“Đúng vậy.”

Ta lại hỏi:

“Các người quen nhau bao lâu rồi?”

Nữ nhân nói:

“Hai tháng.”

Cũng chính là một tháng trước khi ta với hấn chia tay, thì ra ta bị cấm sừng.

Ta cũng không tức giận, nói:

“Tôi chính là cái nữ nhân ham hư vinh không biết xấu hổ mà các người này giờ nói đến.”

Cô nàng lúc này mới lấy lại tinh thần, mà ta chuẩn xác từ trong mắt nàng lúc nhìn ta thấy được một tia hâm mộ. Ta biết nàng trừ bỏ tuổi nhỏ hơn ta, trên người còn có rất nhiều cái ta có mà nàng không có.

Ta chỉ vào tên kia, nói với tiểu cô nương:

“Tôi không biết cô tại sao quen được tên nam nhân này, cũng không biết cô đi theo hấn là yêu đương nhất thời hay tính xa tới chuyện kết hôn, nếu là chơi một chút, OK, tôi chúc cô chơi vui vẻ, nhưng nếu là muốn kết hôn, kia tỷ tỷ liền nói cho người vài lời hay, còn nghe hay không là tùy. Tên nam nhân này, tôi cùng hấn quen hai năm, cảm giác đầu tiên hấn mang lại cho người ta cũng giống như tên của hấn, trung thực thẳng thắn, là một đối tượng tốt để kết hôn. Đương nhiên, hôm nay tôi đánh giá lại, chỉ thấy bốn chữ, khiếp nhục hèn nhất.”

Hai năm trước khi tôi quen hấn, hấn là quỹ viên ngân hàng, hai năm sau tính đến hôm nay, hấn vẫn là quỹ viên ngân hàng, xe mua không nổi, nhà cũng mua không nổi. Lúc chưa chia tay, chúng tôi từng bàn qua cùng nhau mua nhà, cùng nhau vun đắp, chúng tôi lúc đó đều đề xướng nam nữ ngang hàng, cho nên dù là nhà mượn, cũng là chỉ nửa năm tiền thuê. Trong hai năm, vật quý giá nhất mà hấn tặng tôi là cái vòng cổ giá ba nghìn nhân dân tệ, đúng, chính là cái mà cô đang đeo trên cổ, đi xem phim đều lựa thứ ba giá giảm còn một nửa, mua ly kem cũng chỉ tới KFC, cô nói tôi vợ vét của hấn được cái gì?

Tôi không tốt lành gì, nhưng có thể chịu đựng tính xấu của tôi, không phải là vì tiền sao? Cô nói xem một người nam nhân phải lơ lửng như thế nào mới có thể lừa một nữ nhân cùng hấn đến hai năm? Cô nương, tôi cũng không sợ đả thương người trong lời nói, như cô bây giờ, có điểm nào so được với tôi? Đừng lấy tuổi tác ra để nói chuyện này, nhỏ tuổi hơn cô có khối người, không có ai vĩnh viễn hai mươi tuổi, đợi cho tới lúc cô ba mươi tuổi, nếu muốn thì đến đây, đến trước mặt tôi đem toàn bộ những lời này mắng trở lại, tôi nhất định nhận, cô đoán xem hấn lợi dụng cô cái gì?

Tỷ tỷ cho người biết, cái hấn lợi dụng chính là cô chưa sôi đời, lợi dụng chính là trong lòng cô vẫn còn ảo tưởng về tình yêu đích thực, đương nhiên đó không phải là nguyên nhân cơ bản nhất, nguyên nhân cơ bản nhất ở đây là, trước mặt cô hấn có được sự tự tin hơn khi đứng trước mặt tôi. Đừng tưởng rằng tìm được nam nhân thì có thể dựa vào, con mẹ nó chỉ là tưởng bở, nữ nhân tốt nhất nên dựa vào chính mình. Hơn nữa đừng nhầm loại nam nhân keo kiệt không tiền đồ, nên cân nhắc rõ ràng, đừng để tới lúc kết hôn mới hối hận khóc lóc, cô nương!”

Ta nói chuyện mau lẹ, người khác muốn xen mồm vào cũng không được. Nói xong những gì cần nói, trong lòng dễ chịu sáng khoái một chút, chỉ thấy tiểu cô nương vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, mà tên kia mặt hoàn toàn đen như than, một bộ dáng không có tiền đồ, muốn lên cơn nhưng lại không dám lên cơn.

Ta khinh bỉ nhìn thoáng qua hấn, nghênh ngang mà đi, ra khỏi tiểu khu, bước lên một chiếc taxi.

Ngồi hàng ghế phía sau, ta suy nghĩ rất nhiều chuyện. Ta nghĩ đến cùng hấn qua lại hai năm, ta chiếm được cái gì, lại bỏ lỡ cái gì, ta sau không hối hận, không có đáp án. Cảm giác mờ mịt một lần nữa đánh úp lại, ta đặc biệt khát khao được sở hữu cái gì đó, nhưng bây giờ bạn trai không có, nhà không có, vậy cái thuộc sở hữu của ta ở nơi nào?

Một người ba mươi tự nhận là điều kiện cũng không tính quá kém, lại bị một tiểu cô nương bình thường chừng hai mươi dễ dàng đánh bại, tuổi tác của nữ nhân thật sự quan trọng như vậy sao?

Máy phát trong xe đang bật ca khúc “Bằng Hữu Đờng Khóc” (*).

“Bằng hữu đờng khóc

Phải tin tưởng con đường của mình.

Hồng trần trung

Có quá nhiều si tâm mờ mịt cuồng dại truy đuổi.

Khổ cho người

Ta cũng có cảm xúc.

Bằng hữu đừng khóc

Ta luôn luôn ngụ ở nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn người.

Bằng hữu đừng khóc

Chúng ta sẽ không cô độc.

Trong biển người

Khó có được bao nhiêu bằng hữu chân chính.

Phần tình cảm này

Mong người đừng để trong lòng.”

Âm điệu ưu thương này làm ta nghĩ tới một người, có lẽ nàng có thể cho ta đáp án, đã trải qua nhiều lần phân phân hợp hợp như vậy, chỉ có nàng mấy năm nay chưa bao giờ vứt bỏ ta.

Ta lấy điện thoại ra bấm số của Tô Văn.

(*) Bằng Hữu Đừng Khóc/ do Lui Fong trình bày.

5. Chương 5

Gọi điện thoại cho Tô Văn, là một nam nhân nhắc máy. Xong rồi, quấy rầy Tô Văn hèn hò.

Nam nhân kia khách khí trả lời, Tô Văn đi toilet.

Ta nghe thanh âm cũng đoán biết đầu dây bên kia hẳn phải là một nam nhân ưu tú, lại nói trở về, nếu không phải ưu tú, Tô Văn dĩ nhiên sẽ chướng mắt. Ta vội vàng xin lỗi nói kỳ thật cũng không có chuyện gì, không quấy rầy hai người.

Cúp máy, xoay xoay điện thoại trong tay, nghĩ muốn tìm một ai đó nói chuyện phiếm. Ta nổi giận đến ghen trong bụng, nếu không tìm được người để nói ra khổ tâm, nhất định sẽ bị ghen đến nội thương. Điện thoại ta phân loại ra nhiều mục – bạn học, đồng nghiệp, bằng hữu, người nhà.

“Đồng nghiệp” là cái đầu tiên bị ta trực tiếp cho pass, lúc này tìm đồng nghiệp tâm sự, trừ phi đầu óc có vấn đề, đây không phải là đưa nhược điểm của mình cho người ta nắm lấy, tự mình làm khó mình sao? “Người nhà” cho tới bây giờ đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, cho qua luôn. Mở ra mục “bạn học”, bên trong rất nhiều người đã lâu không liên lạc, ngay cả tên đều xa lạ, sợ là số điện thoại đều đổi quá vài lần, những người quen thuộc không làm cha thì cũng đã làm mẹ rồi, ba mươi tuổi đã sớm qua tuổi kết hôn, độc thân như ta hiển nhiên chỉ là số ít. Mở tiếp mục “bằng hữu”, bản thân ta tuy thích giao thiệp, nhưng là được xếp vào bằng hữu thì rất ít, vẫn chưa đến mức quá mệnh giao tình hay kiểu tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn (1). Một người mới vừa kết hôn không thể tìm, một người mới vừa thăng chức cũng không thể tìm, một người thì xuất ngoại đi công tác. . . Từng bước từng bước xem qua, cuối cùng tìm được một chị em chưa kết hôn có thể lôi ra tâm sự.

Bạn cùng phòng năm nhất đại học của ta, quan hệ đặc biệt bền chắc. Điện thoại vừa reng, không đợi ta mở miệng nói chuyện, bạn cùng phòng đã than vãn năng cùng bạn trai cãi nhau, đang định tìm ta, ta nói nàng tìm đúng người rồi, ta và bạn trai cũng mới chia tay.

Ta vừa cúp điện thoại, Tô Văn liền gọi đến, hỏi ta đang ở đâu, ta nói ta cùng bạn học hẹn nhau đi uống rượu. Tô Văn biết ta tửu lượng kém, chỉ có hai loại tình huống mới khiến ta tìm đến rượu, hoặc là tâm tình

đặc biệt hảo, hoặc là tâm tình đặc biệt kém. Chuyện của ta với Tiểu Hoàng, tuy không thể nào cứ ở trước mặt nàng nói ra (nguyên nhân Tô Văn bất quá cũng chỉ là bằng hữu, không phải mẹ ta, dựa vào cái gì mỗi ngày đều phải nghe ta trút hết bực tức), nhưng nàng biết việc này vẫn chưa xong, mà nay đột nhiên uống rượu, sợ là muốn kết thúc vụ án, tâm tình tự nhiên không tốt.

Tô Văn nói ta về nhà đi, nàng cùng ta uống, một người ở bên ngoài không an toàn.

Ta nói nàng có hẹn của nàng, đừng quan tâm ta, ta lớn như vậy có thể xảy ra chuyện gì?

Tô Văn nghĩ nghĩ nói cũng đúng, có việc gì thì gọi điện cho nàng, đừng về quá muộn.

Ta và bạn cùng phòng hẹn ở lầu canh quán bar ngầm, đó là nơi khi còn đến trường chúng ta hay lui tới, thường gọi một ly bia lạnh, lại ngồi ở đó hơn hai tiếng. Sau khi đi làm ngược lại ít lui tới, lần này ôn lại chốn cũ, thêm tâm tình không tốt, tự nhiên bất đồng, đi lên liền gọi hai trát bia, một hơi xử lý gọn, sau đó đem mọi ủy khuất nói ra.

Kỳ thật nói đi nói lại, đều nói nữ nhân độc nhất cái miệng, tất cả chỉ là chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi, nhưng lại đem mắng đến không còn gì để nói, ta không sao cả, không sợ bị báo ứng. Bạn trai của bạn cùng phòng đã muốn lên chức vị hôn phu, nếu kết hôn thì chuyện này là rất không nên, vì thế ta giả mù sa mưa khuyên vài câu, bạn cùng phòng thấy có lý, lập tức trở mặt giúp ta mắng tên nam nhân chết tiệt kia, mắng nghe vô cùng vui sướng đã tai, mọi tức giận đều vơi bớt.

Hai trát bia còn chưa uống xong, bạn trai của bạn cùng phòng gọi điện thoại đến. Tửu lượng của nàng còn kém hơn cả ta, đã uống đến không biết trời đất gì, ta nhắc máy đọc địa chỉ, còn nói thêm nàng uống say. Nam nhân kia thật có hiệu suất, hai mươi phút sau đã đứng trước mặt chúng ta, còn hỏi ta có cần đưa về luôn không. Ta nói không cần, nam nhân không biết ta đã chia tay, còn tưởng chốc lát nữa bạn trai lại đây đón ta, vì thế để lại ta một mình ở quán bar.

Tửu lượng của ta rất kém, kỳ quái chính là, lúc ta uống hết trát bia còn lại, vẫn không có. . .chút nào men say. Hắn là thấy ta ngồi một mình, một tên trung niên nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, hơi nửa đầu bưng hai ly rượu tiến đến gần, ta trong lòng cười lạnh, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

“Mỹ nữ, ngồi một mình sao? Anh ngồi đây được không? Có thể mời em uống ly rượu không?”

Duyên cớ chắc là do uống hơi nhiều bia, đầu óc có điểm không tỉnh táo, rõ ràng trong lòng không muốn, cố tình ngoài miệng lại đáp ứng. Trong lúc hoảng hốt trong đầu đột nhiên giống như có tiếng nói “Ai bảo là ta không có ai, không phải là vừa mới tới một người sao? Chỉ cần lão nương bằng lòng, sẽ có một đám nam nhân chờ đem lão nương cưới về nhà.”

Ta không nhớ rõ đã cùng nam nhân kia cái gì, đại để là nam nhân các người đều không tốt đẹp gì linh tinh. Hắn ta trả lời, nam nhân không xấu, nữ nhân không thương.

Ta cũng không nhớ rõ đã uống bao nhiêu rượu, tuy đầu có chút choáng váng, nhưng ý thức vẫn còn thanh tỉnh, ý đồ của tên nam nhân kia ta sáng tỏ. Đầu tiên chỉ là sờ sờ tay, rồi sau đó trực tiếp ôm eo, bất quá thời điểm miệng hắn tới gần, ta tránh được. Ta cảm thấy ghê tởm, nhưng khi hắn vô sỉ đòi hỏi, ta thể nhưng mà xui quỷ khiến không cự tuyệt. Nam nhân nói:

“Chúng ta đi nơi khác đi.”

Những lời này căn bản đã ám chỉ thẳng thừng, ta cư nhiên cũng gật đầu.

Ta biết mình lúc này muốn gì, chính là vô mê chẳng sợ nứt.

Cầm túi xách, xiên xiên xeo vẹo đi theo sau nam nhân. Nói Tô Văn trời sinh là cứu tinh của ta quả không sai, vừa bước tới cửa, di động vang lên, ta sờ soạng nhắc máy, vừa nghe thanh âm của Tô Văn, ta cả người như bị điện giật, nước mắt rơi xuống, vừa khóc vừa mắng:

“Tô Văn chết tiệt, cậu ở đâu? Mình bị người ta khi dễ.”

Ta nhìn nam nhân đứng chờ ta cách đó không xa nói:

“Chính là hắn, bọn nam nhân chết tiệt, không một thứ tốt!”

Ta nói hơi lớn, tay lại chỉ vào người nọ, một vài người đang ngồi trước cửa quán bar, toàn bộ đều nhìn theo ngón tay ta chỉ. Nam nhân nguyên bản là muốn âm thầm đi, kết quả lại bị nhiều người nhìn như vậy, hơn nữa mỗi người trên mặt đều viết “giấu đồ bìm leo, không biết xấu hổ”, hắn ta vô cùng mất mặt bỏ chạy.

Tô Văn hỏi địa chỉ, dặn ta ngàn vạn lần không cần đi lung tung, nàng lập tức đến.

Vì thế ta đứng ở đường cái trước quán bar chờ nàng, chờ một hồi, lại mang giày cao gót, ta đem giày cởi ra cầm trên tay. Bởi vì sợ dơ quần áo trên người, không đặt mông ngồi xuống đất mà là vịn vịn tìm một gốc cây ngồi xổm xuống, ta tuy rằng không nhìn thấy bộ dáng của chính mình lúc này, nhưng ta khẳng định là nó thảm hại cực kỳ. Người đi đường bước ngang qua đều quay đầu nhìn ta với ánh mắt tò mò, ta thì không trông nom được nhiều như vậy, trong đầu ta lúc này chỉ có một suy nghĩ, ta đang đợi Tô Văn đón ta về nhà.

---

(1) Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn: Đã biết thì sẽ nói, đã nói thì sẽ nói hết không giấu giếm.

6. Chương 6

Mới sáng sớm ta cùng Tô Văn còn đứng ở cửa say goodbye, hiện tại nhìn thấy nàng lại tựa như đã trải qua mấy kiếp, cả thế kỷ dài, lại giống như vẫn đang lâm vào ác mộng khôn cùng, sau đó được Tô Văn giải cứu. Cách so sánh này của ta một chút cũng không khoa trương, ta rất bất lực, ta cần một người cho ta cái ôm ấm áp. Sau khi tỉnh lại khỏi cơn say, nhớ đến chuyện bản thân đồng ý mượn phòng cùng một tên nam nhân đáng khinh, cả người lập tức toát mồ hôi lạnh, nguyên lai ta đã sa đoạ như thế.

Nhưng thời điểm trông thấy Tô Văn ta không đứng lên ngay lập tức mà là nhìn nàng, yên lặng rơi lệ. Ta nói:

“Tô Văn, mình làm người thật quá thất bại, đã gần ba mươi tuổi, sắp kết hôn, lại bị bạn trai đá. Mình rất cục cằn muốn mất bao nhiêu thời gian để lại đi tìm hiểu một người, rồi còn muốn mất bao nhiêu thời gian để vun đắp tình cảm, cho dù là thật sự kết giao thì ai có thể nói cho mình biết, đó có phải là đích đến cuối cùng của mình hay không?”

Tô Văn không trả lời, chỉ đến gần đỡ tay của ta, nói:

“Chúng ta về nhà đi.”

Ngay sau đó ta ghé vào trên vai nàng khóc không thành tiếng.

Khóc xong, chuẩn bị trở về, mới phát hiện bên kia đường một chiếc xe quen thuộc dừng ở đó, là bạn trai tổng giám đốc của Tô Văn. Không biết vì cái gì, trong lòng đột nhiên cứng lại, ta quay đầu nhìn mặt nghiêng của Tô Văn, một suy nghĩ mãnh liệt dâng lên trong đầu – Tô Văn tuy là bạn tốt của ta, bất quá chung quy một ngày cũng sẽ hoàn toàn thuộc về người khác, sau đó không còn quan tâm ta giống như bây giờ nữa.

Nội tâm không hiểu sao phát đau, có thể là do ta rất ỷ lại vào Tô Văn, nhất là dưới loại tình huống bất lực yếu ớt như lúc này, ta nghĩ.

Người bên trong xuống xe, thân sĩ mở cửa xe giúp chúng ta.

Ta đây là lần đầu tiên gặp mặt bạn trai tổng giám đốc của Tô Văn, đại khái ba mươi tuổi, vóc dáng trung bình, mặc âu phục màu đen, bộ dạng không tính là anh tuấn nhưng lại nhã nhặn lịch sự, ta vừa thấy liền biết đây là tuýp người Tô Văn thích.

Ta tự biết hiện tại mình trông chật vật vô cùng, cho nên cũng không nhiều lời khách sáo, chỉ đơn giản giới thiệu tên lẫn nhau, bạn trai Tô Văn tên Tần Lăng.

Tô Văn định ngồi phía sau với ta, ta không đồng ý. Ta đã quấy rầy tình nhân người ta hẹn hò, giờ không thể còn không biết xấu hổ chiếm lấy Tô Văn một lần nữa.

Xe chạy đi, Tần Lăng với tay bật một chút nhạc nhẹ, là thể loại nhạc Tô Văn thích. Ta ngồi hàng ghế sau, nhìn hai người phía trước tựa lưng vào ghế, trong lòng đủ mọi loại tư vị hỗn tạp, hâm mộ có, thương tâm có, còn có một chút nổi lòng không biết tên, mũi lại bắt đầu chua xót, đành phải quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài mưa lất phất, đèn đường mờ mờ chiếu xuống, ánh đèn cùng những giọt mưa trong suốt đan vào nhau, tà tà lay động, vũ cảnh rất đẹp, bên cạnh đó lại tràn ngập hương vị tiêu điều.

Đến tiểu khu, ta thức thời lên lầu trước. Vào đến trong nhà lại nhịn không được đi ra ban công, mở cửa sổ ngó xuống, vừa lúc nhìn đến một màn hôn môi của Tô Văn cùng Tần Lăng, nhẹ nhẹ hít một hơi, đóng cửa sổ, kéo bức màn lại.

Mở vòi hoa sen, nước vắn đến tối đa, gần đây thật không có gì hay ho, ta muốn đem toàn bộ những cái xui xẻo trên người dội xuống hết, dùng miếng bọt biển chà xát đến khi cả người đỏ lên mới ngừng tay, lại tắm hai lần sữa tắm, xong hết tất cả mới hít sâu một hơi, ngửa đầu ưỡn ngực nhìn vào gương tự nói với chính mình:

“Dương Thần, bắt đầu từ bây giờ, mày phải quên hết đi, bắt đầu lại cuộc sống! Anh ta không cần mày là tổn thất của anh ta, mày nhất định phải tìm được một người thật ưu tú hơn so với anh ta!”

Ta nói thật hăng hái, thỏa thuê mãn nguyện, nhưng bất thành linh một giọng nói thoáng qua: “Dương Thần, cô đã ba mươi, còn cho rằng mình là tiểu cô nương sao, còn muốn vui đùa đến không dậy nổi, tôi nhất thời không yên.”

Trước kia lúc có bạn trai, vẫn không ý thức được bản thân mình lớn tuổi, chỉ trong một đêm liền biến thành thặng nữ, sau đó phải đối mặt với vấn đề mà thặng nữ gặp phải, đi đầu chính là vấn đề hôn nhân.

Ta từ phòng vệ sinh đi ra, liếc mắt liền thấy Tô Văn đang ngồi trên sofa, ôm gối cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Ta gọi nàng một tiếng, nàng ngẩng đầu, oán trách:

“Mình tưởng cậu ngủ quên trong phòng tắm luôn rồi.”

Ta cười cười nói:

“Cậu đi tắm đi.”

Duyên cớ có thể là do vừa mới nhìn thấy Tô Văn cùng bạn trai hôn môi dưới lầu, trước kia ta đều thực dính lấy nàng, ta thích nhất tựa vào vai nàng xem TV, hoặc là đem chân gác trên đùi nàng, nhiều lúc lại trực tiếp nằm lên đùi nàng, nhưng mà hôm nay không có hứng thú. Thời điểm ở trước cửa quán bar ta suy nghĩ rất nhiều điều muốn nói với Tô Văn, lúc này một câu cũng không nói nên lời.

Có lẽ Tô Văn cũng cảm thấy tâm tình của ta không đúng, cũng không nói gì, hai chúng ta sống vai ngồi, sau đó nhất trí xem TV. Trên TV đang chiếu bộ phim gia đình, nữ chính đã khóc suốt suốt gần nửa tập, ta nghe thật phiền chán, cuối cùng đợi đến quảng cáo, ta nói với Tô Văn:

“Mình về phòng ngủ trước.”

Tô Văn đầu tiên là “Nga” một tiếng, sau đó nói:

“Ngày mai không phải cuối tuần sao, lại không cần đi làm, như thế nào ngủ sớm vậy?”

Kỳ thật thời gian đã không còn sớm, ta nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, qua mười hai giờ, chỉ nhún vai đáp:

“Không có gì hay để xem.”

Tô Văn đột nhiên nói:

“Đêm nay cậu ngủ chung với mình đi.”

“Làm chi?”

“Mình thấy cậu hôm nay thương tâm như vậy, ban đêm khẳng định sẽ gặp ác mộng, mình ngủ cùng cậu, vậy sẽ tốt hơn.”

Ta nói:

“Tô Văn, sau này cậu đừng tốt với mình như vậy nữa.”

Biểu tình trên mặt Tô Văn lập tức cứng ngắc lại, hiển nhiên là nàng không hiểu được ý tứ trong lời nói của ta.

Vừa nói xong câu này, chính ta cũng ngây ngẩn cả người, những lời này giống như không hề suy nghĩ mà trực tiếp thốt ra, hơn nửa khẩu khí còn có chút không ổn, thậm chí mang theo tia trách hờn. Dứt lời ta liền hối hận, trong lòng tự chửi mình: “Dương Thần, mày thật không biết xấu hổ, Tô Văn đối xử với mày như vậy, mày còn muốn như thế nào nữa?”

Ta lại vội vàng giải thích:

“Ý của mình là, cậu tốt với mình như vậy, mình không biết nên báo đáp cho cậu như thế nào.”

Tô Văn thần sắc thay đổi một chút, còn khoa trương vỗ ngực nói:

“Mình còn tưởng rằng cậu muốn tuyệt giao với mình.”

Ta cười trêu nàng:

“Cậu nghĩ đi đâu vậy?”

“Nếu không có ý đó, vậy quyết định vậy đi, đêm nay cậu ngủ cùng mình.”

Tô Văn tắt TV, kéo tay ta hướng về phía phòng ngủ của nàng.

Ta và Tô Văn đã ngủ cùng nhau rất nhiều lần, nhưng không biết vì cái gì, ta cảm giác không khí hôm nay có chút không đúng lắm, có thể là do tâm trạng.

7. Chương 7

“Tô Văn, mình phát hiện, kỳ thật mình cũng không yêu hấn.”

Ta nằm trên giường, nhìn chăm chăm trần nhà, đột nhiên nói như thế.

“Sao lại nói vậy?”

Thanh âm của Tô Văn vang lên bên tai ta.

Ta nghiêng người, cùng nàng mặt đối mặt:

“Chia tay với hấn, mình tuy có đau khổ, nhưng không có loại cảm giác tê tâm liệt phế này nọ. Hôm nay thấy hấn cùng một nữ nhân khác, mình chỉ đơn giản là sinh khí, một chút ghen tị cũng không có, nếu mình thật sự yêu hấn, tại sao có thể như vậy?”

Tô Văn khó hiểu hỏi:

“Cậu không yêu hấn, làm sao lại quen hấn hai năm? Hơn nữa còn chuẩn bị kết hôn.”

Ta cũng cảm thấy nghi hoặc, đúng vậy, ta không yêu hấn, làm sao lại quen đến hai năm? Ta hỏi Tô Văn:

“Cảm giác yêu một người là như thế nào?”

Tô Văn cười:

“Vấn đề này làm khó mình rồi, yêu sao, nói đơn giản cũng đơn giản, nói phức tạp cũng phức tạp, chỉ có thể cảm nhận chứ không diễn đạt được thành lời.”

Sau đó bất khả tư nghị hỏi ta:

“Đừng nói với mình là, mấy người bạn trai cậu từng quen cậu đều không có cảm giác yêu họ.”

Ta hồi tưởng một chút mấy mối tình đã qua, bởi vì qua lâu rồi nên đã không còn tìm được cảm giác lúc trước, chỉ nhớ rõ lúc chia tay mỗi tình đầu là thương tâm nhất, về sau mỗi lần lại nhẹ nhõm hơn. Thẳng

đến lúc này đây, đúng là chết lặng, tuy rằng cũng rơi nhiều nước mắt, nhưng tất cả đều rơi vì bản thân, vì những gì đã mất, vì tương lai của chính mình.

“Mình nghĩ mình có tính chiếm hữu cao.”

Đây là lời nói từ tận đáy lòng của ta.

Ta đã nói, Tô Văn vĩnh viễn là người hiểu ta nhất, cho nên nàng hiểu được ý nghĩa những lời này của ta, không nói gì, nhẹ nhàng ôm ta một chút.

“Vậy còn cậu, cậu yêu Tần Lăng sao?”

Ta hỏi nàng, ta ngược ngàng nói cho nàng biết ta ban nãy đứng ở cửa sổ xem bọn họ hôn môi. Thậm chí không biết tâm trạng bị ảnh hưởng như thế nào, tóm lại đều là chuyện không tốt.

Tô Văn cắn môi, suy nghĩ trong chốc lát rồi trả lời:

“Chắc là thích.”

Trong nháy mắt ta cũng hiểu được ý nàng, tặng nàng ánh mắt “Mình hiểu rồi”.

Không nghĩ Tô Văn lại nói:

“Hôm nay là lần đầu tiên anh ấy hôn mình, nhưng mình không có cảm giác gì.”

Ta nghe xong cũng không biết nói gì cho phải, chỉ “Nga” một tiếng. Tuy rằng Tô Văn quen rất nhiều bạn trai, nhưng mà dựa theo tính cách của nàng mà nói, hầu như chỉ ngừng lại ở mức độ đối xử lịch sự với nhau, có thể phát triển đến giai đoạn hôn môi này cũng tính là nổi bật lắm rồi.

Đây chính là điểm duy nhất ta không giống với Tô Văn, Tô Văn quen bạn trai luôn mang thái độ vui đùa, cho nên đặc biệt rộng rãi, còn ta quy tắc nề nếp, rất cứng nhắc. Bất quá kết cục giống nhau, đều gần ba mươi vẫn chưa gả ra ngoài.

Ta nghĩ nghĩ, nói tiếp:

“Mình thấy Tần Lăng không tồi, tương mạo lẫn điều kiện đều tốt. Bây giờ nam nhân tốt quá ít, cậu phải quý trọng, đừng để giống như mình, đến cuối cùng vẫn cô đơn.”

Tô Văn nói:

“Cậu không phải còn có mình sao?”

Ta nói:

“Quên đi, ngày nào đó cậu lập gia đình, mình chỉ là người ngoài, cho dù quan hệ của chúng ta vẫn tốt nhưng cũng không có khả năng giống được như bây giờ.”

Nói xong, ta cảm thấy khó chịu, bạn tốt tuy là cả đời, nhưng ở giữa vẫn còn gia đình, vĩnh viễn sẽ không trở thành người mà trong lòng đối phương quan tâm nhất.

Lòng ta thâm đau thương, Tô Văn đột nhiên vòng tay qua hông, hít vào ôm ta, bùi ngùi:

“Đúng vậy, về sau không bao giờ. . . có thể ôm nhau như bây giờ nữa.”

Ôm nhau như vậy đối với ta và Tô Văn rất bình thường, nhưng giờ phút này lại tràn ngập hương vị khó tả. Ta không biết Tô Văn có cảm giác này hay không, nhưng ta thì cảm thấy rất mãnh liệt, còn mang theo một chút chua xót, giống như ngày mai Tô Văn liền sẽ cùng Tần Lăng một chỗ, còn ta sẽ hoàn toàn một thân một mình. Kéo theo đó ta cảm thấy mình ích kỷ, bởi vì cô đơn mà muốn chiếm lấy Tô Văn.

Cứ cho là ta nhẫn tâm, nói với Tô Văn:

“Cậu nếu muốn đến ở cùng với Tần Lăng thì cứ đi đi, không cần quan tâm mình, mình sẽ ổn thôi, lâu lâu quay về thăm mình là được rồi.”

Tô Văn quái lạ nhìn ta:

“Ai nói mình muốn ở chung với Tần Lăng?”

Ta cũng muốn hôn mê, đúng vậy, Tô Văn khi nào thì nói muốn đi đâu? Vốn ta rối rắm vì chuyện của bản thân, sau khi nhìn thấy Tô Văn cùng bạn trai, toàn bộ suy nghĩ đều tập trung trên người Tô Văn. Nguyên lai tình bạn cũng có thể làm cho người ta đổ kị, ta nghĩ như vậy, nhin không được quan sát Tô Văn.

Mặt Tô Văn rất nhỏ, ngũ quan cân xứng, đặc biệt dễ nhìn, cho nên nhìn nhiều năm như vậy ta vẫn cảm thấy nàng rất đẹp. Ta theo mặt nàng quét xuống đôi môi, môi Tô Văn rất mỏng, người ta nói người môi mỏng trời sinh lạnh nhạt, không chung thủy, nếu lấy thái độ của Tô Văn đối với bạn trai quả thật ứng với những lời này. Nhưng không thể phủ nhận môi của nàng thật đẹp, hơn nữa còn hấp dẫn người khác, lúc ta nghĩ đến chuyện này, tâm đột nhiên nhảy lên một chút.

Kỳ thật nụ hôn đầu tiên của ta và Tô Văn đều không thuộc về mối tình đầu, mà là thuộc về nhau. Đến hiện tại ta vẫn nhớ rõ cái cảm giác ngây ngô kia.

Ta và Tô Văn là bạn học thời trung học, ta trời sinh đối với mỹ nữ không có năng lực miễn dịch, lúc mới gặp chỉ là ôm thái độ thường thức, thậm chí xong học kỳ đầu tiên, chúng ta cũng chỉ đến mức độ gặp mặt chào hỏi xã giao. Sau vì được xếp ngồi cùng bàn mới dần dần quen thuộc, lại hợp nhau nên trở thành bạn thân.

Lí do hôn môi? Thuần túy là do lòng hiếu kỳ tinh nghịch. Năm lớp 11 chúng ta đặc biệt say mê nói chuyện tiểu thuyết, không đúng, phải nói là nữ sinh nào cũng thích, chúng ta chỉ là một trong số đó mà thôi. Lúc ấy tiểu thuyết cũng không phổ biến như bây giờ, hơn nữa đều rất mộc mạc, nam nữ bên trong quan hệ thực thuần khiết sạch sẽ, cái loại cảm giác về tình yêu trong sáng này (đừng xem nhẹ những lời này, vào cái tuổi còn già mồm cái láo, cảm giác lúc ấy quả thật là như thế. . .) lại miêu tả kĩ nhất hôn môi, rất hay, rất feel.

Mối tình đầu của Tô Văn là cấp ba, còn ta lên đại học mới yêu lần đầu, cho nên lúc ấy chúng ta căn bản không có bạn trai để trải nghiệm việc hôn môi. Cuối cùng do Tô Văn đề nghị, vào một đêm trăng thanh gió mát, chúng ta đã hôn nhau.

Lúc ấy hẳn là có rất nhiều cảm xúc, hôn xong ta còn cùng Tô Văn trao đổi cảm nghĩ. . . Hiện tại đã không còn nhớ rõ, chỉ nhớ nhất cái phần ngây ngô kia.

Lúc sau chúng ta có hôn trán, có hôn má, nhưng cũng không hôn môi nữa, bởi vì nơi đó thuộc về người yêu.

Giờ phút này, ta nhìn đôi môi trơn bóng khe khẽ nhếch của Tô Văn, đột nhiên xúc động muốn hôn lên. Cả hai chúng ta đã sớm không còn là tiểu nha đầu tuổi nhỏ không hiểu thời trung học kia, vậy mà ta lại có dục vọng muốn hôn nàng, ta cảm thấy ta sắp điên rồi. Tô Văn là bạn tốt của ta, đồng thời cũng là nữ nhân, loại dục vọng này là không nên có giữa hai chúng ta lúc này. Ta cố đè nén, kết quả càng áp chế càng mãnh liệt hơn, cuối cùng thật sự nhin không được, trực tiếp thốt ra:

“Tô Văn, mình muốn hôn cậu.”

Sau đó nín thở, ta đang chờ Tô Văn cự tuyệt, đồng thời lại hi vọng Tô Văn đáp ứng, tâm tình mâu thuẫn là như vậy. Thật ra ta sợ nhất Tô Văn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ta, chúng ta đều là nữ nhân, sao có thể hôn môi.

May mắn Tô Văn tuy không nói gì nhưng sắc mặt cũng không đại biến, chỉ im lặng nhìn ta.

Ta thở phào một hơi, tuy rằng ham muốn hôn nàng vẫn chưa biến mất, nhưng nếu Tô Văn không đồng ý, ta cũng sẽ không mạo muội, bởi vì ta hiểu được hôn môi có ý nghĩa quá lớn, thậm chí có khả năng thay đổi mối quan hệ của ta cùng Tô Văn. Ta nhìn nàng cười cười, chuẩn bị xoay người đi, bình ổn tâm tình, đột nhiên ngoài ý muốn nghe được Tô Văn nói:

“Được.”

Ta ngây ngẩn cả người, tim đập bịch bịch, ngay cả hô hấp đều trở nên dồn dập. Ta không dám nhìn vào mắt Tô Văn, tuy rằng nàng đáp ứng rồi, nhưng ta vẫn sợ từ ánh mắt nàng nhìn thấy sự khó hiểu bên trong đó. Trong lòng ta, sợ dĩ Tô Văn đáp ứng là bởi vì nàng không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của ta, cho dù nó vô lý, cũng giống như ta là nữ nhân, nàng cũng là nữ nhân, sau đó ta đột nhiên muốn hôn nàng.

Ta nhìn đôi môi kia gần trong gang tấc, mê người như vậy, sau đó dán lên, nhắm mắt lại.

Mềm mại – là cảm giác đầu tiên của ta, trơn bóng – là cảm giác thứ hai của ta. Khi đầu lưỡi của ta và đầu lưỡi của nàng giao triển cùng một chỗ, trong lòng bỗng nổi lên cảm giác khác thường.

Kỳ thật đây là lần đầu tiên ta chủ động hôn người khác.

8. Chương 8

Ta cùng Tô Văn hôn môi, ta thế nhưng hôn Tô Văn!

Sau khi dứt khỏi màn lưu luyến đôi môi xong, ta bắt đầu khiếp sợ. Chính là nhất thời xúc động, ta tự biết phải gánh vác hậu quả của chuyện này, ít nhất ta cũng phải cho Tô Văn một lời giải thích.

Ta theo bản năng liếm môi một chút, trên môi vẫn còn vương chút hương vị của Tô Văn, sau đó lấy hết dũng khí nhìn vào mắt Tô Văn. Lúc nào cũng thế, ánh mắt của nàng trong suốt không lẫn tạp chất, bởi vì như vậy ngược lại làm cho ta cảm thấy không yên. Nàng nếu là oán giận ta, ta còn có thể trêu chọc nàng, ai nha, cậu hãy tha thứ cho một nữ nhân ba mươi tuổi đột nhiên sinh ra ham muốn. . . Nói chuyện với nữ lưu manh phải lưu manh hơn nàng, sau đó tùy tiện lấy lệ hai câu coi như xong. Nhưng nàng bình tĩnh như thế kia làm cho ta không khỏi hồi hộp, ta nên giải thích như thế nào đây?

Ta nên nói với nàng là, đột nhiên cảm thấy nàng thật mê người, cảm thấy môi của nàng thật cảm động, cho nên tìm lòng không đậu.

Hay ta phải nói, đột nhiên thấy nàng cùng người khác hôn môi, bị lòng ghen tị quấy phá cho nên mới xúc động như vậy.

Suy nghĩ kĩ nhiều lí do, đương nhiên lí do gọn gàng dứt khoát nhất, cũng là có khả năng nhất, ta không dám nghĩ đến, không phải không muốn nghĩ mà bởi vì nó thật sự quá hoang đường. Ta không phải ngày đầu tiên quen biết Tô Văn, lại càng không phải là lần đầu tiên thất tình rồi nằm trong lòng nàng tìm an ủi, chúng ta thân thuộc đến mức như con giun trong bụng nhau, cho nên căn bản là không có khả năng, ta không có khả năng đột nhiên đối với Tô Văn động tâm.

Ta một mực yên lặng không lên tiếng, vắt hết óc để nghĩ ra một lí do giải thích cho Tô Văn, Tô Văn lại đột nhiên chớp mắt nói với ta:

“Dương Thần, kỹ thuật hôn của cậu quả không tồi.”

Vì thế ta như sét đánh ngang tai, dư vị tốt đẹp tiêu tán hết không còn sót lại chút gì, bất quá xấu hổ cũng theo đó biến mất không còn một mảnh. Ta cảm thấy được ta và Tô Văn hoàn toàn không cùng đẳng cấp, sự lưu manh của nàng còn bỏ xa ta mấy phần, có trời biết, ta không hiểu cái gì gọi là “kỹ thuật hôn”, ta chỉ là bị nàng hấp dẫn mà thôi.

Ta cười hì hì đáp nàng:

“Cậu cũng không thua gì.”

Song câu tiếp theo của Tô Văn làm ta nói không nên lời, Tô Văn tiến đến bên tai ta, dùng âm thanh nhỏ như muỗi kêu, nói:

“Nụ hôn của cậu làm mình có cảm giác.”

Ta nghe xong tim lập tức đập nhanh, ta hiểu ý nàng, bởi vì trong nháy mắt ta cũng có cảm giác như vậy, chỉ là bị lý trí khắc chế.

Cũng bởi vì một câu của Tô Văn gần như lại khơi dậy không khí đầy dục vọng ban nãy, ở đêm khuya tiêu hồn, hai nữ nhân tịch mịch thành thực, không, phải là một nữ nhân tịch mịch thành thực, cùng một nữ nhân đồng dạng có cảm giác, nằm trên giường, ôm chặt một chỗ, ban đêm im ắng có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập của đối phương, cùng với hô hấp không có ý định áp chế, chúng ta mặt đối mặt, khoảng cách rất gần.

Nếu hôn môi còn có thể miễn cưỡng tha thứ, nhưng nếu tiến thêm một bước nữa sẽ hoàn toàn vượt ra khỏi giới hạn bạn tốt.

Ta trong lòng giãy dụa, ta có thể vò mề chẳng sợ nứt, nhưng Tô Văn thì không. Tô Văn có một người bạn trai tốt, quan hệ của bọn họ ổn định, nếu ta làm như thế chẳng khác nào trở thành thể loại tiểu tam tro trên mà mọi người thường nhắc đến. Còn có ta và Tô Văn sống cùng nhà, nếu bước một bước này, về sau đối mặt như thế nào?

Trong nháy mắt, ta nghĩ đến thiệt hơn, nhưng điều cần lo lắng nhất lại bị ta xem nhẹ. Ta cùng Tô Văn đều là nữ nhân, hai nữ nhân thì làm như thế nào? Có thể ở trong tiềm thức của ta cho rằng, nếu chuyện này thật sự xảy ra, đêm nay nhất định sẽ là một đêm phi thường sung sướng và dạt dào, thậm chí còn có thể đạt đến “cao triều” trong truyền thuyết. Chẳng qua là hôn môi đã có cảm giác rung động trong lòng, hướng chỉ làm tình. Ta luôn cảm thấy được lúc ta cùng Tô Văn một chỗ rất thoải mái, ta thích có chút hành động thân mật với nàng, nhưng mà làm tình. . . khiến ta chùn bước.

Tô Văn nhẹ nhàng thở dài, thở dài hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ, ta không thể đoán ra toàn bộ, nhưng ít nhất cũng đoán được một nửa. Nàng cũng bản khoăn giống ta, có thể cùng bất kì kẻ nào phát sinh tình một đêm, nhưng là chúng ta với nhau thì, không được.

“Ngủ đi.”

Tô Văn buông tay đang đặt bên hông ta ra, xoay người đi.

Ta nhìn tấm lưng gầy mà đơn bạc của nàng, thật lâu không thể ngủ được.

Đến khi tỉnh lại, trong phòng đã tràn ngập ánh sáng, ta phát hiện trên giường chỉ còn một mình ta. Sau khi hoàn toàn thanh tỉnh, nhớ tới chuyện tối qua, ta mới bừng tỉnh đó không phải là mơ, bất khả tư nghị, ta thế nhưng hôn Tô Văn, thậm chí còn nổi lên dục vọng không nên có đối với nàng. Mà giờ phút này khi nghĩ đến nàng, cũng không có cảm giác đặc biệt gì, vẫn giống như trước khi, ta nghi hoặc, ban đêm ta bị ma nhập sao? Hoặc có thể do tác dụng của cồn, nghĩ như thế, trong lòng ta ổn định lại.

Mới vừa cởi áo ngủ liền liếc thấy Tô Văn đứng ở cửa, ta thì đang thoải mái lỏa lộ trước mặt nàng. Bởi vì ta ngủ không bao giờ mặc áo lót, cố tình Tô Văn lại tốt bụng tiến vào đúng lúc, nếu như trước kia, ta một chút cũng không biết xấu hổ, cả hai đều là nữ nhân, ta có cái gì thì nàng cũng có cái đó, duy nhất khác nhau chính là của ai lớn, của ai nhỏ, hoàn hảo chúng ta đều cúp B, không thể so sánh, không phải sân bay cũng không phải ba đào mãnh liệt. Dùng lời Tô Văn mà nói, của chúng ta gọi là vừa đủ xài, đương nhiên nữ lưu manh này còn không biết xấu hổ giải thích, lớn nhỏ không trọng yếu, quan trọng nhất là xúc cảm hảo, vì thế không ít lần ta bị nàng ăn đậu hủ.

Chỉ là tình huống tầm thường, không biết tại sao ta giống như theo bản năng thét một tiếng chói tai, mắng nàng:

“Tô Văn chết tiệt, vào không biết gõ cửa.”

Sau đó quyết đoán lấy chăn quấn quanh che chắn cơ thể, xong xuôi ta lại buồn bực, Tô Văn đang ở trước mặt, ta che cái gì a?

Ta nghĩ, cho dù cố không nghĩ tới nụ hôn kia, nhưng ta và Tô Văn vẫn lặng lẽ nổi lên biến hóa. Chỉ ít ta ở trước mặt Tô Văn đã biết thẹn thùng.

9. Chương 9

Ta nghĩ Tô Văn cũng cảm thấy xấu hổ giống ta, nhưng ta đã đánh giá thấp nàng. Nữ lưu manh mặt không đỏ sắc đi tới, xóc chăn trên người của ta lên, sau đó đem chăn ra ban công phơi. Ta nửa thân trần ngồi trên giường, không khí im lặng tuyệt đối. . .

“Còn không mặc quần áo, chờ người ta đến thăm quan sao?”

Tô Văn ôm cánh tay, dựa ở cửa, tương đối ôn hòa nhã nhặn nói.

Cũng bởi vì vậy ta cảm thấy hoàn toàn yên lòng, người như Tô Văn hẳn sẽ không xem nặng chuyện hôn môi, ta đánh giá được từ nòng hân môi cùng hân trán không có gì khác biệt. Nghĩ như vậy, ta lập tức như trút được gánh nặng, nói thật, ta một chút cũng không hi vọng quan hệ của ta và Tô Văn phát sinh thay đổi, ta hi vọng chúng ta vẫn là bạn thân chuyện gì cũng không giấu nhau, vẫn thật khăng khít sống cùng nhau.

Miệng ngậm bàn chải đánh răng, ta hỏi Tô Văn buổi trưa ăn cái gì, Tô Văn nói gần nhà mới mở quán ăn, buổi trưa đến đó ăn đi. Ta còn chưa kịp trả lời, Tô Văn lại đổi ý, khó khi được nghỉ ngơi, hay là đi siêu thị mua nguyên liệu đem về nhà làm.

Ta nói:

“Đi thì đi, tỷ tỷ ta hôm nay bộc lộ tài năng cho người xem.”

Nói đến nấu nướng, ta tuyệt đối giỏi hơn so với Tô Văn, đó cũng là phương diện duy nhất Tô Văn nâng không dậy nổi đầu trước mặt ta. Bởi vì ta vẫn luôn quan niệm, nếu muốn có được trái tim nam nhân, trước hết phải nắm được bao tử họ, cho nên ta dày công tôi luyện khả năng nấu nướng, bất quá thực tiễn đã chứng minh những lời này không đáng tin.

Ta rất thích bầu không khí ở siêu thị, ở đó đặc biệt mang hơi thở của gia đình, nhất là mỗi lần đi đến quầy đồ dùng hằng ngày, chung quy quyến luyến thật lâu. Lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ, Tô Văn cầm lấy một đôi ly để cao, nói:

“Hiện tại chúng ta ở hai người, không bằng mua thêm vật dụng này nọ tô điểm trong nhà đi?”

Ý tưởng này đúng như ý muốn của ta, ta liên tục gật đầu.

Không biết Tô Văn là cố ý hay tình cờ, chọn đồ đều có đôi có cặp, hoặc có thể là do ta quá nhạy cảm, chúng ta có hai người, đương nhiên phải mua như vậy, vì thế lúc Tô Văn hỏi ý kiến ta, ta cũng chọn thế. Ban đầu chỉ dự định đi mua thức ăn, đến khi tính tiền lại là cả xe hàng bày la liệt, đa dạng thể loại. Ta không thể chờ được để trang trí lại nhà, chắc chắn sẽ đặc biệt ấm áp, cực kỳ ấm áp.

Đột nhiên trong lòng thực cảm động, từ lúc ta cùng tên kia chia tay tới bây giờ, Tô Văn đều săn sóc ta rất chu đáo, quan tâm an ủi ta rất nhiều, sợ ta vì thất tình mà tâm trống rỗng, nòng cũng làm cho ta không còn cảm giác cô đơn cùng bất lực nữa. Kỳ thật trước kia mỗi lần thất tình, Tô Văn cũng đối xử với ta như vậy, đương nhiên ta cũng đối xử với nòng tương tự, một khi đối phương bị thương, đều sẽ vì đối phương chữa lành miệng vết thương. Chẳng qua là lần này cảm xúc quá nhiều, có thể do thất vọng quá mức đè nén, cũng có thể là do tương lai quá mức mơ hồ, thêm áp lực tuổi tác dồn lên khiến ta có chút không thở được, lần này thất bại hơi nhiều, ta nhất thời không gượng nổi.

“Ngây người cái gì a?”

Tô Văn dùng khuỷu tay huých nhẹ ta.

Ta thấy nòng hai tay xách hai túi lớn, vội vàng tiếp nhận một túi, cười nói với nòng:

“Tô Văn, trên đời này, trừ bỏ mẹ của mình ra, mình yêu cậu nhất.”

Tô Văn bộ dáng thực hưởng thụ:

“Coi như cậu còn có chút lương tâm.”

“Cho nên hôm nay mình muốn dồn hết tâm huyết làm cho cậu một bữa cơm để bày tỏ tình yêu.”

“Vậy cậu phải làm cho tốt, làm sao để khi mình ăn mà cảm nhận được “tình yêu” trong đó.”

“Không thành vấn đề, món sở trường của mình, sườn ngọt.”

“Quá ngọt.”

“Vậy sườn xào chua ngọt.”

“Ừ, vừa chua vừa ngọt, hương vị này được.”

.....

Ta buộc tạp dề làm chủ phòng bếp, Tô Văn phụ ta một tay, sườn vừa mới làm xong liền nhận được một cú điện thoại, là bạn cùng phòng ngày hôm qua giúp ta mua say gọi tới. Nàng ở đầu dây bên kia giải thích, nói không nên uống rượu rồi để lại mình ta ở quán bar, hỏi ta sau đó thế nào, ta hù dọa nàng một chút, ta nói ta trải qua tình một đêm, không nghĩ tới đối lại lại là âm thanh đặc biệt hưng phấn của nàng:

“Thật sao, cảm giác như thế nào, thật là hâm một chết người, mình cũng muốn thử một lần.”

Ta tức giận mắng nàng một câu: “Bạn xấu!”. Sau đó cúp điện thoại.

Tô Văn đương nhiên không buông tha cơ hội cười nhạo ta, giao hảo hề hề hỏi:

“Hôm qua nếu mình không gọi điện thoại cho cậu, có phải cậu sẽ thật sự tình một đêm không?”

Ta liếc nàng một cái:

“Đúng vậy a, là cậu phá hủy chuyện tốt của mình.”

Tô Văn thỉnh linh đánh tới một câu:

“Cho nên mình mới quyết định bồi thường cậu một chút, là do cậu không biết nắm chắc cơ hội.”

Ta nhất thời bị nghẹn, ta thật cẩn thận lảng tránh chủ đề này, rốt cuộc lại bị nàng mang ra trêu chọc, nàng quả nhiên một chút cũng chưa để trong lòng, ta chỉ có thể hung tợn đáp lại nàng:

“Tốt nhất đừng có lần tiếp theo, nếu không. . .”

Nói lầm bầm.

“Nếu không thì thế nào?”

Tô Văn đột nhiên tiến sát lại đây, nhấp nháy mắt nhìn ta.

Ta bị nhìn không hiểu sao tâm nhảy dựng, vội vàng quay mặt đi, tiếp tục xào rau để tránh đề tài này.

Tô Văn cũng không truy hỏi đến cùng, đột nhiên không ai nói lời nào, không khí lập tức cứng ngắc, chỉ còn thanh âm xào nấu, đơn điệu nhưng rõ rệt.

May mắn không bao lâu sau, di động của Tô Văn vang lên, chốc lát Tô Văn mới bắt máy.

Vừa nghe thấy giọng điệu Tô Văn nói chuyện, ta biết nhất định là Tần Lăng gọi, thầm than gọi thật là đúng lúc, vừa lúc đánh vỡ không khí xấu hổ giữa chúng ta. Đợi cho Tô Văn ừ ờ xong vài tiếng lúc sau, ta lại cảm thấy điện thoại gọi tới rất không đúng lúc.

Tô Văn nói, Tần Lăng hẹn nàng đi ra ngoài ăn trưa, xe đã dừng ở dưới lầu.

Ta có chút sững sốt, sau đó cười cười:

“Không sao, cậu đi đi, mình đem sườn cho vào tủ lạnh, tối về ăn cũng được.”

Tô Văn lại nói:

“Tối có thể cũng không ăn được, Tần Lăng mua vé xem ca nhạc lúc 7h tối rồi.”

Ta gơ hai tay:

“Vậy cậu sẽ không có lộc ăn.”

Tô Văn trên mặt lộ vẻ áy náy, còn nói nhỏ:

“Thực xin lỗi.”

Ta nói:

“Thực xin lỗi cái gì a, hôm nay cuối tuần vốn là thời điểm hẹn hò, theo mình làm chi? Cậu chạy nhanh xuống lầu đi, đừng để người ta chờ lâu.”

Tô Văn lại nhìn ta trong chốc lát, lúc này mới trở về phòng thay quần áo.

Đợi cho Tô Văn ra khỏi nhà, ta không tiền đồ rót nước mắt, Tô Văn người ta đi hẹn hò, con mẹ nó ta khóc cái gì a? Không phải lát nữa một mình ăn cơm sao? Ta hung hăng khách sáo chính mình một phen.

Đem sườn xào chua ngọt đã làm xong đặt lên bàn ăn xinh đẹp mới mua từ siêu thị về, màu sắc lẫn hương vị đều hoàn hảo, nhưng như thế nào cũng không thể nuốt nổi.

10. Chương 10

Khóc như thế này làm cho ta ý thức được một vấn đề thực sự nghiêm trọng, ta đã quá mức ỷ lại vào Tô Văn, bằng không thì trước kia chưa từng để ý những chuyện này, hà cớ gì bây giờ lại dễ xúc động như vậy, thật không ổn.

Một hồi chuông cảnh báo vang lên, ta tự nhủ với chính mình – Dương Thần, mau tránh xa khỏi Tô Văn một chút, nếu không sẽ có chuyện không hay xảy ra!

Ăn qua loa vài miếng cơm, sau đó dọn dẹp nhà cửa, xong hết rồi không biết làm gì nữa, ta chán muốn chết, chỉ có thể lên mạng giết thời gian.

Lên mạng thì thấy một người bạn đã lâu không gặp, anh bạn hỏi han tình hình gần đây của ta, ta nói mới vừa bị bạn trai đá, anh bạn lập tức dùng thái độ chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp, nói:

“Kể nào không có mắt, một người đẹp như vậy mà dám bỏ.”

Ta trả lời:

“Cậu cũng đừng có nịnh hót tôi nha, lúc trước ai đã nói nếu đến ba mươi tuổi chưa kết hôn thì sẽ cưới tôi về, bây giờ con chắc cũng đến tuổi đi nhà trẻ rồi ha!”

Anh bạn gửi thật nhiều icon chảy mồ hôi qua, sau đó nói:

“Haha, em gái, coi như anh là lấy công chuộc tội đi, anh sẽ lựa ra vài người đàn ông còn độc thân, gửi hồ sơ của họ qua cho em, em thoải mái lựa chọn.”

Ta đáp:

“Sứt càng gãy gọng tôi cũng không chê đâu, có người mời ăn cơm là tốt quá rồi.”

Anh bạn lại trưng ra bộ dáng “biết thế chẳng làm”, tiếp lời:

“Nếu sớm biết cậu vẫn chưa tìm được người thích hợp, tôi đã ráng chờ thêm hai năm.”

Sau khi anh bạn logout, trong lòng ta trở nên rối bời, nghe anh bạn nói, sở dĩ ta đến bây giờ vẫn chưa kết hôn là vì thích chọn tam lấy tứ. Trời đất chứng giám, ta từ trước đến nay không phải người như vậy, lúc hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, quả thật là có hơi kén chọn, hơn nữa là chọn theo vẻ ngoài, nếu như tướng mạo bình thường, ta không chút do dự cho rồi ngay. Lúc sau càng ngày càng không kiên nhẫn, chỉ gắng gượng mà làm, cho nên tình cảm từ đầu đến cuối đều rất chênh vênh. Đến tận khi gặp Tiểu Hoàng, ta mới xem như là dụng tâm, kết quả mỗi người vẫn đi một ngã, làm ta không thể không hoài nghi liệu có phải tính cách của ta thiếu hụt chỗ nào hay không mà lại ra nông nổi này.

Nguyên một buổi chiều, ta thể nhưng hăng hái đi làm phiền bạn bè, báo với tất cả bọn họ:

“Chị thất tình, ai biết người nào được thì mau giới thiệu cho chị.”

Sau đó lại có cảm giác giống như không đánh mà khai “ta đây đang thiếu nam nhân”. . .

Thời gian cuối tuần của một nữ nhân ba mươi tuổi đáng lý ra là giúp chồng chăm con, tận hưởng không khí gia đình, giống như mấy người bạn của ta sau khi kết hôn, nếu không thì cũng đi dạo phố, xem phim với bạn trai, giống như Tô Văn vậy. Mà ta cũng không phải nữ cường nhân, không thích dồn hết thời gian vào công việc, đúng là nhàm chán chẳng có gì để làm. Nếu cứ như vậy thật không được, ba mươi tuổi đã là cuối đường của tuổi thanh xuân, ta không thể để tuổi xuân trôi qua vô ích như vậy. Có câu “Nhất thốn quang âm, nhất thốn kim” (1), ta hiện tại lãng phí giống như chế tạo vũ khí hạt nhân mà không có U-235 (2).

Vừa nghĩ xong, ta lập tức đứng ngồi không yên, cho dù ra đường một mình cũng còn hơn là lẻ loi ngồi ở nhà. Thay một bộ quần áo, cầm theo túi xách ra khỏi cửa, đến khi ra đến tiểu khu nhìn ngựa xe như nước, ta mới nhớ tới vấn đề là nên đi đâu bây giờ?

Cuối cùng ta quyết định một mình lên tầng cao nhất ở New World, vào quán cà phê, âm nhạc bên trong quán thật là phù hợp với tâm tình hiện tại.

“... Tôi một mình lữ hành, đi đi dừng dừng ở khắp nơi, cũng một mình đọc sách viết thư tự tâm sự với chính mình, thế nhưng lòng lại trôi đi nơi nào, ngay cả bản thân mình cũng không hiểu nổi, tôi nghĩ tôi đã mất đi cậu. . .”

Khi ta về đến nhà, Tô Văn vẫn chưa trở lại, ta do dự không biết có nên gọi điện thoại cho nàng hay không, ta vừa lo cho nàng, lại vừa sợ quấy rầy nàng. Cuối cùng chỉ gửi một tin nhắn, ta hỏi nàng tối nay có về không? Hồi lâu sau Tô Văn mới hồi âm, chỉ vắn vỏi hai chữ – không về.

Ta nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, một lúc sau mới khe khẽ thở dài.

Sáng sớm bị điện thoại đánh thức, là mẹ ta, bà muốn ta về nhà ăn cơm, ta vẫn còn mơ mơ màng màng nói không về. Đến khi cúp điện thoại rồi mới tỉnh táo hơn, ta sang phòng kế bên gõ cửa, không có ai đáp, mở cửa đi vào chỉ thấy trên giường chăn gối chỉnh tề, Tô Văn quả nhiên cả đêm không về. Ta suy nghĩ một chút lại gọi điện thoại cho mẹ nói chút nữa sẽ về, chuyện của ta với Tiểu Hoàng ta chưa nói rõ cho mẹ biết, bà vẫn vui vẻ mong con gái trở về, còn kêu cả hai người chúng ta cùng về chung.

Đến trước cửa nhà, ta mới sực nhớ hai tay trống trơn, vội quay lại cửa hàng hoa quả mua vài loại, trong lòng ổn định hơn một chút.

Lúc mẹ ta ra mở cửa, trên tay còn cầm dao làm bếp, hù ta hết hồn một phen. Ta oán trách:

“Mẹ đối đãi với khách như vậy sao?”

Bà cau chân mày lại:

“Xi, còn chưa gả ra ngoài đã tự xem mình là khách, tôi cũng mong gả cô cho sớm. Nhìn thấy cô từ tiểu cô nương biến thành gái lỡ thì, tôi thật ghen muốn chết. Haha, người muốn rước cô còn không vội, tôi cũng đâu thể đuổi đi gấp được?”

Mẹ của ta làm trong tổ hòa giải, hôm nay vợ chồng cãi nhau, ngày kia đến mẹ chồng nàng dâu đấu khẩu, đều là nhờ mẹ của ta đi giảng hòa. Bởi vậy cho nên mồm mép bà cực kỳ lưu loát, bình thường ta nói không lại bà, liền trực tiếp chuyển chủ đề:

“Hôm nay mẹ nấu sơn hào hải vị gì?”

Mẹ ta đi ra ra cửa nhìn một lượt, lúc này mới hỏi:

“Sao chỉ có một mình con? Tiểu Hoàng đâu?”

Ta để hoa quả xuống, đi xuống bếp rửa tay, thuận tiện đem đĩa tôm lên, vừa lột vỏ tôm vừa nói:

“Chia tay.”

Mẹ ta nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần:

“Sao vậy? Đã chuẩn bị kết hôn rồi mà sao lại thế?”

Ta trả lời:

“Hai chúng con không hợp, chia tay trong hòa bình.”

Bà lại chất vấn ta:

“Có phải cô lại xoi mói khuyết điểm của người ta không?”

Ta giơ một bàn tay dính đầy dầu mỡ lên, nói:

“Con thề, con không có.”

Mẹ của ta nóng nảy:

“Vậy có phải là cãi nhau hay không? Quen lâu như vậy, cả hai cũng không còn nhỏ, sao lại có thể xem việc chia tay như trò chơi. Nói cho mẹ biết, vì sao cãi nhau, mẹ hòa giải cho.”

Ta cũng không muốn đùa giỡn nữa, nghiêm trang nói với mẹ:

“Chia tay thật rồi, một tháng, Tiểu Hoàng cũng đã có bạn gái mới.”

“Cái gì?”

Bà nổi giận.

“Tiểu Hoàng nó bắt cả hai tay?”

Nếu tính theo thời gian thì cũng có thể cho là vậy, ta âm ờ đáp lại một chút.

Mẹ của ta “Ba” một tiếng, ném con dao lên bàn, bắt đầu cời tạp dề:

“Mẹ đi tìm lão Lưu hỏi rõ ràng, không giải thích được, mẹ nhất định không bỏ qua.”

Dì Lưu chính là bà mối giới thiệu ta với Tiểu Hoàng.

Ta nhanh chân ngăn bà lại:

“Mẹ tự nhiên chạy đến nhà người ta như vậy, người ta không bị dọa mới lạ. Bỏ đi, chia tay thì cũng đã chia tay, loại đàn ông không xứng đáng đó, mẹ phải cảm thấy mừng cho con mới đúng chứ.”

Mẹ ta hần là thấy hợp lí, chỉ liếc mắt nhìn ta một cái, không nói gì đi vào nhà bếp.

Ta nhìn thấy mắt bà đỏ, trong lòng bỗng cảm thấy khó chịu, vội vã đi đến an ủi bà, ta nói:

“Ôi, con của mẹ tốt như vậy, sợ gì không gả đi được.”

Bà chỉ tùy tiện đáp lại ta mấy câu, ta biết là bà thất vọng, trong lòng bà còn gấp gáp hơn cả ta. Dù sao ở tuổi của bà đã bảo thủ hơn so với chúng ta nhiều, con gái nuôi đến ba mươi tuổi vẫn còn chưa gả được, hẳn sẽ phải nhận rất nhiều lời bàn tán.

Cơm chiều ăn có chút nặng nề. Cơm nước xong, ta cũng không ở lâu, ta an ủi mẹ lần nữa, hứa hẹn sẽ nhanh chóng mang bạn trai trở về cho mẹ. Bà lại khuyên ta không nên gấp gáp, ngàn vạn lần đừng tuyệt vọng mà làm liều.

Trên đường về, ta suy nghĩ rất nhiều, mặc kệ là vì bản thân hay là vì mẹ, ta đều nên tìm một người đàn ông tốt mà kết hôn. Đồng thời, việc đối với Tô Văn nảy sinh ý niệm không sao nói rõ được, giờ phút này nhớ tới ta lại cảm thấy buồn cười, ta làm sao có thể cùng một nữ nhân ở chung cả đời, rất không thực tế.

Đó cũng là lí do mà khi nhìn thấy chiếc xe hơi quen thuộc đậu dưới nhà, ta không cảm thấy khó chịu chút nào, đã vậy còn gọi điện thoại cho Tô Văn, hỏi nàng:

“Mình có cần phải đi một vòng nữa rồi hần về không?”

Tô Văn đáp:

“Tần Lãng cũng đâu phải người ngoài, có gì mà ngại.”

Ta cười nói:

“Mình chỉ sợ làm hỏng chuyện tốt của hai người thôi!”

---

(1) Nhất thốn quang âm, nhất thốn kim: Thời gian là vàng (Một tấc thời gian, một tấc vàng).

(2) U-235: Viết tắt của Uranium-235, nguyên liệu trong việc sản xuất điện hạt nhân bằng phản ứng phân hạch hạt nhân, cũng như dùng để chế tạo vũ khí hạt nhân. Nguồn năng lượng được sinh ra là cực lớn.

11. Chương 11

Ta cảm thấy bản thân ta cũng giỏi chơi trò mèo vờn chuột, rõ ràng trong tay có chìa khóa, lại cố tình ấn chuông cửa. Tô Văn biết ta muốn vào nhà, trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy khẳng định sẽ không cùng Tần Lãng làm một ít chuyện gì đó. Mà ta đây tự cho là mình hành động thật đúng đắn, ít nhiều cũng có một chút tâm ý xấu.

Tần Lãng mở cửa cho ta, trang phục mặc trên người bắt đồng với lần đầu tiên gặp mặt. Áo lông có mũ rộng thùng thình, giản dị tùy ý, tỏa quanh người là hương vị của một người đàn ông trưởng thành, Tô Văn đứng phía sau anh ta, cũng ăn mặc giản dị nhưng không mất đi khí chất. Ta nhìn hai người họ, chợt nảy ra một ý nghĩ, thật xứng đôi.

Sau một hồi hàn huyên, Tần Lãng vào phòng Tô Văn chơi máy tính, để lại ta cùng Tô Văn nói chuyện.

Ta mở TV, chỉnh lớn âm lượng, sau khi xác định Tần Lãng ở trong phòng sẽ không nghe được chúng ta nói chuyện xong, ta mới cười tủm tỉm nói với Tô Văn:

“Tiến triển quá thần tốc, đến cả đêm cũng không về nhà.”

Tô Văn đang sắp xếp mâm đựng trái cây trên bàn, không chút để ý trả lời:

“Mình cũng không nghĩ tới, dù sao thì, chuyện gì đến sẽ đến.”

Lúc trên đường trở về, ta đã dứt bỏ tư tưởng không thực tế với Tô Văn, nhưng khi nghe nàng trả lời như vậy, trong lòng vẫn là không nhận được chua xót một chút. Cộng thêm Tô Văn nói có cảm giác với nụ hôn của ta, trong nháy mắt hiểu được, đây chỉ là do chúng ta đều là hai nữ nhân trẻ tuổi đột nhiên nảy sinh dục vọng thôi. Người ta nói nữ nhân ba mươi như lang như hổ, quả nhiên không sai một li.

Nụ cười trên mặt ta vẫn không đổi, còn ôm cổ Tô Văn nói:

“Thật sự làm cho người ta hâm mộ, mình cũng phải nhanh tìm bạn trai mới được.”

Tô Văn hỏi ta:

“Đã thoát khỏi bóng ma thất tình?”

Ta đáp:

“Cái gì bóng ma, chính là nhất thời không thể thích ứng thôi, hiện tại đã hoàn toàn ổn.”

Dù sao Tần Lãng cũng ở đây, ta nói chuyện với Tô Văn một chút rồi để cho nàng đi bồi Tần Lãng. Sau đó quay về phòng mình, nằm trên giường đọc sách, nhưng như thế nào đều xem không vô một chữ. Rõ ràng không hề nghe thấy gì, nhưng lại có cảm giác không khí quỷ dị, đột nhiên ta cảm thấy hối hận một chuyện – vì cái gì ta lại cùng Tô Văn thuê nhà chung?

Trước kia mặc kệ quan hệ của ta và Tô Văn tốt đẹp đến đâu, cùng lắm cũng chỉ ở chung trong giây lát, sống chung dưới một mái nhà như lúc này đây vẫn là lần đầu tiên, cho nên đương nhiên ta phải đổi mặt với thói quen sinh hoạt cá nhân của Tô Văn. Ví dụ như bạn trai của nàng ngủ lại nơi này, cái gì gọi là nhắm mắt làm ngơ, nguyên cả tối hôm qua Tô Văn không về nhà thì thôi, bây giờ Tần Lãng nếu lưu lại, bọn họ ở cách vách, ta ở bên này, đây là cái cảm giác gì? Ta cảm thấy nơi da đầu run lên từng đợt, hận không thể lập tức chui xuống đất.

Ta rốt cục cũng hiểu cái gì gọi là “Khoảng cách sinh ra cái đẹp”, ta có chút muốn cách li khỏi Tô Văn, hơn nữa là khẩn cấp. Lập tức mở laptop, lên mạng tìm thông tin cho thuê phòng.

Nhưng mà thuê phòng đâu có dễ dàng như vậy, hỏi hết mấy nhà, nếu không phải cách công ty ta làm quá xa thì cũng là ở ghép cùng nam nhân xa lạ. Thực tế không có lãng mạn được như tiểu thuyết, một đôi nam nữ không quen biết nhờ ở ghép mà nảy sinh cảm tình. Ta vẫn tương đối xem nặng vấn đề quan hệ nam nữ, bằng không cũng đã không quen mấy người bạn trai nhưng chỉ cùng Tiểu Hoàng phát sinh quan hệ, chỉ là bởi vì ta đã quyết định chọn hắn cho nên mới làm bằng mọi giá như vậy, đáng tiếc vẫn uống công.

Lúc ta đang nói chuyện điện thoại với người môi giới bất động sản, Tô Văn đi vào, nàng chờ ta cúp điện thoại mới ngạc nhiên hỏi:

“Cậu muốn dọn đi?”

Ta trả lời:

“Đúng vậy a.”

“Vì sao?”

Ta yên lặng, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Hôm qua còn hào hứng cùng Tô Văn mua sắm rất nhiều đồ trang trí cho nhà cửa một phen, hôm nay lại vợ vã muốn dọn ra ngoài, chỉ mới hai ngày trôi qua nhưng thái độ lại chuyển biến nhanh như vậy.

Tô Văn bất ngờ hỏi ta:

“Là bởi vì Tần Lãng sao?”

Ta vội vàng phủ định:

“Nào có, Tần Lãng thì liên quan gì tới mình đâu.”

Liền sau đó lập tức nghĩ nhanh ra một lí do:

“Mình có một đồng nghiệp phải chuyển nhà, muốn tìm người ở ghép, người đó biết mình mới vừa chia tay bạn trai nên muốn mình đến ở chung, mình nghĩ đều cùng làm chung một công ty, về sau ít nhiều cũng sẽ có thêm một người bạn tốt nên đã đáp ứng.”

“Đồng nghiệp của cậu là nam hay nữ?”

Tô Văn hỏi.

“Nữ.”

Nói xong, ta lại vội vàng chữa lại:

“Nam.”

Là do ta nghĩ như thế này – nếu như là nữ, vậy thì có khác gì lúc ở chung với Tô Văn đâu? Liền đổi câu trả lời.

Tô Văn nhún mày nói thẳng:

“Cậu đang nói dối.”

Ta nói:

“Lừa cậu làm gì? Người đồng nghiệp kia của mình kỳ thật cũng là để ý mình, lúc trước mình có bạn trai nên anh ta ngại xen vào, hiện tại không có bạn trai, coi như là cho nhau một cơ hội đi.”

Tô Văn không thêm nhắc lại, trên mặt âm tình bất định. Ta nhìn nàng, trong lòng hơi duỗi thẳng, đồng thời nảy sinh ra một ít vui sướng. Dựa theo biểu hiện của Tô Văn, nàng là đang phỏng đoán ta, đồng thời từ hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp ghê tởm, ghê tởm nhằm chấn hành động của ta, ta thể nhưng lại dùng cách này để thử thách Tô Văn, rốt cuộc ta đang làm gì?

Cuối cùng Tô Văn chỉ nói:

“Vậy tùy cậu.”

Đi ra ngoài.

Ta nhìn ra nàng vô cùng thất vọng, ta biết ta đã làm tổn thương Tô Văn.

Chỉ chốc lát sau, nàng cùng Tần Lãng đi ra ngoài, trên tay cầm theo túi xách, vậy mà một tiếng cũng không nói với ta đã bước ra cửa.

Ta mất hồn ở nơi nào, thật lâu không thể nhúc nhích.

Ta đem quan hệ của ta và Tô Văn phân tích lại một lần nữa. Hai người chúng ta là bạn tốt, chỉ một phút bất tri bất giác, ta đối với nàng đã có thêm đòi hỏi quá phận, hơn nữa còn là đòi hỏi theo kiểu cố tình gây sự. Tô Văn và Tần Lăng là người yêu, cho dù lên giường cũng là lẽ thường tình, ta dựa vào cái gì mà cảm thấy không vừa mắt? Chính bản thân mình cũng ở nơi nơi tìm bạn trai, chỉ hận không thể lập tức đi ra ngoài mới được, vậy thì tại sao lại không chấp nhận được chuyện Tô Văn và bạn trai ở bên nhau?

Hoặc là do Tô Văn quá quan tâm nuông chiều ta, khiến ta không muốn chia sẻ nàng cho ai khác, hoặc là do Tô Văn đối xử với ta đôi lúc làm ta hiểu sai ý, quên mất chúng ta là bạn rất thân, đồng thời cũng đều là nữ nhân.

12. Chương 12

Ta vốn nghĩ đêm nay Tô Văn sẽ lại không về, đang lúc nửa tỉnh nửa mê thì nghe được tiếng vang, ánh đèn trong phòng khách theo khe cửa tiến vào. Ta cầm di động lên xem, đã hơn mười hai giờ, tiếp theo có tiếng người nói chuyện, là Tô Văn và Tần Lăng, trong lòng hung hăng đau một chút. Tô Văn, cậu không đối xử với mình như vậy thì không được sao? Mặt chôn vào trong chăn, khóc không thành tiếng, ta không muốn vì Tô Văn mà thương tâm, nhưng căn bản không thể khống chế được.

Mở cửa đóng cửa hồi lâu mới khôi phục lại sự yên tĩnh, thanh âm vang lên gần trong gang tấc, cửa phòng ta mở ra. Ta từ trong chăn chui ra, nhìn về phía cửa, chỉ thấy bóng Tô Văn đứng đó, ta không nhìn thấy ánh mắt của nàng, bất quá ngửi được mùi rượu nồng nặc trong không khí.

“Tần Lăng về rồi.”

Tô Văn nói, ta không nhìn rõ nàng, nhưng nàng thấu triệt ta.

Ta đáp:

“Ừ.”

Sau đó đứng dậy. Ta chỉ mặc áo ngủ, nếu Tần Lăng còn ở đây hiển nhiên ta không dám cứ như vậy mà đứng lên. Đèn gần ta mới phát hiện trên mặt Tô Văn nhiễm một tầng màu đỏ vì say rượu, ánh mắt cũng cực yếu ớt, ta nhú mày:

“Sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

Tô Văn chưa trả lời ngay, chỉ nhìn ta chằm chằm không chớp mắt.

Ta bị nàng nhìn chăm chú đến sinh ra cảm giác khẩn trương, tim đập gia tốc, có một loại dự cảm. . . Quả nhiên. . .

Tô Văn thô lỗ đem ta ấn trên cửa, sau đó hôn lên môi của ta, tùy ý chà đạp, khi đầu lưỡi mềm mại nóng bỏng tiến vào khoang miệng của ta, ta cảm giác ta cũng say mất rồi.

Nụ hôn tràn ngập tính xâm lược, ta bị nàng hôn đến gần như vô lực, chỉ có thể dựa vào cánh cửa mới đứng vững được.

Tô Văn cuối cùng cũng buông ta ra, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm. Đợi cho đến khi hồi phục lại mới dựa lên vai ta, khóc ra tiếng.

Ta có chút luống cuống, nước mắt cũng chảy ra theo. Tô Văn chưa hề nói gì nhưng ta tựa hồ hiểu được ý nàng, một loại tình cảm khó có thể nói rõ ngay tại màn đêm yên tĩnh đây chậm rãi nảy sinh.

Ta nói với Tô Văn:

“Mình ghen tị với Tần Lăng.”

Tô Văn hai mắt nhắm lại nhìn ta:

“Dương Thần, vì cái gì chúng ta đều là nữ nhân?”

Nước mắt ta rơi càng nhiều.

Tô Văn không trở về phòng của nàng, hai chúng ta ôm nhau ngủ, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng một câu cũng không nói nên lời, tựa như không dám phá vỡ lá chắn kia, chỉ có thể để yên cho nó chắn ngang như cũ.

Ta nghĩ do hơi men đã tiếp thêm dũng khí cho Tô Văn, hoặc là kích thích hormone trên người nàng gia tăng, giống như ta say rượu lúc trước. Nàng lại bắt đầu hôn ta, từ trán hôn đến chóp mũi, cuối cùng dừng ở trên môi, ôn nhu, triền miên. Thân thể của ta khi bị nàng hôn sinh ra phản ứng, chỉ có thể nắm tay lại chịu đựng, đến khi nụ hôn của nàng di chuyển đến cổ, ta cơ hồ muốn tước vũ khí đầu hàng. May mắn Tô Văn rất cuộc cũng còn chút lý trí, không tiếp tục đi xuống, chỉ ngừng ở cổ lưu luyến, mà ta thì phải chịu đựng hết tra tấn.

Ta không biết nụ hôn triền miên kéo dài này chấm dứt lúc nào, cũng không rõ khi nào thì ngủ, ta chỉ có cảm giác đáy lòng chậm rãi rơi vào tay giặc ở một nơi ngọt ngào. Bởi vì quá mức ngọt nên lại muốn cực lực vùng vẫy, tâm tình chính là mâu thuẫn như vậy.

Khi ta tỉnh lại thì thấy Tô Văn đang ở tư thế cuộn người đưa lưng về phía ta, ta từ trên người nàng cũng nhìn ra được sự ẩn nhẫn cùng giãy dụa, tâm nhất thời đau một chút, từ phía sau vòng tay ôm nàng. Tô Văn tỉnh, xoay người đối mặt với ta, hai chúng ta một nửa nhìn nhau không nói gì.

Cuối cùng Tô Văn vượt mặt của ta, hỏi:

“Dương Thần, cậu nói mình biết đi, mình phải làm thế nào mới tốt?”

Mũi của ta lại bắt đầu cay cay, ta biết là do ta đem Tô Văn bức thành như vậy. Nàng vốn có thể thực cân bằng, chính ta đã làm cho quan hệ của chúng ta bắt đầu biến đổi, hơn nữa còn khiến phiền não gia tăng, tự đáy lòng ta rất rõ ràng, chúng ta như thế này là không có kết quả.

Ta bất đắc dĩ nói với Tô Văn:

“Mình sẽ mau chóng tìm một bạn trai, như vậy chúng ta sẽ khôi phục lại như trước kia.”

Tô Văn thẳng ngoắc nhìn ta:

“Cậu cảm thấy có thể làm như vậy sao?”

Trong lòng ta nói không có khả năng, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế, chúng ta chỉ có hai loại kết cục – một loại, chúng ta liều lĩnh tiến tới, sau đó dùng chia tay để giải quyết, loại còn lại chính là từ bây giờ bắt đầu xa lánh nhau, để tránh việc bị thương tổn nhiều hơn nữa, bất kể là loại nào thì cũng không có kết cục tốt. Từ lúc ta tâm huyết dâng trào hôn Tô Văn, ta đã đem mối quan hệ tốt đẹp khăng khít vốn có của cả hai chậm rãi ném xuống vực sâu vạn trượng.

“Nếu không thì trước hết chúng ta tách ra một thời gian, bình tĩnh lại một chút.”

Ta còn cố lên tinh thần, nói giỡn với nàng mấy câu:

“Có thể là do nhất thời xúc động thôi, mình là một nữ nhân ba mươi tuổi thiếu thốn tình cảm, cậu nói xem có đúng không.”

Trên mặt Tô Văn hiện lên một tia giận dữ:

“Còn mình thì sao?”

Ta biết nàng giận cái gì, chính là nàng không muốn đem quan hệ của chúng ta đơn thuần định nghĩa theo lý lẽ “để sống”, nhưng mà ta cũng nóng giận, muốn ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn ta nói “Tô Văn à, cậu chia tay Tần Lăng đi, bởi vì mình cũng thích cậu, chúng ta quên nhau đi.”?

Tô Văn đột nhiên tiến sát gần ta, nói:

“Dương Thần, không bằng chúng ta thử một lần đi.”

Ta quả thực hoảng sợ, đề nghị này của Tô Văn tràn ngập hấp dẫn, khiến ta nhận không được muốn đáp ứng, như vậy chúng ta sẽ có thể làm rất nhiều chuyện mà hiện tại không dám làm, nhưng ta lại chọn từ chối nàng thẳng thừng:

“Không được.”

Nữ nhân ba mươi tuổi, lý trí hoàn toàn chiến thắng tình cảm. Chúng ta tuổi không còn nhỏ, căn bản là đã qua thời thích đùa chơi, ta cảm thấy ta không đảm bảo được cho tương lai của Tô Văn, quan trọng hơn là nếu ta chấp nhận, cái giá phải trả sẽ là toàn bộ thể xác và tinh thần, nhưng Tô Văn không như vậy. Ta hiểu rất rõ nàng, nàng sẽ quan tâm lo lắng cho đối phương thật cẩn thận, nhưng tình cảm thì không, ngoại trừ mối tình đầu của nàng, còn lại ta vẫn chưa thấy nàng chân chính đối đãi với ai thật lòng.

Lại nói đến chuyện ta là một nữ nhân truyền thống, tinh thần của ta tuy đã muốn lệch ra khỏi quỹ đạo, . . . nhưng vẫn như cũ rất câu nệ thực tế. Nếu là nam nữ, cho dù không có tình cảm sâu nặng làm trụ cột, nhưng sau khi kết hôn vẫn có đứa con ràng buộc, có thể giảm được rất nhiều những va chạm của cuộc sống, hơn nữa dù sao cũng nhìn giống một gia đình, nhưng nữ nhân thì sao? Trừ bỏ ham muốn nhất thời, ta thật sự tìm không ra lý do vững chắc gì để có thể đem cảm tình gắn bó lâu dài.

13. Chương 13

Tên mối tình đầu của Tô Văn, chỉ sợ là tới chết ta cũng không quên được. Cũng không phải nhớ rõ chuyện Tô Văn và hắn yêu đến chết đi sống lại, hắn không thể hóa thành bướm để cùng triền miên yêu đương như thể nào, mà là do tên của hắn thật sự kinh thế hãi tục, hắn tên là Dương Khang. . . Đúng vậy, ngay cả một chữ cũng không khác nhân vật Dương Khang trong “Anh Hùng Xạ Điêu”.

Thật ra tình bạn mười mấy năm của ta và Tô Văn để được đến bây giờ không hề thuận buồm xuôi gió, đã trải qua không biết bao nhiêu lần phân rỗi hợp, hợp rồi phân, qua bao trở ngại mới gắn bó được đến hiện tại, hơn nữa còn trở nên vô cùng vững chắc (đương nhiên hiện tại đang gặp khủng hoảng, về phần giải quyết như thế nào thì nói sau, trước hết để ta hồi tưởng lại chuyện cũ đã). Sự xuất hiện của Dương Khang suýt nữa làm cho chúng ta mỗi người một hướng.

Lúc trước đã nói qua, ta và Tô Văn chơi với nhau từ năm lớp 11, nếu phải dùng một câu để diễn tả sự tốt đẹp của đôi ta lúc ấy, thì phải là “gắn bó keo sơn”, một chút cũng không khoa trương. Trừ việc ngủ khác giường, đương nhiên đôi khi cũng ngủ cùng giường, còn lại chúng ta như chị em sinh đôi. Ai khi trải qua thời trung học hắn là đều có một người bạn tri kỷ, cùng nhau lên lớp, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi thư viện, cùng nhau đến sân thể dục, cùng nhau đi WC (. . .) vân vân. Chúng ta như hình với bóng trải qua trời đông giá rét, ngày hè nóng bức, cùng tiến vào cấp 3 đây bạn rợn.

Dương Khang là học sinh mới được xếp vào lớp, ngày đầu tiên hắn đến học đã khiến mọi người ánh mắt sáng ngời, thật đúng là một chàng trai tuần tú sáng ngời như ánh mặt trời. Lớp chúng ta khoa văn, nam sinh vốn rất ít, đột nhiên có một đại soái ca bước vào, nữ sinh toàn bộ đều xao xuyến vì hắn, nam sinh trong mắt chứa đầy vẻ vừa hâm mộ vừa ganh tị.

Càng làm cho Dương Khang trở thành kẻ thù chung của tất cả nam sinh trong lớp chính là tiểu tử kia còn là một cao thủ bóng rổ. Nữ sinh trung học lúc đó không coi trọng tiền bạc như hiện tại, nam sinh chỉ cần bộ dạng tốt, giỏi thể thao, sẽ trở thành bạch mã hoàng tử. Vì thế nữ sinh lớp chúng ta đều mê mọt Dương Khang, phải gọi là thần hồn điên đảo, ta không phủ nhận ta cũng nằm trong nhóm đó. Đương nhiên hắn cũng hấp dẫn nữ sinh khoa khác, bất quá chúng ta gần nhau thì được ban lộc, cho dù không được làm bạn gái thì ngắm cho đỡ thèm cũng tốt.

Làm người phải biết hưởng thụ, lúc đó ta và Tô Văn đều có đề tài để nói, chính là về Dương Khang. Mỗi ngày ta đều khoa tay múa chân khen hắn đẹp trai, Tô Văn thế nhưng cũng không có phản ứng gì quá lớn, lúc ấy ta còn mừng thầm, chúng ta cái gì cũng có thể chia sẻ, thứ duy nhất không thể chia chính là nam nhân, hơn nữa là nam nhân mà ta để ý. . .

Rồi một ngày ta vô tình nhìn thấy Tô Văn và Dương Khang dựa sát vào nhau ngồi ở rìa sân thể dục, lúc đó trong đầu ta sản sinh ra một ý nghĩ duy nhất, nam nhân của ta thế nhưng cùng nữ nhân của ta ở bên nhau! Đương nhiên suy nghĩ này thật vô vẩn, thứ nhất Dương Khang không phải nam nhân của ta, là do ta đơn

phương mà thôi, thứ hai Tô Văn cũng không phải nữ nhân của ta, chỉ là bạn thân của ta mà thôi. Cả hai đều độc thân, cho dù nội quy trong trường quy định rõ ràng học sinh không được yêu đương, nhưng nếu đã là tình chàng ý thiếp thì cho dù là Thiên Hoàng lão tử cũng không quản được, huống chi hai người này nhìn qua rất xứng đôi. Sau này ta mới phát hiện, chỉ cần là người Tô Văn chọn, bọn họ đứng cạnh nhau ta đều cảm thấy thật xứng. . .

Ta cũng không rõ là mình tức giận hay ghen tị, dù sao cũng chạy về ký túc xá, nằm sấp trên giường khóc âm ỉ một hồi. Đến lúc ký túc xá tắt đèn, Tô Văn mới trở về, ta nằm trên giường, nằng kêu ta một tiếng, ta nghe thấy nhưng cố ý không quan tâm, nằng cho là ta đã ngủ, lay lay cánh tay của ta:

“Dương Thần, mình có mua trà sữa cho cậu này.”

Nước mắt ta vốn đã ngừng rơi, bị một câu nói của nằng làm cho nước mắt giống như vòi nước vừa mở, muốn kiềm cũng kiềm không được, lại càng không dám đáp lời Tô Văn. Ta quyết tâm nằm yên xoay người vào trong, đã cố gắng áp chế nhưng âm thanh nức nở vẫn phát ra dù rất nhỏ, Tô Văn hẳn là nghe ra ta đang khóc, lập tức trèo lên giường ta, kéo ta đối diện với nằng, do đó vẻ mặt chật vật của ta được bày ra trước mặt nằng.

Tô Văn mới đầu vẫn còn ngờ vực, trong ký túc xá còn có bạn cùng phòng khác, nằng cũng không tiện thẳng thắn chất vấn ta, chỉ dùng thanh âm thật nhỏ đủ để hai chúng ta nghe được:

“Cậu làm sao vậy?”

Ta bị nằng hỏi liền cảm thấy buồn bực, đúng vậy, ta chẳng biết làm sao lại khóc cả buổi tối, ta bị gì vậy? Vì cái gì ta lại khóc? Sau đó ta lại biết vì sao mà mình khóc.

Lúc ấy ta trực tiếp đuổi Tô Văn xuống giường, còn lạnh như băng nói:

“Chuyện của mình không cần cậu quan tâm.”

Trong lòng lại nghĩ rằng, cậu có người yêu là chuyện lớn như vậy nhưng không nói cho mình, vậy bạn thân để làm chi.

Tô Văn hình như đoán được một ít, nữ nhân lúc mới yêu trong lòng đều rất miễn cưỡng, huống hồ là lén lút?

Thế là ta và Tô Văn bắt đầu chiến tranh lạnh, cũng có thể là do Tô Văn bận rộn trong tình yêu với Dương Khang, không rảnh bận tâm đến ta.

Trước kia chúng ta đều cùng nhau rời giường sau đó đi ăn điểm tâm, hiện tại hết rồi, giờ đã có người sáng sớm ở căn tin mua điểm tâm sẵn chờ nằng. Trước kia chúng ta thường tranh thủ lúc nghỉ giải lao tám chuyện trên trời dưới đất, hiện tại cũng không, Tô Văn hoặc là ngồi một chỗ ngắm người, hoặc là chuồn ra khỏi lớp, đợi chuông vào học vang lên mới trở về, đương nhiên Dương Khang cũng đi ra cùng nằng. Tiết tự học buổi tối càng khỏi nói, Dương Khang trực tiếp đổi chỗ với nam sinh ngồi sau chúng ta, cùng Tô Văn nhỏ giọng tâm tình. Bởi vì ta ngồi gần nhất nên một chữ cũng nghe không sót, thật ra cũng chỉ là nói vài chuyện nhảm chán, nhưng đặt trong danh phận người yêu đều trở nên ngọt ngào. Sau này khi ta với Tô Văn không còn chiến tranh lạnh nữa, tình trạng đó vẫn không thay đổi, ta nhớ rõ chỉ khi đi vệ sinh, Tô Văn mới gọi ta đi cùng. . .

Cứ như thế nửa tháng trôi qua, sự nhẫn nại của ta cũng có hạn, làm người không thể chết yểu như vậy. Tuy rằng ta cùng Tô Văn đã từng rất tốt đẹp, nhưng mà hiện tại bị nằng bỏ rơi, có đôi khi một mình ta ngồi ăn cơm ở căn tin, ta đều cảm giác được chung quanh có đầy ánh mắt mỉa mai nhìn ta, ta tựa như con mèo bị chủ nhân vứt bỏ, cô đơn đến đáng thương. Bởi vì ta với Tô Văn rất thân thiết cho nên mối quan hệ với những người bạn khác rất hơi hợt, bây giờ Tô Văn có bạn trai, ta chỉ có thể bắt đầu kết thân lại với những người đó.

Tình bạn lúc học chung là đơn giản nhất, chỉ cần ngồi cùng bàn ăn vài bữa cơm, quan hệ rất nhanh sẽ hòa hợp, các nằng rất nhiệt tình tiếp nhận ta, bởi vì các nằng cũng biết hiện tại Tô Văn không rảnh để chơi với ta. Bất quá có Tô Văn làm tiền lệ, ta không còn dám chỉ chơi với độc một người, mà là chơi cả nhóm, quan hệ không tính quá sâu, cũng không quá cạn, nhưng ta sẽ không bao giờ. . . cùng một người đi thư viện, căn tin, ký túc xá nữa, cũng từ từ không thêm để ý hôm nay Tô Văn và Dương Khang nói gì, làm gì. Buổi tối khi nằng quay về ký túc xá, ta cũng biết, nhưng ta không hề lưu tâm, tình cảm giữa hai chúng ta một

chút một chút phai nhạt dần. Có khi trong lòng ta thật xấu xa nghĩ – Hừ, cho cậu lo yêu, giờ ngay cả bạn cũng không có. Có khi lại đặc biệt thương cảm, ta từng có quan hệ tốt đẹp với Tô Văn như vậy, hiện giờ như người xa lạ, rốt cục vấn đề là từ đâu?

Cuộc sống của ta ngày càng bình thường, nhưng của Tô Văn lại càng ngày càng không bình thường. Buổi tối trở về ngày càng trễ, có một hôm, Tô Văn cả đêm không về, tối đó ta cơ hồ thức trắng, chỉ cần một biến động nhỏ, ta cũng nghĩ là Tô Văn về, thời đó chưa có di động, muốn gọi điện thoại cũng không thể, ta lo lắng suốt đêm. Đến 5 giờ sáng nghe được tiếng chìa khóa, ta ngẩng đầu, chỉ là khẽ nhấc đầu lên một chút, thấy Tô Văn, ta thở phào một hơi, lúc này mới dám đi ngủ. Đương nhiên những quan tâm ta đều để trong lòng, bởi vì ta biết so với ta đã có một người có tư cách hỏi han săn sóc Tô Văn hơn, hơn nữa cả đêm qua hẳn là người kia ở bên cạnh Tô Văn. Về phần bọn họ làm cái gì, ta không có hứng thú biết.

Quan hệ của ta với Tô Văn thực sự tan vỡ là vào thời điểm thi cuối kỳ, thành tích của Tô Văn từ top 5 rớt xuống dưới 20, lúc ấy ta chỉ biết trợn tròn mắt. Ta quên nói, Dương Khang cái gì cũng tốt, chỉ có học hành quá kém, nhưng mà hắn có sở trường về thể thao, thi đại học chỉ cần đủ điểm qua là được. Nhưng Tô Văn khác, năng giống ta đều là gia cảnh bình thường, chỉ hi vọng tạo dựng tương lai qua trang sách, hiện tại chỉ vì lo yêu mà thành tích tuột dốc như vậy, quả thực là chơi với lửa.

Lúc nhận phiếu điểm, Tô Văn hết sức trầm mặc, nhưng ta có thể cảm giác được trong lòng nàng vô cùng khổ sở. Ta không thể nhịn được nữa, trực tiếp nắm tay nàng, kéo nàng một đường đến sân thể dục vắng người, tận tình khuyên bảo nàng, chỉ đơn giản nói là yêu đương ảnh hưởng đến học tập linh tinh, hi vọng nàng nhanh chóng dừng cương trước bờ vực. Kết quả Tô Văn còn chưa có biểu hiện gì, sau lưng ta đột nhiên bị người đẩy mạnh một cái, bởi vì không có chuẩn bị tâm lý, lão đảo té ngã trên đất.

Ta quay đầu lại nhìn, là Dương Khang.

Vóc người cao lớn, đứng ngược sáng. Ta thấy vẻ mặt hắn tối tăm, nếu không phải Tô Văn liều chết giữ lấy tay hắn, ta phỏng chừng hắn đã tiến đến đánh ta một trận, Dương Khang hướng ta mắng chửi ầm ỉ:

“Con mẹ nó cô là cái gì, xúi giục Tô Văn chia tay tôi, bọn tôi yêu nhau Dương Thần cô ngăn cản cái gì? Tôi biết, thư tình cô viết cho tôi không phải bị tôi ném vào thùng rác sao? Cô như vậy gọi là ghen tị, ghen tị hạnh phúc của tôi với Tô Văn!”

Ta muốn cười, nhưng cười không nổi, ta muốn mắng lại, nhưng cũng mắng không nên lời, vì đối phương là bạn trai của Tô Văn, không nhìn tăng chí ít cũng phải xem mặt Phật, ta không thể cùng Dương Khang đôi co trước mặt Tô Văn, nếu không tình bạn của ta cùng Tô Văn coi như xong. Hơn nữa lời Dương Khang nói không sai, quả thật ta khuyên Tô Văn chia tay với hắn, vừa vặn lúc trước ta đích thực có viết thư tình cho Dương Khang, lúc hắn mới chuyển vào lớp. Nếu biết có hôm nay, con mẹ nó ta thà rằng đem thư tình đi đốt, còn nói ta ghen tị sao, ghen tị cái cọng lông!

Có lẽ Tô Văn quá yêu Dương Khang, ta nghĩ thế, ta ngã trên mặt đất, nhưng nàng không đỡ ta dậy, Dương Khang chỉ vào mặt mắng ta, nàng cũng không hề nói giúp ta một câu, cách xử sự của Tô Văn, con mẹ. . . chỉ có hai từ thất vọng. Nàng chỉ đứng yên lặng, hoặc là do nàng không biết giúp người nào, thôi thì đứng yên khỏi sợ đắc tội ai.

Trong lòng ta vô cùng oán hận, trong đầu không ngừng xoay quanh một câu, chỉ còn thiếu điều thốt ra miệng – Tô Văn, chúng ta xong rồi!

Ta từ dưới đất đứng lên, phủ phủ cổ khô dính trên người, khinh miệt nhìn thoáng qua Dương Khang. Tuy rằng ta không nói chuyện, nhưng trên mặt ta viết rõ ràng – Con mẹ nó anh nghĩ anh là cái thá gì!

Không nghĩ tới ta đây trừng mắt như vậy, lại khiến chủ nghĩa đàn ông đích thực trên người Dương Khang bộc phát ra, hắn lớn tiếng nói:

“Cô còn chưa xin lỗi Tô Văn, đã muốn đi sao?”

Nói thật, ta mặc dù có chút oán giận với Dương Khang, nhưng là do hắn khiến thành tích của Tô Văn bị liên lụy. Nếu nói trước đây, thì chính là vì hắn dám cướp mất bạn tốt của ta, không hơn. Nhưng giờ phút này, tên nam nhân này làm cho ta cảm thấy ghê tởm, ta chỉ lấy trách nhiệm của một người bạn để khuyên nhủ Tô Văn, còn nghe hay không là tùy nàng, nếu cảm tình của các người thật sự sâu đậm, không phải

người ngoài nói mấy câu thì có thể châm ngòi, Dương Khang thế nhưng lại giống như con mèo giờ nanh múa vuốt. Một nam nhân lưng dài vai rộng lại gào thét với một nữ nhân như ta, mà Tô Văn, từ lâu đã cùng ta thân mật khắng khít, một câu cũng chưa nói. Ta có cảm giác hình ảnh lúc ta và nàng vẫn còn như hình với bóng đột nhiên trở nên mờ nhạt, như một nhát búa sắt giáng thật mạnh trên mặt, tạo ra những vết chằng chịt như mạng nhện, sau đó nứt ra thành mảnh nhỏ.

Ta chỉ nói với Tô Văn một câu, sau đó tiêu sái bước đi không quay đầu lại.

Ta nói:

“Tô Văn, đáng tiếc.”

Ta không nhận thấy bóng dáng của mình thật tịch mịch, ta chỉ biết lòng ta lúc đó tràn ngập tổn thương. Tình bạn khi đứng trước mặt tình yêu xem ra thật nhỏ bé.

14. Chương 14

Có đôi khi ta tự cảm thấy bản thân mình rất thích gây sự, đã nói qua Ta với Tô Văn là bởi vì Dương Khang mà cãi nhau, nhìn ngang nhìn dọc người không đứng vẫn là ta. Người ta nói tình đầu là tình khó quên nhất trong đời mỗi người, ta lại đột nhiên chen ngang như vậy? Nhưng thật sự không phải ta rảnh rỗi không có việc gì nên đi chọc gậy bánh xe! Tận trong lòng ta chỉ muốn quan tâm bạn bè, nhưng ai nếu không biết sẽ nghĩ rằng ta có ý đồ với Dương Khang, có thể Tô Văn cũng nghĩ như vậy. Dù sao cũng không phải một lần ta khen lấy khen để Dương Khang trước mặt nàng, nàng không hiểu lầm cũng uống.

Vì thế ta với Tô Văn hoàn toàn trở thành người xa lạ, khai giảng học kỳ I của năm cuối trung học, nàng đổi chỗ với người khác, nguyên bản ta đã dự định nói lời xin lỗi, sau lại nuốt trở vào trong bụng. Mà tình cảm của Tô Văn cùng Dương Khang ngày càng sâu đậm, chuyện của bọn họ cũng không giấu giếm được bao lâu, bạn học lẫn giáo viên đều biết, chỉ có điều ai cũng bận rộn, đương nhiên không có thời giờ đi để ý chuyện của người khác, ta cũng không ngoại lệ.

Mãi cho đến lúc ta nhận được giấy báo trúng tuyển, mời vài người bạn đi ăn cơm, cơm no rượu say xong mới biết được thì ra Tô Văn không có đăng kí thi đại học! Ta choáng váng, hỏi lí do vì sao thì có người đáp lời:

“Không phải cậu với Tô Văn rất thân sao, như thế nào cũng không biết?”

Chuyện của ta với Tô Văn lúc đó không phải dăm ba câu là có thể giải thích rõ ràng, nguyên nhân từ nàng cũng có mà nguyên nhân từ ta cũng có, đương nhiên mấy cái đó đều không quan trọng, quan trọng là. . . , tại sao Tô Văn không đi thi!

Ta lại hỏi tiếp, Dương Khang có thi không? Bạn học trả lời, cũng không có. Lúc bấy giờ ta mới thở phào một hơi, có lẽ hai người họ đã hẹn trước với nhau. Chẳng qua ta nghĩ nghĩ, vẫn gọi điện thoại qua nhà Tô Văn hẹn gặp nàng, cho dù không làm bạn được, thì cũng phải tìm lời giải đáp cho vướng mắc này.

Tô Văn nhắc điện thoại, nghe giọng của nàng có vẻ rất bất ngờ, ngay lập tức đáp ứng ta. Nhưng mà khi ta đến chỗ hẹn, lại thấy có mặt Dương Khang, cũng tốt, sẵn lúc tất cả đều có mặt đầy đủ đem mọi chuyện nói rõ ràng, hơn nữa ta vẫn còn thiếu bọn họ một lời chúc phúc, hôm nay nhất định phải nói ra.

Kết quả ta còn chưa kịp mở miệng, đã bị sét đánh ngang tai.

Tô Văn nói:

“Mình có thai.”

Lúc này ta mới phát hiện bộ dạng của hai người bọn họ tiều tụy đến không chịu nổi, hơn nữa Dương Khang một vòng quàng thâm, hai mắt vô thần, giống như người mang thai là hắn. Ngược lại, Tô Văn rất bình tĩnh.

Bản thân ta ngay cả người yêu còn chưa từng có, bây giờ đột nhiên nghe được loại chuyện tình này, đương nhiên cảm thấy sợ hãi, còn mất bình tĩnh hơn cả người trong cuộc, run run hỏi:

“Bởi vì chuyện này, nên hai người mới không đi thi?”

Tô Văn gật đầu, còn nhẹ nhàng vỗ về cánh tay Dương Khang, nói:

“Mình kêu anh ấy đi thi, nhưng anh ấy không chịu.”

Ta nghĩ thầm, tính ra tiểu tử người còn có chút lương tâm, lại hỏi:

“Mấy tháng rồi?”

Tô Văn trả lời:

“Hơn ba tháng.”

“Cậu tính như thế nào?”

Tô Văn cầm lấy tay ta, hỏi ta:

“Cậu nói đi?”

Ta lại hoảng sợ, chuyện lớn như vậy sao lại hỏi ta, trong nháy mắt ta cũng hiểu được mục đích Tô Văn muốn gặp ta, chắc chắn là nàng không dám nói cho gia đình biết, mà bạn thân nhất của nàng chỉ có ta, tuy rằng quan hệ đạo này có hơi lực đục, nhưng ta nghĩ vị trí của ta trong lòng nàng vẫn không thay đổi. Nàng hiện tại rất cần có người giúp nàng đưa ra ý kiến, một liều thuốc an thần khẩn cấp.

Hai người đều nhìn chằm chằm ta, ta có cảm giác sắp bị ánh mắt của họ ăn tươi nuốt sống, cuối cùng mới lắp bắp nói:

“Nếu vậy thì. . . Đi phá đi.”

Thật sự đây là biện pháp duy nhất.

Cuối cùng vẫn là ta đi cùng Tô Văn, Dương Khang nói hắn đi không tiện. Lúc chuẩn bị tiến vào phòng giải phẫu, Tô Văn nắm chặt tay ta, ta biết nàng sợ hãi, liền nói một câu trấn an nàng:

“Đừng sợ, có mình ở đây.”

Nếu không phải bác sĩ không cho phép, ta cũng muốn đi vào cùng với nàng.

Tô Văn xuất viện, vẫn là ta đi cùng, chúng ta như vậy lại làm ta nhớ đến một năm trước, khi mà nàng vẫn còn chưa yêu đương với Dương Khang. Chúng ta thay đổi nơi ở, nhà nàng lẫn nhà ta đều không tiện, đành phải nói dối người nhà là hai chúng ta đi làm part-time. Mẹ ta lo lắng, ta nói mình ở cùng Tô Văn, bà lập tức đồng ý.

Phòng ở là Dương Khang giúp chúng ta thuê. Nếu một việc cón con như thế này mà hắn cũng không làm được, vậy thì Tô Văn thật sự đã nhìn lầm người.

Từ chuyện lần này, ta nhận thấy Dương Khang là một người có trách nhiệm, lập tức giơ hai tay hai chân tán thành bọn họ quen nhau. Cho đến một ngày, Tô Văn nói với ta, nàng và Dương Khang chia tay, ta mới lòi chuyện xưa ra mắng đến tám đời nhà hắn.

Tô Văn đã từng rất thuần khiết tâm sự với ta:

“Dương Thần, đời này mình chỉ yêu một lần, chỉ ngủ với một người nam nhân.”

Dương Khang và một học muội bị Tô Văn bắt gian tại trận, Tô Văn chia tay với hắn, kết thúc chuyện tình ba năm của bọn họ.

Cho nên mới nói mối tình đầu của Tô Văn tuyệt đối là dùng dao khắc vào tim, dù cho mười mấy năm trôi qua, vết sẹo kia vẫn không biến mất. Dương Khang làm nàng tổn thương rất sâu, đó cũng là nguyên nhân khiến nàng không còn xem trọng tình cảm nữa.

Tô Văn chỉ nói ba chữ – thử một lần, ta lại nhớ tới chuyện xưa phủ đầy bụi này. Nói thật, ta có chút sợ hãi, lời của Tô Văn giống như có pha mật độc, vô cùng mê hoặc, chung quy là muốn lấy mạng người nghe. Ta nghĩ dù ta có cố thể nào cũng không có khả năng chiếm được vị trí siêu việt của Dương Khang trong lòng Tô Văn, ta nhớ rõ cái ngày mà Dương Khang kết hôn, Tô Văn uống hết cả chai rượu đế, cuối cùng phải nhập viện để súc ruột, nhưng đây là chuyện hai năm về trước mà thôi.

Ta cự tuyệt Tô Văn, sau đó rời giường, làm hai phần điểm tâm đơn giản. Ăn sáng xong, thẳng cho đến khi tới ga tàu điện ngầm, cả hai đều không nói câu nào. Cánh cửa tàu vừa đóng lại, ta nhận được tin nhắn, là Tô Văn gửi.

Nàng nhắn:

“Mình là thật lòng.”

Không biết vì sao, nước mắt ta đột nhiên rơi xuống.

15. Chương 15

Ta không hồi âm lại cho Tô Văn, bởi vì ta không biết nên nhắn gì. Ta khiến cho mối quan hệ của chúng ta rối tung rối mù lên, thậm chí ta còn không dám đối diện với nàng.

Thời điểm cuối năm, việc ở công ty ngày một dày đặc, tất cả mọi người giống như bị lên dây cót, liên tục xoay mòng mòng không ngừng. Mà ta cả ngày cứ ngầy ngốc, so với lúc chia tay Tiểu Hoàng còn tệ hơn, đến cả vận động cũng lười, chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính ngăn người.

Di động đột nhiên vang lên làm ta giật cả mình. Là Tô Văn, ta do dự một chút, ấn nút nghe.

Tô Văn nói:

“Nếu tối nay không có việc gì thì về nhà ăn cơm đi.”

Xong lại bổ sung một câu:

“Chúng ta nói chuyện.”

Còn chưa cho ta cơ hội để cự tuyệt đã nhanh chóng cúp máy.

Ta do dự hồi lâu, quyết định trở về. Thật sự ta nên nói chuyện rõ ràng với Tô Văn, từ đầu chúng ta là bạn thân, chỉ vì một ít chuyện quái gở mà trở nên ngượng ngùng với nhau. Ta muốn quay trở lại thời điểm khi mà ta với Tô Văn không có chuyện gì giấu nhau, mỗi đêm cùng thủ thủ tâm sự, và cả lúc cả hai đùa giỡn mấy trò lưu manh cả ngày lẫn đêm.

Vừa đến trước nhà thì thấy một đôi tình nhân liếc mắt đưa tình với nhau đi qua trước mặt, đột nhiên ta nảy sinh một suy nghĩ – tình yêu là giữa nam và nữ với nhau, còn ta và Tô Văn nhiều lắm chỉ gọi là thân mật khấn khít thôi. Do đó mọi trăn trở cũng tiêu tan, tâm tình nhả nhót, ta muốn gặp Tô Văn ngay lập tức, đem suy nghĩ của ta nói cho nàng nghe.

Sau đó ta mới phát hiện, khi gặp Tô Văn, bao nhiêu chuyện trong đầu liền tiêu tan hết, lúc đó trong lòng chỉ có những ý nghĩ tràn ngập mâu thuẫn, tựa như mối quan hệ của ta với nàng vậy.

Vừa mở cửa ra, mùi thức ăn ngay lập tức ủa vào mũi, chỗ phòng bếp truyền đến âm thanh nồi niêu va chạm. Vốn ta nghĩ Tô Văn sẽ đợi ta về để nấu cơm, Tô Văn thường hay nói ‘Quân tử xa bếp núc’, thật ra ta biết nàng không phải chán ghét mấy công việc liên quan đến chén đĩa, mà là do vị đại tiểu thư mười ngón không dính nước này không giỏi nữ công gia chánh. Mỗi lần mà nàng nấu nướng cái gì, chính bản thân nàng cũng nuốt không nổi, lúc ta chuyển tới sống chung, Tô Văn vui sướng cảm khái một câu ‘Dạ dày của mình thật có phúc.’

Cho nên ta hoài nghi có phải Tần Lăng cũng ở đây hay không, nhưng mà kệ giày không có giày của đàn ông, ta thở phào một hơi. Ta thực sự muốn hỏi Tô Văn, lúc nàng kêu thử một lần, vậy thì Tần Lăng – bạn trai của nàng làm sao bây giờ? Nhưng tiếp theo đó ta lại muốn đồng ý, ta đúng là một đứa ích kỷ, không dám nhận lời Tô Văn, rồi lại hi vọng độc chiếm Tô Văn, cho dù là trên danh nghĩa bạn bè.

Cởi giày, cất túi xách, ta đi vào nhà bếp. Tô Văn mặc đồ bộ ở nhà màu vàng nhạt, đeo tạp dề họa tiết in hoa, mái tóc xoăn gọn sóng buộc sơ lên, một tay cầm cuốn sách dạy nấu ăn dày cộm, một tay cầm xẻng inox, thật nghiêm túc xào xào nấu nấu thức ăn trong nồi.

Ta nhìn khung cảnh rất đời thường này, đột nhiên có chút hoảng hốt. Cảnh tượng này cực kì giống quảng cáo trên TV hay chiếu, kệ bếp bằng đá cẩm thạch trắng nõn, dụng cụ pha lê trong suốt, quả dưa xanh biếc cùng trái cây rau củ, nữ chủ nhân vừa xinh đẹp lại vừa ấm áp. Ta quyến luyến cảnh tượng trước mắt, không muốn quay nhiều nàng, cứ vậy lảng lạng nhìn ngắm.

Duy trì như thế được một hồi lâu sau, Tô Văn theo bản năng quay đầu lại, có lẽ do nhìn thấy ta đứng ngẩn ngơ nên cũng hơi giật mình, sau đó cười nói:

“Về rồi cũng không nói một tiếng, làm mình hết hồn.”

Ta có chút xấu hổ, giống như đang làm chuyện xấu mà bị bắt quả tang. Ánh mắt ta dần tập trung hoàn toàn vào vòng eo mảnh khảnh của nàng, đương nhiên ta không hề có suy nghĩ gì đáng khinh trong đầu, chỉ là trong quảng cáo có cảnh nam diễn viên ôm nữ diễn viên từ sau lưng, vì thế ta đột nhiên tự hỏi nếu cả hai đều là nữ thì sẽ như thế nào?

Ta đi tới, tiện thể ngó xem trong nồi là cái gì, tuy rằng bị nấu thành một màu đen thui nhưng ít ra cũng còn có thể nhìn ra được là sườn lợn. . . Ta cố kiềm chế, nhưng không kiềm được, cuối cùng cười ra tiếng.

Tô Văn lườm ta một phát, sau đó nói:

“Mình đã cố hết sức.”

Ta nhìn quyển sách dạy nấu ăn đang mở trang sườn xào chua ngọt, chợt hiểu ra lí do Tô Văn nấu bữa cơm này, là nàng muốn đền bù lần trước đã thất hứa. Lần đó món sườn chua ngọt ta vì nàng mà làm toàn bộ đều trôi vào “thùng rác bao tử”, thì ra nàng vẫn nhớ kỹ chuyện này. Ta có chút cảm động, nhưng mà không có thể hiện ra ngoài, xắn tay áo lên, nói:

“Để bàn tay vàng của chị trở tài cho mà xem.”

Tô Văn dịch ra nhường chỗ, tháo tạp dề đeo vào cho ta. Lúc nàng đến gần, ta ngửi được mùi thơm ngào ngạt trên người nàng, không biết có phải là do ta nhạy cảm hay không nhưng ta cảm giác khi cánh tay Tô Văn vòng qua hông ta có khựng lại vài giây, sau đó rời đi, ta thế nhưng lại cảm thấy mất mát.

Ta rất muốn biết, khi Tô Văn nhìn ta, trong lòng nàng nghĩ gì.

Lúc ăn cơm, giống như đang bàn bạc trao đổi, chúng ta chỉ nói một chút về mấy vấn đề râu ria trong công việc, nhưng mà vẫn có những chuyện muốn tránh cũng tránh không được. Ta dọn dẹp chén bát, Tô Văn thì làm nước trái cây, vốn là ngồi ở sofa trong phòng khách, nhưng cảm giác cứ như đang đàm phán, vì thế Tô Văn đề nghị:

“Hay là vào phòng mình nói đi.”

Không hiểu sao lòng ta đột nhiên nhảy dựng lên, rõ ràng lời của Tô Văn vô cùng trong sáng, ta lại nghe ra thành đen tối.

Ta biết cho dù ta đã cố hết sức đè nén, nhưng có một phần cảm xúc trong ta vẫn đang nhen nhóm thay đổi.

Cho nên khi bước vào căn phòng tràn ngập hương vị nữ tính của Tô Văn, ta hầu như quên sạch dự tính ban đầu của mình.

Ta cầm ly nước trái cây ngồi trên giường, Tô Văn bật nhạc trên máy tính. Khi nhạc điệu vang lên, không khí càng thêm ấm muội, ta biết bài hát này, là bản tình ca do hai cô gái song ca, tên là “Nếu Như” (*).

(*) /Nếu Như: Ca khúc do Trương Thiều Hàm và Phạm Vũ Kỳ trình bày.

16. Chương 16

“Sao lại câu nệ như vậy?”

Tô Văn cười ngồi xuống bên cạnh ta, một tay vòng ra phía sau ta, một tay cầm cây tăm, ghim lấy một miếng trái cây đưa lên miệng ta.

Ta cũng không khách sáo há mồm ăn, nhiều lúc ta thật sự bội phục Tô Văn, nàng luôn có cách làm như chưa hề có chuyện gì xảy ra, rõ ràng không khí xung quanh bị nàng xây dựng lên vô cùng ấm muội, nhưng thái độ của nàng lại tỉnh bơ. Trái lại, ta cũng muốn mình có biểu hiện tự nhiên được như vậy, nhưng mà trên người lại giống như gắn radar, cực kỳ nhạy cảm. Ta muốn tránh ra khỏi nàng, lại không thể động đậy, chỉ còn cách cố gắng giữ vững tinh thần, tận lực giữ hơi thở ổn định, dùng giọng điệu nghiêm túc hỏi:

“Cậu định nói gì với mình?”

Tô Văn ngồi thẳng người, quan sát gương mặt nhìn nghiêng của ta (thật ra là ta không đủ dũng khí đối diện nàng, từ lúc bước vô phòng ta mới phát hiện đầu óc bắt đầu bị khống chế bởi những ý nghĩ kì quái), Tô Văn nhìn trong chốc lát, đột nhiên thở dài.

Ta nghi hoặc quay đầu nhìn, bắt gặp ánh mắt của nàng, vẻ nhàn nhạt long lanh như thủy quang hiện lên trên đôi mắt xinh đẹp ấy, quả thực rất mê người. Trước giờ ta vẫn luôn biết Tô Văn rất đẹp, nhưng cảm thấy xung quanh nàng đều tràn ngập lực hấp dẫn như thế này vẫn là lần đầu, quả nhiên khi cảm giác thay đổi thì cái gì cũng thay đổi.

Chợt Tô Văn nở nụ cười, ta đoán là do mình luống cuống, có chút xấu hổ, giả bộ không để bụng, bình tĩnh hỏi nàng:

“Cười gì?”

Tô Văn che miệng, nghiêm chỉnh trở lại, muốn nói lại thôi, bộ dạng giống như khó nói.

Ta biết nàng muốn nói cái gì, đơn giản là tiếp tục vấn đề lúc sáng. Giờ phút này không khí hoàn toàn không giống như buổi sáng, ta đã sớm bị nụ cười của Tô Văn làm cho chết mê chết mệt, làm gì còn nửa phần thanh tỉnh, thứ duy nhất ta còn nhận thức được chính là tiếp theo đây cho dù Tô Văn đưa ra bất kì yêu cầu nào, ta đều không có khả năng cự tuyệt.

“Thật ra. . . Hôm đó mình với Tần Lăng không có xảy ra chuyện gì hết.”

Tô Văn nói.

Đề tài vượt ra ngoài dự đoán, ta hơi mông lung, nhất thời không kịp phản ứng.

“Nghĩa là mình với Tần Lăng không có lên giường.”

Tô Văn lại thoải mái nói tiếp.

Lúc này ta đã nghe rõ, niềm vui sướng trong nháy mắt bộc phát, kỳ thật ta không chấp nhất chuyện Tô Văn cùng nam nhân phát sinh quan hệ, nên biết lúc mới mười mấy tuổi ta đã tự mình dấn thân đi phá thai. Nguyên nhân khiến ta hậm hực chính là tối hôm trước còn kêu có cảm giác với ta, qua hôm sau đã lên giường với người khác, ta rất khó tiếp thu chuyện như vậy.

“Dương Thần, cậu nói thật cho mình biết đi, cậu có ghen hay không?”

Tô Văn nhếch môi hỏi ta.

Đã biểu hiện ra rõ ràng như vậy, ta nghi có chối cũng vô ích, cho nên thoải mái thừa nhận:

“Đúng vậy, mình ăn dấm chua với bạn trai của cậu cũng đâu phải mới một hai lần, có gì lạ đâu.”

Câu này tuyệt đối là nói thật, trước kia mỗi lần Tô Văn có bạn trai, không hiểu sao ta đều thấy gai mắt, ta vẫn cho rằng bởi vì di chứng từ vụ của Dương Khang mà ra, bây giờ cúi đầu nghĩ lại, hình như cũng không hoàn toàn vì lý do đó, chỉ là do chính mình không phát hiện ra thôi.

Tô Văn gật đầu tán thành:

“VẬY ĐÓ HẢ.”

Ta cảm thấy có chút bề mặt, vừa định lựa lời để phản bác nàng, lại nghe Tô Văn chuyển chủ đề, trình trọng nói:

“Dương Thần, chúng ta quen biết nhau mười mấy năm, mình không muốn tình bạn chấm dứt như vậy, chuyện là do cậu khơi mào, cậu đưa ra cách giải quyết đi!”

Ta vừa nghe xong đã bốc khói, khẩu khí này giống như toàn bộ là lỗi của ta vậy. Hôm đó ta nhất thời xúc động, nhưng mà ta có hỷ ý kiến nàng, nếu nàng không đáp ứng thì ta đâu dám làm càn. Lần thứ hai là do chính nàng giở trò lưu manh, còn hôn cổ của ta, trời biết cổ của ta miễn cảm như thế nào. Nhưng ta cũng không đòi co với Tô Văn, dù sao thì cũng là do ta không đứng trước, Tô Văn nhắc tới tình bạn làm ta khôi phục chút lý trí, đúng vậy, bạn bè hơn mười lăm năm, làm sao có thể nói bỏ là bỏ. Những thay đổi bất thường, như việc ta đối với Tô Văn nảy sinh ý nghĩ loạn thất bát tao, ta đoán là do áp lực của sự cô đơn gây ra, không phải đã nói nữ nhân mỗi tháng luôn luôn có vài ngày dục vọng đặc biệt mãnh liệt sao, có thể là do ta thiếu đàn ông.

Nghĩ như thế ta cầm đĩa đựng trái cây đặt trên tủ đầu giường, sau đó nửa quỳ gối trên giường, kéo tay Tô Văn, thật thành khẩn nói:

“Tô Văn, mình xin lỗi,”

Tô Văn sững sờ, cau mày hỏi:

“LÀ Ý GÌ?”

Ta không biết phải giải thích sao, nhưng hôm nay bất luận như thế nào đều phải nói rõ ràng mọi chuyện, tránh để lâu sinh ra càng nhiều phiền não, quan trọng nhất là ta không muốn mất đi người bạn này. Không dám nhìn vào mắt Tô Văn, ta cup mắt, hết nhìn ngón tay ta tới ngón tay nàng, kiên trì nói:

“Thật sự mình không biết vì sao đột nhiên lại có. . . cảm giác này với cậu, hơn nữa càng kiểm chế lại càng mãnh liệt, không chỉ cậu mà ngay cả mình đều cảm thấy sợ hãi. Mình nghĩ có thể là vì cậu tốt với mình quá khiến mình nảy sinh tâm lý ỷ lại, mà ngay cả. . . cũng ỷ lại luôn. Mình không muốn tình bạn tốt đẹp mười mấy năm của chúng ta chỉ bởi vì một ít suy nghĩ khó nói mà thay đổi, mình hi vọng chúng ta vẫn giống như trước không giấu nhau chuyện gì, chứ không phải như bây giờ, mình không còn mặt mũi để đối diện cậu.”

Nửa ngày chưa nghe Tô Văn đáp lại, ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ thấy Tô Văn chăm chú nhìn ta, vẻ mặt thâm trầm. Ta đoán không ra suy nghĩ của nàng, cũng chỉ có thể dùng im lặng để chống đỡ.

Rốt cục Tô Văn cũng mở miệng, nhưng vấn đề đưa ra lại làm ta á khẩu không trả lời được.

Tô Văn hỏi:

“Dương Thần, cậu trốn tránh là bởi vì căn bản cậu không thích mình, hay bởi vì mình và cậu đều là nữ nhân?”

Tô Văn luôn thẳng thắn như vậy, nói trúng tim đen làm người ta muốn tránh cũng không tránh được, nàng muốn bức ta nói ra lời từ tận đáy lòng, hoặc là bức ta phải đưa ra lựa chọn. Ta đã từng nói, trong cuộc sống Tô Văn có thể quan tâm đối phương rất chu đáo, nhưng ở phương diện tình cảm lại quá mức lý trí, nàng bạc tình như thế nào ta đều xem ở trong mắt, nhớ ở trong lòng, tuy rằng nàng thể hiện ra rất nhiều gợi ý ngầm, khiến ta có suy nghĩ hão huyền, nhưng ta vẫn như cũ không thể xác định được tâm ý của nàng. Ta không muốn lại trở thành người kẻ tiếp để nàng cưỡi ngựa xem hoa, lại càng không muốn đem chuyện này trở thành chuyện vui đùa một chút rồi thôi, bình tĩnh hỏi lại:

“VẬY CÒN CẬU? ĐÃ BIẾT RÕ KHÔNG CÓ KẾT QUẢ, VÌ SAO CỨ PHẢI HAO TỔN TÂM TƯ?”

17. Chương 17

Cuộc nói chuyện kết thúc trong cụt hứng, bởi vì ta không thể trả lời câu hỏi nàng đặt ra, đồng thời nàng cũng không trả lời được câu hỏi ta đưa ra.

Ta Văn nói:

“Mình đi tắm đây.”

Trong mắt ta đây chính là lệnh đuổi khách, đương nhiên ta cũng không ở lại lâu, trở về phòng của mình, chui đầu vào chăn, khổ sở vò đầu bứt tóc không ngừng tự hỏi, rốt cuộc ta và Tô Văn sao lại thành thế này? Lúc trước còn vui vẻ dọn vào nhà, thế mà mới hơn một tháng đã phát sinh ra vấn đề lớn như vậy, sau này mặt mũi nào mà ở chung nữa?

Trong lúc miên man suy nghĩ thì nghe thấy tiếng đóng cửa ở phòng kế bên, ta lấy áo ngủ ra, đi đến phòng tắm. Không ngờ vừa mở cửa lại thấy một màn khiến người ta phun máu, Tô Văn cả người không mặc gì, đang dùng khăn lau tóc, nhìn ta với vẻ mặt vô tội.

Ta dám cá mặt của ta lúc ấy đỏ như ớt khỉ, sưng người trong vài giây với nói một câu:

“Mình không biết cậu ở bên trong.”

Sau đó vội vàng đóng cửa lại, dựa vào tường hít thở mấy phút, đợi cho tâm tình bình phục. Thế nhưng hình ảnh đáng người lả lướt của Tô Văn, có cố thể nào cũng không thể không nhớ đến, tim ta đập nhanh, máu trong người như dồn hết lên mặt, không nhịn được tự hỏi, từ khi nào ta lại nhạy cảm với thân thể nữ nhân như vậy? Nghĩ nghĩ lại thấy không đúng, ta chỉ nhạy cảm với thân thể Tô Văn mà thôi, hiện tại một ánh mắt của Tô Văn cũng đủ khiến ta nháy dưng. Thêm nữa trong phòng rộng như vậy chỉ có ta và nàng, ta cảm thấy da đầu run lên, ta nhớ đến nụ hôn của Tô Văn, nhớ đến làn da bóng loáng mịn màng như tơ của nàng. Thể xác và tinh thần ta đang bị tra tấn nghiêm trọng.

Lúc Tô Văn đi ra, ta giả bộ bình tĩnh hỏi:

“Tắm xong rồi hả?”

Tô Văn vẻ mặt cũng bình thường, gật gật đầu:

“Ừ, cậu vào đi.”

Trong không gian nhỏ hẹp, nhiệt khí còn chưa tản đi, vẫn còn tràn ngập mùi hơi nước. Ta tưởng tượng đến bộ dáng của Tô Văn khi đứng dưới vòi sen, nhất định là cực kỳ phong tình, ta lắc đầu, cố thoát khỏi sự dày vò này.

Bởi vì có tật giật mình, lúc ra khỏi phòng tắm ta hầu như không dám gây ra tiếng động, cứ rón ra rón rén bước về phòng để tránh làm kinh động đến Tô Văn, hiện tại ta rất sợ phải đối mặt với nàng.

Kết quả mới đi được nửa đường, đèn trong phòng khách đột nhiên sáng lên. Tô Văn ôm cánh tay đứng ở chỗ uống nước nhìn ta, nhướn miệng, trên mặt cười như không cười.

Ta theo bản năng ôm lấy ngực, giống như bị làm cho hết hồn, nhưng mà thực tế là vì thấy Tô Văn nên tim mới đập kịch liệt, còn vừa ăn cướp vừa la làng kêu lên:

“Tô Văn chết tiệt, trẻ như vậy không ngủ, giả ma giả quỷ hù người à?”

Tô Văn chỉ chỉ lên chùm đèn treo trên trần nhà:

“Nếu mà mình muốn hù cậu thì đã không bật đèn, còn nữa, mình đâu có rảnh đi hù dọa cậu làm gì?”

Ta đuối lý, phẩy phẩy tay:

“Kệ cậu đó, ngủ, sáng mai còn phải đi làm.”

Tô Văn đáp:

“Giúp mình cái này được không?”

Ta dừng chân.

“Làm gì?”

Tô Văn chỉ vào mái tóc ẩm ướt của mình nói:

“Sấy tóc giúp mình.”

Ta tính nói ‘cậu không có tay hay sao’, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào miệng lại thốt ra:

“Ừ.”

Tóc Tô Văn rất dài, có thể ví như thác nước, hơi xoắn như cuộn sóng, hiện ra vài phần quăn rũ, vài phần phong tình, lần nào nhìn đến ta đều cảm thấy hâm mộ, bởi vì tóc ta cứ chỉnh sửa cắt mãi, chẳng bao giờ dài được như tóc nàng, cùng lắm là qua bả vai, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng để kiểu tóc hoa lê. Tô Văn an ủi ta, nàng nói như vậy nhìn rất trẻ trung, ta liếc nàng một cái, ta muốn mình trông người lớn hơn chút nữa.

Hai chúng ta không ai mở miệng nói chuyện, chỉ có âm thanh đơn điệu của máy sấy vù vù vang lên.

Kỳ thật tâm tư của ta đã sớm bay đi nơi nào, vô cùng hưởng thụ khoảnh khắc này, không có quá nhiều ẩn số, không có quá nhiều băn khoăn, chỉ có ta cùng Tô Văn gần sát bên nhau, và ta cảm nhận được sự hiện hữu của nàng bên cạnh.

Đợi cho tóc khô, ta tắt máy sấy để qua một bên, sau đó vòng tay qua gáy nàng, vùi đầu vào cổ nàng, ta đã sớm muốn làm như vậy từ trước.

Tô Văn không nhúc nhích để tùy ý ta ôm, khi những đầu ngón tay của nàng vuốt ve trên má, hốc mắt ta không hiểu vì sao nóng lên, nước mắt rơi xuống không kịp ngăn lại, cứ như thế toàn bộ đều rơi lên cổ Tô Văn.

“Làm sao vậy?”

Tô Văn hỏi, thanh âm ôn nhu.

Ta cắn môi không trả lời, ta biết cho dù ta không mở miệng nhưng Tô Văn vẫn biết vì sao ta khóc.

Tô Văn rút khăn tay lau nước mắt cho ta, ta cũng chỉ xúc động trong chốc lát, ngừng khóc, quệt tay lung tung xoa mặt:

“Mình về phòng đây.”

Tô Văn giữ chặt cánh tay ta, nàng nói:

“Ở lại đi, mình muốn ôm cậu ngủ.”

Ta giãy dụa trong lòng, đương nhiên ta mười lần muốn ở lại, rồi lại sợ không khắc chế được bản thân. Hôm nay ta không có uống rượu, thế mà ta lại muốn hôn Tô Văn, hơn nữa tâm tình vừa khát khao lại vừa cấp thiết.

Không biết có phải Tô Văn đọc được suy nghĩ đó trong mắt của ta hay không, nàng chăm chú nhìn ta một hồi, trực tiếp ôm eo kéo ta sát lại, dùng răng cắn lấy môi ta.

Tô Văn cũng không hề uống rượu, cả hai chúng ta đều rất tỉnh táo.

Thời điểm ta và Tô Văn mới quen biết nhau, cả hai đều cảm thấy thích thú tên của đối phương.

Tô Văn từng nói đùa: “Thần lộ Văn hà, mỹ nhược đàm hoa.”

(Mình không biết phải dịch thuần Việt câu này ra như thế nào, để luôn Hán Việt nghe hay và hợp hơn vì trong câu có tên 2 nàng, sơ sơ là Tô Văn đang ngụ ý 2 người có duyên a!)

Nhất ngữ thành sấm. (*)

(*) Nhất ngữ thành sấm: một câu nói trở thành lời tiên tri.

18. Chương 18

Ta yêu rồi. Loại cảm giác này vừa mới mẻ lại vừa nhộn nhạo, hơn nữa còn có chờ mong. Cả buổi sáng ta cầm điện thoại đi tới đi lui liên tục, hi vọng có thể nghe được giọng của Tô Văn hoặc được nàng nhắn cho vài câu, tiếc là trừ bỏ điện thoại của người mỗi hàng cùng với tin nhắn quảng cáo, tên của Tô Văn hoàn toàn chưa hiện lên lần nào. Ta không ngừng suy đoán ra nhiều khả năng, có thể là nàng bận, có thể đã quên, hoặc cũng có thể nàng không có dự tính này, dù sao chúng ta đã biết rõ nhau như lòng bàn tay, vốn dĩ không cần phải dính lấy nhau như người yêu.

Vừa nghĩ tới hai chữ “Người yêu”, lòng ta lập tức tràn ngập cảm giác không được tự nhiên. Ta thấy hai chữ này thật sự không thích hợp với ta và Tô Văn, tuy rằng tối hôm qua chúng ta say sưa ôm hôn không khác gì các cặp nam nữ, thậm chí loại cảm xúc khao khát này ta chưa từng nảy sinh qua đối với bạn trai cũ, nhưng chỉ cần nghĩ đến cả hai đều là nữ nhân, nỗi lo lắng lại lập tức theo đến. Chúng ta không thể quang minh chính đại ở bên cạnh nhau, thậm chí còn có chút cảm giác như kiểu ‘được ngày nào hay ngày ấy’, quả thực ta không nhìn thấy tương lai của cả hai.

Nhưng dù như thế, ta vẫn như con thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng chuyện tình cảm mà, thân bất do kỷ.

Đợi cho đến giờ cơm trưa, rốt cục ta kiềm chế không được nữa, gọi điện thoại cho Tô Văn hẹn nàng cùng đi ăn cơm. Công ty nàng làm cách chỗ của ta không xa, khoảng một ngã ba tàu điện ngầm, nửa tiếng là đủ rồi.

Điện thoại reng trong chốc lát, Tô Văn mới nhắc máy, có lẽ là bề bộn nhiều việc thật. Giọng nàng vô cùng lo lắng hỏi ta có chuyện gì, vốn là cô gái nhỏ ôm ấp tình cảm chờ mong cùng nàng hẹn hò, vừa nghe nàng hỏi như vậy, tâm hồn lãng mạn trôi sạch hết, chỉ đơn giản hỏi nàng một câu ăn cơm chưa. Tô Văn nói công việc còn đang bề bộn, chưa kịp ăn, cuối năm nên lượng công việc cũng tăng lên rất nhiều, hướng hồ Tô Văn làm trong bộ nghiệp vụ.

Nghe xong ta chỉ dằn dò hai ba câu, vừa chuẩn bị cúp điện thoại thì nghe Tô Văn nói tối nay có chút việc, chắc là phải trở về muộn. Nàng không nói là có chuyện gì, ta đương nhiên cũng không có hỏi, tuy rằng quan hệ bây giờ đã thân thiết chặt chẽ, nhưng chưa đến mức cái gì cũng phải khai báo.

Cúp điện thoại, đang cảm thấy mất mát thì bả vai đột nhiên có ai đó vỗ lên, là Tiểu Vương bên bộ thiết kế.

Tiểu Vương nói:

“Chị Dương, tối giờ cơm rồi, đứng ngây người ra chi vậy? Đi, em mời chị ăn cơm.”

Tiểu Vương chính là nam đồng nghiệp có chút ý tứ với ta mà ta đã nói với Tô Văn, tuyệt đối không phải ta tự mình đa tình. Một người đàn ông không có chuyện gì lại ra về nình bợ sẵn đón mình, chỉ có hai loại tình huống, một loại chính là ngả nón không nghiêm túc, nhưng mà chưa thấy cậu ta như vậy với các nữ đồng nghiệp khác bao giờ nên cơ bản có thể loại trừ, loại còn lại chính là có tình ý với mình.

Lúc trước khi ta có bạn trai, Tiểu Vương còn có chút cố kỵ, từ khi việc ta thất tình lan truyền, Tiểu Vương lại bắt người bắt đầu chủ động, lúc thì tặng quà, lúc thì mời ăn cơm, bất quá hơn phân nửa đều bị ta từ chối. Vì thế cậu ta liền chọn chính sách đi đường vòng, dùng đồ ăn vặt hồi lộ đồng nghiệp bên cạnh ta, muốn bọn họ giúp hấn nói tốt.

Nói nữ nhân là loài động vật tham hư vinh cũng không ngoa, tuy rằng hảo cảm của ta đối với Tiểu Vương nửa phần cũng không có, hơn nữa ta cùng cậu ta vốn không có khả năng, lí do lớn nhất chính là tuổi tác. Ta lớn hơn Tiểu Vương ba tuổi, hơn nữa bản thân ta thiếu cảm giác an toàn, không thích đàn ông nhỏ tuổi hơn, hướng hồ Tiểu Vương mặt mũi còn trẻ con, càng nhìn càng thấy nhỏ. Nhưng mà ta cũng rất thích cảm giác có người theo đuổi này, nó làm ta có thể tạm thời quên đi thân phận thặng nữ gian nan khổ cực.

Ta vẫn như trước từ chối Tiểu Vương. Vừa lúc đó Tiểu Trương ở phòng bên cạnh đi ăn cơm, ta tiện thể nhờ nàng mua giúp một phần, Tiểu Vương thấy thế đành phải bắt mần mà đi.

Tiểu Trương thấy Tiểu Vương đi rồi mới trêu ta:

“Chị Dương, em cảm thấy Vương Nham Đĩnh thật không tồi, chị có thể cân nhắc một chút.”

Ta cười mắng nàng cật nhân chủỷ nhuyển (cắn người miệng mềm).

Xế chiều đi qua công ty thu thập tư liệu, trên đường về thì nhận được điện thoại, là anh bạn lần trước nói giúp ta tìm đối tượng, không ngờ anh ta nói được làm được, đã lên cuộc hẹn hết rồi, ở nhà hàng Nhã Toàn đầu phố, chỗ đó ta từng vào một lần, là quán ăn Tây, khung cảnh tao nhã, rất thích hợp để thân cận. Ta ngưỡng chừng không nỡ từ chối ý tốt của anh bạn, dù sao cũng không có kết quả, thôi thì cứ đi xem. Ta nhờ đồng nghiệp nhắn giúp một tiếng ta sẽ không quay về công ty, sau đó xuống xe.

Bởi vì Tô Văn, ta đã không còn tâm trạng gì để kết giao bạn trai, ít nhất trước mắt là như vậy. Nhưng mà ta vẫn chỉnh chu ăn diện một chút, ta cảm thấy nếu đối phương không vừa ý thì quả thật rất mất mặt.

Cố ý đến muộn, ta bước vào, thấy anh bạn ngồi ở một góc sáng sửa vẩy tay với ta, ta đi qua đó thì chỉ thấy anh ta ngồi một mình, anh ta nói người kia đi toilet, sau đó canh thời gian đem lí lịch của người kia nói sơ cho ta nghe.

Anh bạn nói, người kia tên Lý Nhất Bác, là một kỹ sư, người Thành Đô, mua nhà trong đây ở, ba mươi hai tuổi, không có thói hư tật xấu, chỉ là đôi lúc xã giao thì uống chút rượu mà thôi.

Ta thấy điều kiện cũng tốt, liền hỏi:

“Sao đến bây giờ vẫn chưa tìm được đối tượng?”

Anh bạn trả lời:

“Tôi mệt nhất cái tính này của cậu, nếu mà người ta hỏi cậu, cậu định trả lời sao?”

Ta trong sáng trả lời:

“Ăn ngay nói thật thôi chứ sao.”

Anh bạn vội vàng nói:

“Ngần vạn lần đừng, tôi đã đem cậu nâng tới tận mây xanh, cậu làm ơn đừng khai tất tần tật mọi chuyện ra được không.”

Ta vừa nghe đã phản kháng:

“Nhưng tôi có làm gì xấu đâu.”

Anh bạn nói:

“Lần đầu gặp mặt luôn phải để lại cho người ta ấn tượng tốt, hơn nữa, nữ nhân phải thần bí một chút mới có sức hấp dẫn.”

Ta cười:

“Ồ, nhìn đoán không ra, từ khi nào cậu có kinh nghiệm như vậy.”

Anh bạn không trả lời, dùng ánh mắt báo cho ta biết, đến kìa.

Ta quay đầu, chỉ thấy một nam nhân mặt âu phục đi lại phía chúng ta, có thể hẹn ở nơi này, ta đã đoán được đối phương có khiếu thưởng thức không tồi, quả nhiên giờ tay nhắc chân đều rất lịch lãm. Ta cũng xem như là dạng lão binh trên chiến trường, lúc nhìn đến người kia vẫn cảm thấy trước mắt sáng ngời, đồng thời thâm may mắn. May mắn ta trở về thu xếp một phen, bằng không đã thực sự mất mặt rồi, suy cho cùng dựa vào kinh nghiệm cũng biết người như vậy nhất định rất khó tính, nếu không có ngoại hình và điều kiện thì khó mà thân cận.

Xã giao một phen, bắt đầu gọi thức ăn.

Lý Nhất Bác nói không nhiều, mà ta bởi vì nghe anh bạn khuyên nên cũng tận lực ít nói, mặc dù có anh bạn ở giữa làm người dẫn truyện nhưng không khí vẫn hơi nặng nề, hơn nữa nói chuyện cũng quá chừng mực, so với bản tính nói toạc móng heo của ta hoàn toàn bất đồng, ta vẫn duy trì nét mặt vui vẻ. Dù sao ta chỉ ở đây giao lưu một chút, ăn đến một nửa, sức nhớ Tô Văn có thể đã về rồi, liền không muốn tán gẫu thêm nữa, thăm cầu mong mau mau kết thúc.

Lý Nhất Bác có lẽ là một người thức thời, chắc là nhìn ra ta nhấp nhể không yên liền nói lời tạm biệt, ta cầu còn không được. Nhưng sau khi bước ra khỏi nhà hàng, ta lại thấy anh ta chả có nhìn ra gì hết, Lý Nhất Bác muốn đưa ta về.

Anh bạn không đợi ta cự tuyệt đã cướp lời:

“Nhất Bác, anh đưa Dương Thần về thì tốt quá, tôi đỡ phải về muộn lại bị vợ cằn nhằn.”

Tiếp theo đó nháy mắt với ta, ta biết tổng ý tứ của anh bạn, đây là nói có sách mách có chứng.

Ta cũng không thể ở trước mặt Lý Nhất Bác làm trò cùng anh bạn, từ chối cũng không tiện, đành phải đồng ý.

Lý Nhất Bác đi đến một chiếc Volkswagen cách đó không xa.

Anh bạn nói:

“Có nhà có xe có công ăn việc làm, cô bạn, phải nắm cho thật chắc nha.”

Không nói đến vấn đề hiện tại ta không có hứng thú kết giao bạn trai, nhưng nếu lấy Lý Nhất Bác so sánh với bạn trai cũ của ta, quả thực là hai đẳng cấp khác nhau, ta tự hỏi, ta xứng đáng với người như vậy sao? Ta đem nghi vấn trong lòng trực tiếp bộc bạch với anh bạn.

Anh bạn lập tức vỗ ngực nói:

“Tôi dám cam đoan, ấn tượng đầu tiên của Lý Nhất Bác đối với cậu tuyệt đối tốt, nếu không cũng sẽ không xung phong đưa cậu về đâu.”

Sau đó lùi hai bước, đem ta đánh giá cáo thấp, nói tiếp:

“Hãy tin tưởng ánh mắt của tôi, cô bạn à, đêm nay cậu là ngôi sao.”

Mặc kệ có phải là khen hay không, ta đều cảm thấy có chút đắc ý, nữ nhân vốn thích hư vinh, ta vẫn tin chắc quan điểm này, vì thế không ngần ngại bước lên xe Lý Nhất Bác.

Vốn dĩ ta tưởng nếu thiếu anh bạn làm trung gian, ta với Lý Nhất Bác sẽ có tí xấu hổ, không nghĩ tới lúc chỉ có hai người, Lý Nhất Bác lại nói nhiều hơn, hỏi ta bình thường ưa chuộng cái gì, thích xem phim gì, từng vấn đề cứ thế đặt ra.

Cả đoạn đường đều vô cùng thoải mái, cho đến khi xe ngừng ta mới biết đã về đến nhà.

Ta không có ý định mời Lý Nhất Bác vào nhà, cho nên cũng không khách khí, sợ bị anh ta làm cho phân vân nên vừa xuống xe, ta đã trực tiếp vẫy tay chào tạm biệt.

Nhưng Lý Nhất Bác vẫn lịch thiệp bước xuống, trông theo ta đi lên nhà. Ta không khỏi khen thầm, đúng là một người có tu dưỡng.

Vừa mở cửa đã thấy Tô Văn mặc áo ngủ ngồi trong phòng khách, nhìn thấy ta, một câu cũng không lên tiếng, trên mặt âm tình bất định. Ta thăm than không tốt, chả lẽ Lý Nhất Bác đưa ta về bị nàng thấy được? Chẳng qua nghĩ lại, ta không có làm gì sai, sao phải chột dạ? Trong lòng bình tĩnh lại, cười cười chào hỏi nàng:

“Về hồi nào vậy?”

19. Chương 19

Có lẽ từ trong tiềm thức, ta vẫn hi vọng Tô Văn thấy Lý Nhất Bác đưa ta về nhà, cũng không phải ta muốn chứng minh mình có nhiều mị lực, mà ta chỉ muốn xem phản ứng của Tô Văn. Tình cảm quả nhiên là công cụ tra tấn bản thân, thề son thề sắt, không ngừng đoán già đoán non, thử dò xét, hướng chi quan hệ của ta và Tô Văn còn chưa làm rõ, nhiều nhất chỉ có thể gọi là vượt rào.

Đáng tiếc Tô Văn mặt ủ mảy ê không phải vì Lý Nhất Bác. Đợi ta ngồi vào chỗ, Tô Văn mới nói:

“Hôm nay mình hẹn Tần Lãng ra để chia tay, Tần Lãng không đồng ý.”

Lòng ta bỗng nhiên phiền muộn, bao nhiêu suy nghĩ âm ỉ kéo đến.

Nữ nhân chung quy vẫn cần một chốn để đi về, không thể nghi ngờ, Tần Lãng là sự lựa chọn không tồi. Khiến cho Tô Văn chia tay Tần Lãng để đến với ta, cho dù Tô Văn đồng ý thì ta cũng không chấp nhận, ta tự biết rõ ràng, ngoại trừ tình cảm, ta không thể cho Tô Văn được cái gì nữa hết, mà loại tình cảm hư vô mờ mịt đó ai có thể đảm bảo được lâu dài?

Ngay từ đầu ta đã ôm suy nghĩ chuyện này sẽ không đi đến đâu, cho nên mỗi lần đối diện với Tô Văn, ta luôn tràn ngập mâu thuẫn. Hiện tại nghe Tô Văn nói muốn chia tay với Tần Lãng, nguyên nhân không cần nói cũng biết, tinh thần tự trách bỗng nảy sinh. Vốn ta luôn sợ Tô Văn không dùng tình cảm thật sự để đáp trả, thì ra kẻ ích kỷ là ta mới đúng, Tô Văn dùng cảm hơn ta rất nhiều, nếu sợ hãi thì cần gì phải đi một bước này, nếu đã bước ra, cần gì phải lo trước sợ sau? Ta có cảm giác như đang đeo gông xiềng.

Ta nhìn Tô Văn, một lần nữa xác định lòng mình, đối với người bạn thân này, quen biết nhau mười mấy năm ta đã từng có loại tình cảm này chưa? Ta thậm chí có một loại ảo giác, tình cảm này không phải gần đây mới có, ngay từ lúc chúng ta biết nhau, hạt giống này đã được gieo xuống, chỉ là lúc đó không có ý thức, vẫn còn là cô gái mới lớn đơn thuần, tầm nhìn hạn hẹp, tư tưởng truyền thống, căn bản không hề biết hóa ra trên thế giới này, một nữ nhân cũng có thể động tâm với một nữ nhân khác.

Tô Văn thấy ta ngẩn người, tay quơ quơ trước mặt ta, bất mãn hỏi:

“Nghĩ cái gì vậy?”

Ta có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết phải nói như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, ta hỏi Tô Văn:

“Mình xứng đáng sao?”

Ý bao quát là, Tô Văn vì ta mà chia tay với Tần Lãng, đáng sao? Ý sâu xa một chút là, kỳ thật ta muốn Tô Văn cho ta dừng khí, nếu nàng trả lời xứng đáng, ta sẽ lập tức không màng đến cái giá phải trả nữa, con người ta chỉ sống vài chục năm, vì sao không được quyết định theo ý mình? Nếu cuộc sống sau này có thể ở bên cạnh Tô Văn, chắc chắn rất tuyệt vời.

Tô Văn không trả lời ta ngay, đôi mắt nhìn ta không rời.

Ta cơ hồ làm theo bản năng, nhích sát lại gần Tô Văn, cánh tay vòng trên eo nàng. Ta không cần Tô Văn trả lời, đáp án của nàng sẽ chỉ làm ta thêm khó xử.

Nhưng Tô Văn cúi xuống bên tai ta, nhẹ nhàng nói một câu:

“Xứng đáng.”

Ta chấn động, ngẩng mặt nhìn nàng.

Tô Văn tiếp tục:

“Nguyên nhân Tần Lãng không đồng ý là vì tội mình không có bất cứ vấn đề gì, không rõ vì sao mình đột nhiên đòi chia tay. Mình nói cho anh ấy biết, mình đã yêu người khác.”

Ta gần như hít thở không thông, Tô Văn là đang thổ lộ sao? Hơn nữa Tô Văn còn dùng từ “yêu”. Ta từng hỏi Tô Văn, tình yêu là gì, Tô Văn nói chỉ hiểu nhưng không diễn đạt được bằng lời, tình cảm phải có bao nhiêu sâu đậm mới xứng với chữ yêu này? Chỉ mới vài ngày ngắn ngủi mà thôi, ta chưa thể tin ngay, không nhận được bèn hỏi:

“Từ khi nào?”

Tô Văn hơi hơi ngửa đầu giống như đang hồi tưởng, sau đó đáp:

“Không biết, lúc mà mình nhận ra thì hình như đã lâu lắm rồi.”

Trong lòng ta lại giật mình, ta có thể hiểu được loại cảm thụ này, cơ hồ không sai lệch mấy, chính là “Chúng lý tâm tha thiên bách độ, mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đẳng hỏa la san xứ.” (*)

Tô Văn nói:

“Dương Thần, cậu có biết hôm đó khi cậu đột nhiên muốn hôn mình, cảm giác của mình lúc ấy như thế nào không? Mình quả thật không dám tin nữa, mình thừa nhận để cho cậu dọn đến đây ở chung đúng là có ý riêng, đương nhiên không phải thừa nước đục thả câu nha. Chỉ là mình muốn ở bên cậu trong thời gian cậu độc thân, sau đó giữ kín bí mật này, nhìn cậu lập gia đình, mình sẽ mỉm cười và nói, Dương Thần, chúc cậu hạnh phúc.”

“Là do hành động vô thức lúc đó của cậu đã khiến mình không kiềm nén được, hơn nữa chúng ta quen biết lâu rồi, mình có thể cảm giác được cậu đối với mình là bất đồng. Sự phòng ngự trong lòng mình có lỗ hổng này, lập tức khiến mình nảy sinh lòng tham không cam tâm thỏa mãn hiện tại, mình muốn nhiều thêm chút nữa, may mắn cậu không có cự tuyệt.”

Chẳng những không cự tuyệt mà còn ngoan cố hăm sâu vào, trong lòng ta thầm giúp nàng bổ sung, ta nhìn nàng, ngũ quan xinh đẹp của Tô Văn bên dưới ánh đèn hết sức động lòng người. Lòng vừa động, ta không tự chủ được ôm chặt Tô Văn, phía sau không có gì chống đỡ, ta trực tiếp đè nàng xuống ghế salon mềm mại, tay vuốt ve gương mặt nàng.

“Vì sao? Vì sao mình cũng là nữ nhân?”

Ta hỏi Tô Văn, đồng thời cũng hỏi chính mình, ta và Tô Văn đều là nữ nhân, vì sao lại phát sinh ra loại tình cảm đó?

Tô Văn ôm lấy cổ ta, khoảng cách giữa hai chúng ta rất gần, ta có thể cảm nhận được hơi thở của nàng, từ chậm đến nhanh, ta cũng cấp bách theo.

Tô Văn nói:

“Dương Thần, mình hỏi cậu cái này, đối với nữ nhân khác, cậu có loại cảm giác này hay không?”

Ta không chút suy nghĩ liền lắc đầu.

“Vậy mình hỏi lại, đối với nam nhân cậu có cảm giác này không?”

Ta nghĩ nghĩ, vẫn là lắc đầu, hôm nay ta vừa gặp một nam nhân không tệ, nhưng đáng tiếc không hề có cảm giác gì.

Tô Văn giãn mi:

“Như vậy chúng tớ cậu chỉ có cảm giác đối với mình, vấn đề cùng giới tính không liên quan.”

Ta lập tức mở to hai mắt, không thể nghi ngờ, những lời này của Tô Văn đã giúp ta giải được bài toán, bài toán phức tạp khiến ta đau đầu thật lâu. Ta không dám tiến đến với Tô Văn, một mặt là sợ những ánh mắt soi mói của người khác, quan trọng nhất chính là bản thân ta vẫn còn cố kỵ. Cho dù hiện tại vấn đề cùng giới yêu nhau đã sớm không phải chuyện lạ gì, nhưng những người bên cạnh ta hầu như không có, ta không muốn trở thành khác loài, không có ý định nảy sinh hứng thú gì với nữ nhân cả. Mà thực tế, quả thật ta chỉ động tâm với Tô Văn mà thôi.

“Vậy còn cậu? Trước mình, cậu đã từng thích nữ nhân chưa?”

Ta hỏi Tô Văn.

Tô Văn im lặng một chút, không trực tiếp trả lời mà hỏi lại ta:

“Cậu để bụng sao?”

Ta lập tức hiểu được, Tô Văn từng thích qua nữ nhân, tâm hơi hơi đau một chút, nhưng tiêu tan rất nhanh. Chuyện đó dù sao cũng chỉ là quá khứ của Tô Văn thôi, người trong lòng nàng hiện tại là ta, nghĩ đến đây, tâm lập tức lại rục rịch vui lên. Giờ phút này đây ta nằm ở trên người Tô Văn, tư thế của hai chúng ta tràn ngập mờ ám, áo ngủ màu tím của Tô Văn lại vô cùng hấp dẫn, ta nhìn không được nảy sinh ý nghĩ muốn làm một vài chuyện gì đó với nàng.

20. Chương 20

Đầu lưỡi của Tô Văn vừa mềm lại vừa ngọt, ta như muốn hòa tan vào đó, đồng thời cảm giác được tay Tô Văn đang cởi khuy áo của ta. Không gian trên sofa chật hẹp, chúng ta lại không ai muốn đứng lên, cả hai đều không dợm được để chìm đắm vào thăng hoa.

Từ khi ta ý thức được mình phát sinh tình cảm với Tô Văn, ta đã lên mạng tìm tư liệu về vấn đề hai nữ nhân thì làm chuyện đó như thế nào, thậm chí còn tìm tòi một vài clip để xem thử. . . Tuy rằng đã xem đến phụt máu, nhưng lý thuyết và thực tiễn là hai việc khác nhau, ngoại trừ hôn môi, còn chạm vào thì đừng nói, ta ngay cả xem còn không dám.

Tô Văn mở rộng cửa lòng, không thể nghi ngờ chính là cho ta dùng khí lớn lao. Ta nhìn Tô Văn, khuôn mặt nàng nhiễm một tầng đỏ ửng, không phải là thẹn thùng mà là bộ dáng chờ người đến hái, tinh thần ta nhận nhận, hớp hớp khí, vén váy ngủ của Tô Văn lên. . .

Có tức chết hay không, ngay lúc này cổ tinh di động lại vang lên, ta bị hù giật nảy mình, Tô Văn cũng nhú mày không vừa lòng.

Là di động của ta kêu, hiện tại đã khuya, bình thường thì giờ này không có ai gọi cho ta, tuy không tình nguyện nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải từ người Tô Văn ngồi dậy. Cầm điện thoại lên, nhìn thấy một dãy số lạ ta càng nổi điên, ấn phím nghe, không kiên nhẫn hỏi:

“Ai vậy?”

Đầu dây bên kia:

“Là tôi đây.”

Giọng nói xa lạ, ta không nhớ nổi là ai, đành phải hỏi lại:

“Anh là ai?”

“Lý Nhất Bác.”

Đột nhiên ta giống như bị dội gáo nước lạnh, thanh tỉnh ngay tức khắc, vấn đề này thực sự vẫn chưa buông tha cho ta, lại một lần nữa ập đến, ép ta tới hít thở không thông. Nếu không có cú điện thoại này, ta sẽ không kiềm chế được bản thân mà cùng Tô Văn phát sinh quan hệ.

Ta không cho Tô Văn được tương lai, không xác định được có thể có khả năng cùng nàng đi tiếp hay không, thế nhưng lại muốn thân thể của nàng, đây là hành động vô cùng tráo tráo cùng vô trách nhiệm. Hơn nữa nếu chúng ta phát sinh chuyện không nên này, nghĩa là thật sự sẽ không quay đầu lại được.

Tô Văn thấy mặt của ta khác thường, mới tới gần hỏi:

“Sao vậy, là ai gọi?”

Ta không nói cho nàng biết là ai, chỉ nói:

“Mình đi nghe điện thoại cái.”

Vừa nói tay vừa làm dấu chỉ hướng ban công, không phải ta sợ Tô Văn nghe được ta và Lý Nhất Bác nói chuyện, chỉ là ta hiện tại cần chút yên tĩnh.

Lúc đi ăn, ta với Lý Nhất Bác không có trao đổi số điện thoại, Lý Nhất Bác hỏi xin số ta từ anh bạn học. Bây giờ gọi tới, chẳng qua là để xác nhận một chút, tiện đó còn nói với ta sau này hãy thường xuyên liên lạc. Dựa theo mức độ quan hệ vô cùng bình thường như nước chảy, bước đầu tiên tuy đã qua nhưng ta vẫn không có hứng thú tán gẫu nhiều với Lý Nhất Bác, đáp qua loa vài câu ta liền tìm cơ để cúp máy, sau đó mở cửa sổ ban công để gió lạnh lùa vào.

Đầu óc đã trở nên tỉnh táo rất nhiều nhưng đáy lòng vẫn như lửa đốt, không có cách nào dập tắt được. Nghĩ đến chuyện vừa rồi, thân thể càng trở nên nóng ran.

Đang thần thờ thì bên hông đột nhiên có sức nặng, Tô Văn ôm ta từ phía sau, cầm đặt trên vai ta, thì thầm vào tai hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Ta hơi hơi nghiêng đầu, đối diện với ánh mắt trong suốt như nước của nàng, lòng tê tái, rất muốn làm liều nhưng lại lo sợ chỉ vì một chút ham muốn nhất thời mà sau này phải hối hận. Tính cách hay do dự của chính bản thân khiến ta tức giận không thôi, ta hít một hơi, xoay người lại, vuốt ve tóc mai của Tô Văn rồi ôm lấy nàng.

Ta không nói gì, nhưng Tô Văn hình như hiểu được ý ta, nàng vỗ vỗ lưng ta, sau đó nói:

“Không sao đâu.”

Ta ôm nàng chặt hơn.

Tối hôm đó ta không ngủ cùng với Tô Văn, ta sợ sẽ làm ra chút chuyện không kiểm soát được. Tô Văn cũng không cưỡng cầu, nàng nói, như bây giờ đã là tốt lắm rồi.

Trước khi ngủ, ta suy nghĩ hồi lâu vẫn là quyết định đem chuyện xảy ra hôm nay kể cho nàng nghe, hơn nữa còn thập phần quả quyết là ta cùng Lý Nhất Bác không hề có gì hết.

Tô Văn cười đáp, mình tin cậu.

Có thể do nhạy cảm, ta cảm thấy nụ cười của Tô Văn có chút miễn cưỡng, dù sao ta cũng không lập lời thề son sắt cái gì đó với nàng. Tuy nhiên khi ngả lưng xuống giường rồi, ta lập tức đem số của Lý Nhất Bác cho vào sổ đen.

Ta theo thói quen dậy sớm làm điểm tâm, trước tiên là trứng chần nước sôi, rồi lại sữa nóng, sau đó vào phòng Tô Văn gọi nàng dậy, từ khi ta chuyển vào sống chung, Tô Văn không còn sử dụng đồng hồ báo thức nữa.

Ta đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy Tô Văn đã thức nhưng vẫn nằm trên giường.

“Đại tiểu thư, cậu định đợi mình hầu hạ thay quần áo luôn sao?”

Tô Văn vẫy tay với ta:

“Lại đây.”

Ta nghĩ nàng có chuyện muốn nói, nghe lời đi lại.

Tô Văn duỗi tay ra:

“Kéo mình với.”

Ta nhất thời không nói gì, chẳng qua trong lòng cũng thấy ngọt ngào, âm thầm cảm động, buổi sáng như vậy thật là đẹp, hi vọng vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Ta nắm lấy tay Tô Văn kéo nàng đứng lên, không ngờ bị nàng dùng lực lôi cả người ta nằm trên người nàng, luống cuống muốn đứng lên lại bị Tô Văn ôm cổ, hôn lên môi. Ta có thể nếm được vị kem đánh răng bạc hà, thì ra nàng đã lập kế hoạch từ trước, tìm ta đập lên gối, cùng nàng miện lười quẩn quít.

Trên giường giằng co hồi lâu mới kết thúc, nếu không phải cần đến công ty thì có lẽ chúng ta sẽ không ăn không uống mà tiếp tục triển miên.

Lúc ngồi ăn điểm tâm, Tô Văn hỏi ta ngày mốt có bận gì không.

Ta ước chừng ngày mốt là cuối tuần, đã hai cái cuối tuần ta không về nhà, mẹ của ta thế nào cũng cảm râm, nhưng nếu Tô Văn có việc, ta nhất định đi cùng với nàng, vì thế ta nói không bận gì.

Tô Văn đầu tiên là thở một hơi, sau đó nhẹ mỉm cười:

“Dương Thần, chúng ta hẹn hò đi.”

21. Chương 21

Thời tiết giống như biết ta với Tô Văn sắp hẹn hò, thứ bảy hôm đó ánh nắng tươi sáng cực kỳ. Ta kéo màn ra, ánh mặt trời xuyên qua lớp kính chiếu vào trong phòng khách, vừa trong lành mà lại rực rỡ, Tô Văn đứng cách ta không xa, nàng mặc áo tay dài trễ cổ màu đen, cổ áo lộ ra đường cong khêu gợi, quần jean bó, khoe đôi chân vừa thon vừa dài, áo bành tô khoát lên cánh tay, trên mặt nhẹ nhàng nở nụ cười. Nàng lúc nào cũng đẹp mê người như vậy, ta không cảm lòng được liền tiến tới gần, cứ như vậy ngắm nhìn nàng, chúng ta quen biết đã lâu, nhưng nhìn nàng cả trăm lần ta đều không thấy chán, hiện tại còn có thêm hiện tượng tim đập nhanh. Đầu óc ta lúc này chỉ tràn ngập hình ảnh của nàng, cho dù nàng ngay bây giờ đang ở trước mặt ta.

“Cậu tính nhìn đến lúc mặt trời xuống núi luôn sao?”

Tô Văn cong khóe miệng trêu tức ta.

“Chắc là chúng ta không cần phải đi đâu hết.”

Nàng choàng tay ôm vai ta, vẻ mặt mơ màng, vô cùng phong tình.

Lòng ta run lên, đúng là một ý kiến hay, nhưng mà ta cũng muốn ra ngoài dạo phố với Tô Văn, không đúng, phải là hẹn hò, mong rằng cảm thụ sẽ khác với lúc trước.

Đi dạo phố là chuyện khiến người ta mệt chết, nhưng vì là đi cùng Tô Văn nên ta cố ăn mặc nữ tính chút, mang giày cao gót cho đẹp, còn chuyện có mệt hay không thì tính sau.

Tô Văn đem ánh mắt quét lên người ta từ trên xuống dưới, không nói gì, kéo tay ta đi đến thang máy, sự ôn nhu hiển hiện trong đôi mắt nàng.

Có điều ngày đẹp còn chưa kịp bắt đầu đã cảm thấy chán nản. Một chiếc xe hơi quen thuộc đậu dưới nhà, Tần Lăng vừa trông thấy chúng ta liền lập tức xuống xe. Anh ta mặc áo khoác nỉ màu đen, vừa nho nhã vừa không mất đi vẻ đẹp trai, thế nhưng sắc mặt thoạt nhìn rất hốc hác.

Ta quay đầu nhìn Tô Văn, trên mặt nàng cũng không có vẻ gì là kinh ngạc, ta biết điều liền nói với Tô Văn ta ra cổng tiểu khu chờ nàng, Tô Văn gật gật đầu.

Đối mặt với Tần Lăng ta cảm thấy xấu hổ, bởi vì ta mà Tô Văn mới chia tay với anh ta, đồng thời ghen tị anh ta có thể quang minh chính đại theo đuổi Tô Văn, anh ta có thể làm cho Tô Văn rất nhiều thứ mà ta không làm được. Bởi vì lịch sự, ta gật đầu với Tần Lăng một cái, lúc Tần Lăng nhìn ta trên mặt cũng không có ác ý, rõ ràng là không biết chuyện của ta và Tô Văn. Ta đi được vài chục bước, quay đầu nhìn, chỉ thấy Tô Văn đã lên xe của Tần Lăng.

Ta đứng ở quầy báo đọc giết thời gian, thỉnh thoảng có vài người lớn tuổi nhìn ta rất kì quái, ta nghĩ là bọn họ chê cười tuổi tác như ta không nên xuất hiện ở chỗ này. Đến lúc ta tỉnh ngộ lại mới phát hiện, hóa ra tầm mắt của ta từ nãy đến giờ vẫn đang dừng lại ở tờ quảng cáo đề cập về bệnh lây qua đường sinh dục. . .

Đại khái nửa tiếng sau, Tô Văn mới tới tìm ta, ta không hỏi Tô Văn đã nói chuyện gì với Tần Lăng, có điều ta quan sát thấy nơi đáy mắt nàng hiện ra một tia cô đơn. Lên taxi, Tô Văn tựa đầu vào vai ta, nhắm mắt lại, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Anh ấy là một người cố chấp.”

Ta giật mình, không trả lời. Trong lòng không ngừng đánh trống lảng, Tô Văn với Tần Lăng quen nhau lâu như vậy, không có khả năng một chút tình cảm đều không có, huống hồ đối phương còn là một người ưu tú, ta thường xuyên lo lắng cho việc hôn nhân đại sự của mình, Tô Văn cũng như ta, nàng cũng phiền não chuyện tương tự, chỉ là nàng không nói ra mà thôi.

Lòng của phụ nữ vô cùng nhạy cảm, ta chỉ là theo bản năng thu vai lại một chút, Tô Văn thế nhưng lại đoán được suy nghĩ của ta, ngồi thẳng người, nhìn ta, trên mặt là vẻ đau buồn:

“Dương Thần, nếu như cậu có thể dũng cảm một chút thì tốt rồi.”

Trái tim ta tê rần, đột nhiên ta nghĩ nếu ta và Tô Văn có thể ở bên cạnh nhau được, nhất định sẽ là công lao của Tô Văn. Còn nếu cả hai mỗi người một ngã, nhất định sẽ là sai lầm của ta. Sách nói, đứng trước mặt người mình thích luôn cảm thấy tự ti, ta thấy thật là đúng.

Xe dừng lại bên bờ hồ Huyền Vũ, xuống xe, tầm nhìn mở rộng ra, những chuyện không vui cũng tạm thời quên đi. Ta và Tô Văn đều thích nước, lúc trước chúng ta có hẹn khi nào rảnh thì đi Lệ Giang – Vân Nam, tiếc là vẫn không có cơ hội. Bởi vì mùa đông nên không thấy được cảnh đẹp “Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng” (*), bù lại được ngắm mặt hồ gợn sóng, nhiều đó cũng đã khiến chúng ta vui vẻ thoải mái.

Nơi này chúng ta đã tới nhiều lần, nhưng lần này là đặc biệt, lần này chúng ta lấy danh phận là người yêu, tay trong tay bước đi trên cây cầu gỗ dài, lập tức trào dâng tâm tình “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão” (câu này chắc ai cũng biết rồi).

Vì là sáng sớm nên cũng không đông lắm, thi thoảng vài người đi qua, ai cũng có đôi có cặp, lúc ta nhìn thấy hai cô gái cũng nắm tay nhau giống như ta và Tô Văn đi ngang, trong lòng khẽ động, Tô Văn đi trước một bước, ghé sát bên tai ta nói:

“Cậu đoán hai người đó là quan hệ gì?”

Lúc trước cho rằng hai cô gái thân mật với nhau là chuyện vô cùng bình thường, nhưng hiện tại nhìn lại chỉ thấy vô cùng mờ ám, quả nhiên tâm tình và cảnh vật có liên quan.

“Chắc là bạn thân.”

Ta nói.

Tô Văn lại lắc đầu cười:

“Dựa theo linh cảm của mình, chắc chắn là không phải, nếu không tin chúng ta đi theo xem.”

Thế là hai chúng ta vô cùng rảnh rỗi, đi theo dõi hai cô gái kia. Do khoảng cách rất xa nên bọn họ không phát hiện, lòng vòng bên hồ một hồi lâu cuối cùng cũng thấy được cái cần thấy. Một trong hai người đó đầu tiên là nhìn xung quanh, thấy không có ai liền nhanh nhẹn hôn lên môi người còn lại một cái, cô gái kia then thùng cúi đầu.

Ta nhìn thấy cảnh tượng đó có chút đỏ mặt, sợ bọn họ phát hiện có người rình xem, vội vàng quay mặt đi, Tô Văn cười đắc ý:

“Thế nào, nhãn lực của mình quá được đúng không?”

Ta kéo Tô Văn đi hướng ngược lại, tò mò hỏi nàng:

“Sao cậu biết vậy?”

Tô Văn ung dung trả lời, nàng nói:

“Dễ thôi, nhìn ánh mắt là biết, ánh mắt của người yêu nhìn nhau khác với ánh mắt của hai người bạn nhìn nhau.”

Nghe vậy ta nhìn Tô Văn, mắt của Tô Văn luôn long lanh động lòng người, trong đôi mắt ấy ta thấy được chính mình, lập tức mê mẩn.

Tô Văn đột nhiên nói:

“Dương Thần, cậu mà nhìn nữa, mình sẽ không nhin được mà hôn cậu đó.”

Ta lập tức phục hồi tinh thần, lại nhìn Tô Văn, ta biết nàng không phải nói cho vui, lòng ta cũng nhen nhóm khao khát, nhưng đây là nơi công cộng, ta không có gan.

Lại đi dạo một chút, Tô Văn chỉ vào mấy cái thuyền vịt đằng xa (chính là cái loại thuyền màu vàng hình con vịt, ngồi bên trong đập cho thuyền đi), trẻ con nói:

“Dương Thần, đi chơi thuyền đi!”

Ta nhìn Tô Văn rồi nhìn lại chính mình, hai người phụ nữ ba mươi đi chơi thuyền con nít?

Tô Văn trề môi:

“Không phải là cũng có người lớn đang chơi sao?”

“Người ta là đi với con.”

Miệng nói như vậy, nhưng ta làm sao nữa khiến Tô Văn mất vui. Ông chú cho thuê thuyền nhìn hai chúng ta đều mang giày cao gót, nhíu mày liên tục, nói với chúng ta là giày này không chơi được. Hiện tại không phải mùa hè nên cũng không thể đi chân trần, Tô Văn phải thanh toán trước một nửa số tiền thuê, ông chú đó mới đồng ý, dặn dò chúng ta cẩn thận, còn nói nếu không lái được thì nhớ gọi điện thoại có sẵn trong khoang thuyền.

Quả nhiên thuyền của chúng ta đập nửa ngày cũng chỉ quay vòng vòng một chỗ, bắt đắ dĩ Tô Văn đành phải thò đầu ra dò xét tình hình, nói với ông chú cho thuê thuyền:

“Làm ơn đẩy dùm cháu một cái.”

Ông chú lấy cây sào trúc đặt ở mũi con vịt, dùng sức đẩy, thuyền lập tức đi ra ngoài một quãng xa, ta bị vẻ mặt hết sức ủ rũ của Tô Văn chọc cười ha hả.

Tô Văn dùng nụ hôn nuốt trọn tiếng cười của ta.

22. Chương 22

Ta vẫn luôn hâm mộ mấy ẩn sĩ thời xưa, đời sống của bọn họ như bức tranh thủy mặc tuyệt đẹp, không khác gì so với thần tiên. Khi ta và Tô Văn ngồi trên thuyền vịt giữa hồ Huyền Vũ, cảm giác đó bỗng nhiên nảy sinh, quan trọng nhất là người trong lòng ngồi bên cạnh mình, ta thầm ước ao phải chi thời gian dừng lại ngay thời khắc này thì thật tốt biết mấy.

Mỗi lần có những khoảnh khắc đẹp với Tô Văn, ta luôn hi vọng thời gian có thể dừng lại, còn nếu như không đình được thời gian, ta liền dốc hết sức ghi nhớ thật kỹ, thậm chí ta còn có suy nghĩ ngây ngô trong đầu, đặc biệt hâm mộ bản thân mình hiện tại có thể ở bên cạnh Tô Văn.

Tô Văn nằm trên đầu gối ta, than nhẹ:

“Dương Thần, mỗi lần mình và cậu ở bên cạnh nhau, thời gian trôi qua nhanh quá.”

Ta đồng ý với nàng, đồng thời giơ tay nhìn đồng hồ, mới đó đã một giờ, ta hỏi Tô Văn có đói bụng hay không.

Tô Văn kêu đói.

Ta lại hỏi nàng muốn ăn gì.

Đột nhiên Tô Văn ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm ta, khóe miệng mỉm cười, nửa đùa nửa thật nói:

“Mình muốn ăn cậu.”

Mặt của ta nháy mắt trở nên nóng như lửa đốt, tim cũng đập bịch bịch, chẳng qua ta biết Tô Văn nói thật hay là nói giỡn. Đừng nói đến vấn đề không gian lẫn thời gian lúc này không phù hợp, dù cho ở nhà, Tô Văn cũng luôn tỏ ra mình là chính nhân quân tử, đương nhiên ta cũng thừa nhận, ta hết sức hận cái kiểu ngụy quân tử của nàng.

Tô Văn lại giống như con rắn quấn lấy, tiến đến bên tai ta, dùng thanh âm mê hoặc nói:

“Mình nói thật.”

Dứt lời còn vươn đầu lưỡi quét lên vành tai của ta.

Ta ngay lập tức nổi da gà, nơi này là hồ Huyền Vũ, không phải Hồ Tây, chẳng lẽ Tô Văn bị Tiểu Thanh nhập? Bộ dáng hiện tại của Tô Văn vô cùng quyến rũ, cực kỳ giống Thanh Xà do Trương Mạn Ngọc thủ vai.

Cuối cùng chúng ta đến một quán cơm, nơi đó có món đầu cá kho tiêu tương đối ngon mà Tô Văn rất thích ăn. Bởi vì đã qua giờ ăn cơm nên thực khách không nhiều lắm, Tô Văn đặc biệt thích không gian như thế này. Chúng ta ngồi đối diện nhau, Tô Văn ăn rất nhiều, vô cùng hưởng thụ, quả nhiên là hợp khẩu vị, ta nhìn nàng ăn thôi cũng cảm thấy no rồi.

Sau khi ăn xong món tráng miệng, hai chúng ta trốn ở ghế lô ôm hôn nhau, so với khi ở trong nhà đúng là có điểm kích thích hơn vì sợ có người bất ngờ đi vào. Dĩ nhiên chỉ có mình ta lo lắng, Tô Văn hoàn toàn không quan tâm, nàng nói không có ai biết chúng ta, muốn nhìn thì cứ nhìn. Ta thực hâm mộ nàng, một chút đều không sợ thái độ của người khác đối với mình.

Hôm nay là lần đầu tiên ta cùng Tô Văn lấy danh phận người yêu đi hẹn hò, cho nên ta bí mật mua quà tặng cho nàng. Ta sớm đã nghĩ ra cái cần mua, trên cổ Tô Văn trống không, mua dây chuyền là thích hợp nhất. Thật ra tay nàng cũng trống, đáng tiếc ta không có tư cách đó.

Ta không ngừng tìm cơ hội để chạy đi mua quà, dây chuyền ta đã chọn trước trên mạng, của cửa hàng Chow Tai Fook làm bằng vàng trắng, mặt dây chuyền hình trái tim, Tô Văn mà đeo nhất định rất đẹp.

Cuối cùng đợi cho Tô Văn đi lòng vòng xem quần áo, sau đó vào Starbuck ngồi, ta mới lấy cớ đi toilet để chạy ra trung tâm thương mại. Vòng trang sức thì không cần thử size, ta cũng lưỡi đeo thử, trực tiếp kêu đóng gói luôn. Ngoại trừ đồ điện tử ra, ta rất ít khi mua cái gì đắt tiền, mua cho mình thì tiếc, nhưng cái này là mua cho Tô Văn, thành thử ta đều không thấy đau lòng gì. Trong lúc nhân viên bán hàng còn huyền thuyên giới thiệu mời ta mua thêm hoa tai, ta cầm chiếc hộp bằng nhung, nóng lòng muốn đưa cho Tô Văn ngay lập tức. Mặc dù hơi tầm thường, nhưng tiền bạc ở một mức độ nào đó có khả năng thể hiện thành ý rất tốt, trước kia sinh nhật Tô Văn ta cũng tặng quà cho nàng, nhưng chỉ là vài bộ quần áo mấy trăm ngàn, hiện tại khác rồi, ta hận không thể đào luôn trái tim tặng cho nàng.

Ta đi ra ngoài hơi lâu, Tô Văn phản nản còn tưởng ta ngủ quên trong WC, ta cười không đáp, hiện tại chưa phải lúc thích hợp để đưa quà, ta phải chờ tới buổi tối, có ánh nến, có rượu vang, sau đó tự mình đeo cho nàng. Đề phòng Tô Văn sợ phiền hà mà đòi ăn cơm bên ngoài, ta liền đề nghị với nàng, ta muốn đích thân xuống bếp.

Không ngờ Tô Văn cùng ta tâm tư tương thông, nàng cũng muốn trở về, nàng nói muốn có một buổi tối lãng mạn của riêng hai người, tô điểm thêm cho bức tranh hẹn hò hoàn mỹ ngày hôm nay.

Về phần phim ảnh, bất kể là phim bom tấn Hollywood hay phim tình cảm nam nữ đều không thích hợp với tâm tình chúng ta lúc này.

Trước khi về nhà, chúng ta đến một cửa hàng sách nằm sâu trong ngõ nhỏ, Tô Văn là khách quen chỗ đó, Tô Văn nói nàng cũng được người khác giới thiệu nên mới biết chỗ này, ở trong này thường thường luôn tìm được một vài cuốn sách và đĩa phim hiếm có trên thị trường, không cần hiểu lắm, không phải là cái gì bày bạ cả, chỉ là vài thứ đã lâu bị người đời quên lãng. Chủ tiệm là một nữ nhân chừng ba mươi tuổi, thanh nhã nhẹ nhàng, cùng với nơi chốn mang đầy tri thức này vô cùng xứng, khiến người ta cảm thấy thoải mái.

Tô Văn hàn huyên vài câu liền hỏi chủ tiệm món đồ nàng dặn đã có hàng hay chưa.

Chủ tiệm nhìn ta đang đứng cạnh Tô Văn, sau đó hỏi:

“Là cô ấy sao?”

Tô Văn liếc nhìn ta một cái, gật gật đầu.

Chủ tiệm lộ ra nụ cười vui mừng, nói:

“Tốt quá.”

Sau đó đi đến một cái tủ tìm kiếm, lôi ra một túi nhỏ đưa cho Tô Văn.

“Lấy về lâu rồi, vẫn chờ cô đến nhận.”

Tô Văn nói:

“Cám ơn.”

Từ trong túi lôi ra cái đĩa, vì không thấy được bìa đĩa nên ta không biết tên nó là gì, nhưng chắc chắn rất quan trọng đối với Tô Văn, bằng không nàng cũng sẽ không đặt hàng, nghe qua hình như còn có liên quan tới ta.

Bước ra khỏi cửa hàng sách, ta mới hỏi Tô Văn đó là cái gì.

Tô Văn nói, là một bộ phim tình cảm.

Ta lập tức đoán được, là hai nữ nhân yêu nhau.

23. Chương 23

Bị Tô Văn làm phân tâm, ta không thể tập trung nấu cơm, Tô Văn ôm ta từ phía sau, cầm để trên vai ta, thủ thủ:

“Dương Thần, cậu biết không? Trước đây mỗi lần nhìn cậu làm bếp, mình luôn muốn ôm cậu như vậy, nhưng mình lại sợ cậu không thích, hiện tại cuối cùng cũng được thỏa ý nguyện.”

Khi ta nhìn cảnh tượng Tô Văn nấu cơm, tâm tình ta cũng giống hết nàng, cảm giác hạnh phúc một lần nữa nảy sinh, quay đầu hôn phớt lên môi nàng, sau đó khoa trương nói:

“Người ta nói nữ nhân lúc làm việc nhà trông rất đẹp, có phải cậu đã bị mình mê hoặc rồi không?”

Tô Văn thoải mái thừa nhận:

“Đúng vậy.”

Tiếp theo đó khẽ thở dài một hơi.

Ta hỏi nàng làm sao vậy.

Tô Văn nói:

“Cậu hiền lành như vậy, sau này ai cưới được cậu thật là có phúc.”

Cả ngày hôm nay chúng ta đều tự giác tránh nhắc đến chủ đề nhạy cảm này, ta cơ hồ quên mất hạnh phúc này chỉ là ngắn ngủi, cô tình Tô Văn lại lựa ngay lúc tình cảm nồng nàn trào dâng như vậy nói ra, trong lòng nhất thời cảm thấy mất mát.

“Từ đầu đến cuối cậu vẫn là của nam nhân.”

Tô Văn nói.

Tô Văn quả nhiên hiểu rõ ta như lòng bàn tay, ta là kiểu người truyền thống, hơn nữa còn nhát gan, căn bản không dám làm những chuyện kinh thế hãi tục, ý thức bị quan của ta chỉ có thể quên đi tạm thời, không thể hoàn toàn loại bỏ.

Ta nhìn Tô Văn, không biết nên nói gì cho phải, ta không dám hứa hẹn điều gì.

Thật ra ta cũng từng nghĩ tới, nếu ta có tiền có thế, nhất định ta sẽ không cố kỵ ở bên cạnh Tô Văn, giúp nàng thực hiện mong muốn, nhưng sự thật cũng rất tàn khốc, ta không cho Tô Văn được gì cả, ngay cả một mái nhà cũng không thể, Tô Văn tốt như vậy, hẳn là có nhiều người vượt trội hơn ta cả chục lần sẵn sàng chăm sóc cho nàng, ở bên nàng, vĩnh viễn làm cho nàng xinh đẹp, ví dụ như Tần Lăng. Nghĩ đến Tần Lăng trong lòng ta lại rối rắm, ta hi vọng Tần Lăng đừng chia tay Tô Văn, nhưng mặt khác ta lại không muốn anh ta đến gần Tô Văn, đột nhiên ta muốn biết Tô Văn nghĩ gì, vì thế hỏi nàng:

“Cậu thì sao? Cậu là của nam nhân hay nữ nhân?”

Câu trả lời của Tô Văn suýt nữa đem lòng ta hóa thành nước, nàng nói:

“Mình là của cậu.”

Mắt bắt đầu ầm ứ, ta có chút oán hận tại sao mình không thể trở nên vĩ đại một ít.

Tô Văn dịu dàng hôn lên đôi mắt ta, sau đó thần thái biến đổi, lộ ra tính cách trẻ con hưng phấn nói với ta:

“Dương Thần, chúng ta lập giao kèo đi!”

Ta nhất thời không theo kịp nàng, sửng sốt một chút mới hỏi:

“Giao kèo cái gì?”

“Không tính lễ mừng năm mới, đợi đến qua sinh nhật, chúng ta tròn ba mươi tuổi, cuộc đời nữ nhân đẹp nhất là từ hai mươi đến ba mươi, chúng ta cùng nhau trải qua khoảng thời gian đẹp đẽ này được không? Không cần để ý đến tương lai, không cần phải tính toán, không cần phải kiêng dè người ngoài, những ngày này, chúng ta vứt bỏ hết thảy trói buộc, ở bên cạnh nhau được không?”

Ta đột nhiên nghĩ đến chuyện của mình cùng Lý Nhất Bác, tuy rằng Tô Văn không nói gì nhưng ta biết trong lòng nàng để ý, không phải ta không thừa nhận, ta cùng lúc vừa rơi vào lưới tình với Tô Văn, lại vừa hi vọng có một được một mối quan hệ bình thường. Mỗi ngày ta đều chìm đắm trong mâu thuẫn như vậy, quả thực là dày vò, bây giờ Tô Văn đặt ra kì hạn, chắc chắn là muốn cho ta một cái cơ để thống thống khoái khoái yêu một lần, sống một lần. Chỉ là kì hạn này ngắn quá, cho dù là tới sinh nhật của ta cũng chưa được một năm, sinh nhật Tô Văn tháng tư, còn chưa tới nửa năm.

“Trước khi sinh nhật của mình đến, mình hi vọng có thể toàn vẹn có được cậu, là người của cậu, lòng của cậu, tất cả là của cậu.”

Tô Văn ôm lấy cổ ta nói như thế, nơi ánh mắt nàng như tỏa sáng bốn phía.

Ta giật giật môi, muốn nói vì sao không phải là sinh nhật ta, có điều nửa năm với một năm có gì khác nhau đâu, ta bỗng nhiên muốn ngâm bài thơ Anh Là Trời Tháng Tư Của Trần Gian (*), bài thơ vô cùng xúc cảm, lại mang theo tia hi vọng, thơ viết: “Anh là gốc cây nở hoa, là chim én, hót trên sà nhà, anh là tình yêu, là ấm áp, là hy vọng.”

Vì thế ta đáp ứng, ta vui vì chúng ta rốt cục có thể danh chính ngôn thuận mà ở bên nhau, lại ưu thương thì tình yêu đó quá ngắn ngủi, ta nhìn Tô Văn mà muốn rơi lệ.

Tô Văn dùng tay lau nước mắt cho ta, nói:

“Giao kèo bắt đầu có hiệu lực từ bây giờ, hiện tại ngoại trừ cao hứng ra thì cũng chỉ có thể cao hứng, không được nghĩ đến những chuyện không vui khác.”

Ta dùng sức gật gật đầu.

Thức ăn chỉ có mấy món nhưng lại làm suốt mấy tiếng, khi dọn lên bàn đã gần tám giờ, thế nhưng lại không cảm thấy đói chút nào, dường như tình yêu lấp đầy bao tử rồi.

Tô Văn thấp lên ngọn nến hình hoa sen chúng ta mua ở siêu thị, ta mở chai rượu vang, rót vào hai ly thủy tinh để cao. Chắt lỏng màu đỏ cộng với ánh nến màu vàng, hòa quyện thành những màu sắc khác nhau chiếu lên mặt chúng ta, cả hai khen ngợi lẫn nhau, chúc mừng lẫn nhau, chỉ động đũa chút ít liền đầy dĩa một chỗ, trong mắt chúng ta, đối phương so với thức ăn trên bàn còn mỹ vị hơn.

Sau khi dọn dẹp xong hết thấy, Tô Văn không quên đĩa phim nàng mua ban nãy, đem đĩa bỏ vào đầu video, kéo màn, tắt đèn, bật TV, lập tức dựng thành một rạp chiếu phim. Không thể không nói, chúng ta thật sáng suốt khi thuê căn nhà này, giá tuy có hơi mắc nhưng sống rất thoải mái, Tô Văn đúng là một người biết hưởng thụ.

Ta cảm thấy thực hứng thú với nội dung bộ phim, Tô Văn nhất quyết không chịu hé lộ nội dung cho ta, chỉ đơn giản kêu ta chuẩn bị sẵn khăn giấy.

Ta thích những tình tiết cảm động, không khỏi tăng thêm vài phần háo hức.

Cho dù đã chuẩn bị tinh thần, nhưng vẫn là khóc vô cùng khoa trương, đau lòng đến thắt ruột gan, rốt cuộc ta đã hiểu vì sao Tô Văn trầm cay nghìn đắng quyết tìm cho được bộ phim cũ này.

Bộ phim không hẳn có nội dung như ta nghĩ, nhiều nhất là chuyện xưa nhập nhằng của hai nữ nhân, nhưng đặt trong bối cảnh thời bấy giờ, cái loại tình cảm sâu sắc chứa đầy luyến tiếc như thế này đủ khiến người xem xúc động đến tột đỉnh.

Ta có chút hối hận khi giao kèo với Tô Văn, ta mong muốn được cùng nàng đến khi tóc trắng xóa.

Sau này ta với Tô Văn xem lại vài lần, lần nào xem cũng nước mắt đầy mặt, bộ phim này cùng Tô Văn đã khắc thật sâu vào lòng ta.

Tô Văn nói:

“Dương Thần, lần đầu tiên mình xem phim này, mình đã nghĩ đến cậu, mình đã trải qua nhiều lần khó khăn trắc trở, đều là cậu giúp mình vượt qua. Năm đó mình nằm trên bàn mổ, cảm giác sợ hãi cùng thất vọng giống trong phim như đúc, mình mãi mãi nhớ rõ câu nói kia của cậu, cậu nói, ‘Tô Văn, đừng sợ, có mình ở đây’, bởi vì có cậu nên mình mới vượt qua được giai đoạn đó. Mình nghĩ từ lúc ấy, cậu ở trong lòng mình đã khác trước.”

Nước mắt của ta lại rơi xuống, khóc không thành tiếng, ta nói với Tô Văn:

“Tại sao lúc đó chúng ta không yêu nhau, bằng không chúng ta đã có thể yêu nhau hơn mười năm.”

Bộ phim có tên là Intimates (Ji Sor) .

24. Chương 24

Ta và Tô Văn mặt đối mặt ngồi trên giường, mũi chân chạm vào nhau, cảm xúc vẫn còn lang thang trong bộ phim vừa rồi, đau thương có, day dứt có, xúc động lại càng nhiều. Ta hoàn toàn không tưởng tượng ra được, vài chục năm sau ta và Tô Văn sẽ như thế nào, nếu chúng ta tách ra nhiều năm dài đằng đặc như vậy, liệu có còn nhận ra nhau? Ta hoảng sợ, ta không muốn quên Tô Văn, cũng không hề muốn Tô Văn quên ta, ta nhìn Tô Văn không chớp mắt, muốn đem nàng khắc thật sâu vào trong linh hồn.

Tô Văn cũng nhìn ta, ở ánh mắt nàng ta có thể nhìn thấy được sắc thái chói rọi, nếu hỏi ta thích điểm nào nhất trên người Tô Văn, không hề nghi ngờ, chính là đôi mắt, đôi mắt long lanh ướt át, cực kỳ động lòng người.

Chúng ta không ai nói câu nào, cứ nhìn nhau như vậy, nếu đưa vào trong phim vậy thì giờ phút này chính là đoạn phim đang bị tạm dừng, thật lòng ta hi vọng thời gian cũng đình chỉ ngay khoảnh khắc ấy.

Cuối cùng vẫn là Tô Văn phá vỡ sự im lặng, Tô Văn nói:

“Mình có quà muốn tặng cho cậu.”

Vừa nghe nàng nói xong, ta mới sực nhớ, cũng ới chao một tiếng:

“Cậu không nói mình quên mất, mình cũng có quà tặng cho cậu.”

Tô Văn cười:

“Trùng hợp vậy, cho mình xem quà của cậu trước đi.”

Ta cảm thán tâm tư tương thông của ta và Tô Văn, không biết Tô Văn tặng ta cái gì, lòng lập tức tràn đầy mong chờ, ta nói:

“Chờ một chút, mình đi lấy.”

Dây chuyền ta vẫn còn để trong túi xách.

Tô Văn ngọt ngào cười với ta:

“Ừ.”

Ta cầm hộp nhung màu đỏ, trong lòng đột nhiên hồi hộp, ta sợ Tô Văn không thích món quà này, càng sợ nàng nhìn thấy cái hộp sẽ hiểu lầm. Tên thiết kế sư chết tiệt không biết vì sao làm hộp đựng dây chuyền trông giống y chang hộp đựng nhẫn, nhưng nếu không có hộp thì lại không giống quà tặng. Ta đứng ngoài cửa do dự mãi, Tô Văn chờ lâu, ở trong phòng hô:

“Dương Thần, cậu tìm không thấy quà hả?”

Ta thả lỏng một chút, dù sao cũng không nên lo lắng nhiều như vậy, đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Tô Văn hai tay chống nạnh, vẻ mặt bất mãn nhìn theo hướng của ta, hờn dỗi nói:

“Đi lâu vậy.”

Cảm giác vô cùng thân thiết khiến lòng ta ngứa ngáy khó chịu, bước vài bước đến bên cạnh Tô Văn, sau đó đem hộp nhung nhét vào tay nàng, đỏ mặt:

“Tặng cậu, hi vọng cậu thích.”

Vẻ mặt Tô Văn tràn đầy chờ mong, giống như muốn nhìn xuyên thấu xem bên trong có cái gì, lật qua lật lại ngắm nghía, hỏi ta:

“Cái gì vậy?”

Ta không muốn làm nàng hi vọng rồi sau đó thất vọng, cho nên trực tiếp nói ra:

“Dây chuyền.”

Bất quá với sự hiểu biết của Tô Văn đối với ta, nàng chắc cũng đoán được sẽ không có điều bất ngờ gì. Tô Văn vui vẻ mở hộp, lấy ra sợi dây chuyền, khen:

“Đẹp quá.”

Ta thở phào một hơi, biết rõ còn hỏi lại:

“Thích không?”

Tô Văn gật đầu:

“Thích, cảm ơn cậu.”

Sau đó đưa sợi dây cho ta:

“Đeo cho mình đi.”

Ta đi đến sau lưng nàng, đeo vào cho nàng, sau đó mặt đối mặt chiêm ngưỡng một phen, trong lòng thầm khen quả nhiên rất hợp, rất đẹp. Trong đầu vừa nghĩ liền đánh bạo hôn xuống “Trái tim” kia, sau đó thừa dịp hôn một chút xương quai xanh khêu gợi của nàng, ta cảm nhận được thân thể Tô Văn chấn động.

Biểu tình kinh ngạc của Tô Văn chỉ là lóe lên rồi thôi, tiếp theo đó tay nàng luồn xuống dưới gối, lôi ra một chiếc hộp tương tự như của ta. Vừa nhìn thấy cái hộp nhỏ kia, tim ta lập tức đập bịch bịch, Tô Văn khác ta, nàng chung quy có thể làm ra những chuyện khiến người khác bất ngờ, ta biết ta đang chờ mong cái gì.

Quả nhiên Tô Văn từ trong hộp lấy ra chiếc nhẫn, ở trong tiệm vàng ta có nhìn thấy qua, giá cả so với dây chuyền ta mua chẳng phân biệt được cao thấp, nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau.

Tô Văn một tay cầm nhẫn, tay kia kéo tay trái của ta, im lặng hồi lâu.

Ta còn tưởng nàng đã chuẩn bị vài câu tình tứ gì, kết quả Tô Văn nói:

“Hình như cậu gầy đi phải không?”

Mấy ngày nay thực hao tổn tinh thần, không gầy mới là lạ, lại nghe Tô Văn nói tiếp:

“Mình luôn hi vọng được đeo vào ngón áp út cho cậu, đáng tiếc mình không thể.”

Nói xong, Tô Văn đem nhẫn đeo vào ngón giữa của ta, rất vừa vặn, ta đoán trong quan niệm đeo nhẫn, đeo ngón giữa nghĩa là đang yêu.

Tim quặn một chút, nước mắt rơi xuống.

Ta cũng không biết từ khi nào mình lại dễ rơi nước mắt như vậy, Tô Văn nói ta là một người sống cảm tính, có lẽ đây là biểu hiện chứng tỏ sự yếu đuối của ta.

“Dương Thần, hãy hứa với mình, cho dù sau này cậu tìm được người xứng đáng để trao thân gửi phận, cậu vẫn đeo nó có được không? Vì chỉ khi nhìn thấy nó, mình mới có thể khẳng định cậu là của mình.”

Thì ra Tô Văn nhìn mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn luôn thiếu khuyết cảm giác an toàn giống ta, hoặc là do ta không làm cho nàng tin tưởng được.

Ta lập tức cảm thấy đau lòng, vuốt ve gương mặt của nàng, không biết phải nói gì. Mỗi lúc như thế này, ta luôn có cảm giác bất lực yếu ớt, cuối cùng khẽ đáp:

“Ừ, mình hứa.”

Hai chúng ta tựa vào nhau rất gần, ta có thể cảm nhận được hơi thở của nàng từ chậm sang nhanh, mang theo một cỗ ấm nóng, không khí xung quanh cũng bắt đầu hòa quyện lại, ánh mắt nóng bỏng của Tô Văn khiến ta không dám nhìn thẳng vào nàng, tim không kiềm chế được đập nhanh.

Môi Tô Văn gần như dán vào lỗ tai ta, âm thanh nho nhỏ mang theo chút run khẽ:

“Bảo bối, mình không nhịn được nữa rồi.”

Trong nháy mắt mặt của ta nóng như lửa đốt.

25. Chương 25

Lần đầu tiên của ta không tính là tốt đẹp, khác một trời một vực so với trong tưởng tượng, ấn tượng duy nhất là cảm giác rách toạt đau đớn. Ta không biết vì sao nữ nhân phải trải qua cửa ải này, dùng máu cùng cơn đau để ghi nhớ lần đầu tiên, ghi nhớ người nam nhân của họ, cho dù người đó có bội tình bạc nghĩa.

Ta còn nhớ rõ sau lần đó, ta hẹn Tô Văn ra kể khổ với nàng, hậu quả hôm đó Tô Văn uống say mềm, phải đưa vào bệnh viện súc ruột, Tô Văn nói đó là ngày Dương Khang kết hôn.

Nam nữ trong lúc đó là như vậy, ta không biết nữ nữ thì sẽ ra sao, nhưng không thể phủ nhận, Tô Văn có thể dễ dàng khơi dậy vọng trong ta. Một loại cảm giác mang theo hương hoa đặc quện, ta chìm đắm trong cảm xúc thân mật với cái hôn của Tô Văn.

Tô Văn thì thảo bên tai, một lần lại một lần gọi tên ta, hơi thở nóng rực đến sắp làm phồng làn da của ta.

“Dương Thần, cậu nói mình biết đi, mình có thể hay không? Mình có cảm giác như đang phạm tội, tội dụ dỗ, mình sợ cậu sau này sẽ oán hận mình, càng sợ sau này sẽ không nở buông tay cậu. Chuyện này xem

như là uống rượu độc giải khát đi (chỉ việc giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả mai sau), cậu sẽ làm mình bị nghiện, Dương Thần. Nói mình biết đi, mình có thể hay không?”

Tô Văn cơ hồ nói năng lộn xộn, gương mặt vô cùng lo lắng và nhẫn nhịn, bước đi đầu tiên luôn rất khó khăn, có chút ảo giác tội lỗi, mà lòng ta xao động như thể nào chỉ có chính bản thân ta rõ ràng nhất. Trong đó có một suy nghĩ vô cùng minh bạch, ta muốn cùng Tô Văn thân mật.

Ta cởi hai nút trên áo ngủ, sau đó cầm lấy tay Tô Văn đặt lên nơi da thịt lộ ra, xấu hổ cúi đầu vì hành động bạo gan vừa rồi của mình.

Ta nghe được rõ ràng tiếng Tô Văn rên nhẹ, a, trời ạ!

Tô Văn chậm chậm ngồi dậy chăm chú nhìn ta, ánh mắt trong suốt ướt át, sau đó nằm lên người ta.

Ta một chút cũng không thấy nặng nề, nhất thời hít thở không thông, đồng thời hồi hộp vì khoảng cách của cả hai dường như không còn để lộ một khe hở nào.

Tô Văn nhỏ giọng gọi ta một tiếng, bắt đầu hôn ta, cảm xúc của ta trong nháy mắt không còn giống như trước kia, nụ hôn của Tô Văn vừa mạnh mẽ lại đầy tính chiếm hữu, kèm theo dục vọng mãnh liệt, ta gần như bị nàng thuần phục.

Đèn lớn trong phòng đã tắt, chỉ có ánh đèn mỏng manh le lói đầu giường, ta không nhìn thấy rõ hình ảnh mình cùng Tô Văn dây dưa lúc này, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới cả hai đều là nữ nhân, thân thể đều tương tự nhau, lại làm chuyện thân mật như vậy, cảm giác kì lạ lập tức tràn đến như dòng điện xẹt qua, cả người trở nên nóng hừng hực, không tự chủ được phát run.

“Sao vậy?”

Thanh âm của Tô Văn vang lên, trầm thấp khàn khàn giống như đang áp chế tình cảm, vô cùng quyến rũ dễ nghe đến nói không nên lời.

Ta không thể lí giải được cảm thụ của mình trong lúc này, trong tai lại vang lên tiếng nhạc phim, hai câu hát không ngừng lặp lại liên tục, “Đạo lý hiển nhiên từ xưa đến nay, đã theo đêm đó mà đi mất”, ta nói:

“Rõ ràng chúng ta đều là nữ nhân.”Sao lại có thể như vậy? Sao lại có thể nảy sinh tình cảm mãnh liệt như vậy?

Tô Văn nói:

“Thân ái, trong tình yêu không có đạo lý.”

Ngay lập tức ta như mắc kẹt trong tấm lưới có tên ‘tình yêu’, không thể động đậy.

Ta biết từ giây phút này, ta đã yêu Tô Văn, yếu hết lòng hết dạ, yêu không có đường lui.

Tô Văn dời nụ hôn xuống, đầu lưỡi linh hoạt như có ma lực, kích thích toàn bộ dây thần kinh trong cơ thể ta, đầu lưỡi đi đến nơi nào, nơi ấy liền trở nên tê dại. Quần áo của chúng ta trong lúc dây dưa đã sớm quăng đi không còn một mảnh, khi Tô Văn ngậm lấy điểm mẫn cảm trước ngực ta, ta không tự chủ được bắt đầu rên rỉ.

Từ lâu ta đã không còn là khuê nữ, đã từng có kinh nghiệm trải qua những chuyện như thế này, nhưng đây là lần đầu tiên ta biết được cơ thể của mình lại nhạy cảm như vậy, đầy khát khao như vậy. Dòng nước ấm trong người trào ra như đê vỡ, ta căn bản không có khả năng khống chế, lúc đầu ngón tay Tô Văn chạm vào nơi tư mật ẩm ướt kia, ta thực sự xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ chui vào.

Tô Văn ha ha cười:

“Nhạy cảm thật.”

Ta càng cảm thấy thẹn vô cùng, ta ở trên giường luôn luôn rụt rè, lại ở trước mặt Tô Văn có biểu hiện phóng đảng như vậy, tuyệt đối không phải ta cố ý, thì ra xúc cảm của nữ nhân không đến từ sinh lý mà là đến từ tâm lý.

Bất kể Tô Văn hôn môi hay là vuốt ve đều mang lại cảm thụ mãnh liệt cho ta, hơn nữa nàng còn rất biết chọn đúng thời điểm, ta không biết bằng cách nào mà nàng làm được như thế. Trong lúc suy nghĩ hoàn đã hoàn toàn chìm vào hỗn loạn, ta thế nhưng còn bộc phát ý nghĩ – vì sao Tô Văn có thể thành thực như vậy?

Tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc, tiếng nước đan xen vào nhau, hòa quyện hình thành nên một bản nhạc, nhưng tất cả đều thua kém âm thanh nức nở của Tô Văn bên tai, nàng ở sâu trong cơ thể ta, từng tiếng từng tiếng “Bảo bối”, “Thân ái” gọi ta. Ta gần như trở nên điên cuồng, chỉ có thể không ngừng kêu tên nàng, ‘Tô Văn, Tô Văn’, nữ nhân làm cho ta mê muội đến phát điên.

Đột nhiên một trận khoái cảm mãnh liệt ùn ùn kéo đến, trong nháy mắt bao phủ toàn thân, ta suýt nữa thì ngất đi.

Ta đoán đây chính cao trào mà người ta thường nói.

Từng có một khoảng thời gian ta đặc biệt hoang mang, lo lắng cơ thể của mình có phải hay không bị bệnh gì, bằng không vì sao ta lại chưa bao giờ cảm nhận được cái loại cảm giác vui sướng tràn trề mà ta từng được nghe qua. Thì ra là lo lắng vô ích, chẳng qua ta chưa từng thật sự nhiệt tình như khi ở dưới thân Tô Văn giờ phút này mà thôi.

Ta giống như mất hết khí lực không thể nhúc nhích, đối diện với ánh mắt dịu dàng như nước của Tô Văn, hai trái tim, hai thân thể hòa tan vào nhau, ngân nga giai điệu hạnh phúc trập trùng, ta nghĩ đây chính là thời khắc ngọt ngào nhất trong đời mình.

26. Chương 26

Sau khi tình cảm mãnh liệt chậm rãi tiêu tán, ngọt ngào cũng theo đó trôi mất, bản tính tham lam khiến lòng bắt đầu đau âm ỉ, ta hoảng sợ nghĩ đến tương lai nếu không có Tô Văn, ta phải làm sao bây giờ? Bởi vì ta biết rõ ràng, người có thể cho ta có được cảm giác sóng gió gian nguy, ngoại trừ Tô Văn thì không còn bất kì ai nữa, trước kia không có, sau này cũng sẽ không có.

Cái này gọi là vui quá hóa buồn, ta nghĩ vậy.

“Cậu đang nghĩ gì?”

Tô Văn cả người không mặc gì ôm ta, nhẹ giọng hỏi.

Ta không trả lời, ta sợ cảm xúc của mình sẽ lây sang nàng.

“Có phải cậu hối hận hay không?”

Tô Văn lại hỏi.

Ta giật mình nhìn Tô Văn, vẻ mặt Tô Văn giống như mắc lỗi, lòng ta lập tức đau nhói, đau đến thiếu chút nữa rơi lệ. Cánh tay vòng qua eo nàng, dùng lực ôm chặt nàng lại:

“Sao lại nghĩ như vậy?”

“Bởi vì mình hối hận.”

Tô Văn nói.

“Hối hận vì đã đưa ra ý kiến ngu ngốc, để cho tên đàn ông chết tiệt kia có được cậu.”

Ta lại giật mình:

“Cậu để bụng sao?”

Nam nhân thường chú trọng đến trình tiết của người yêu mình, nữ nhân thích nữ nhân sợ là cũng có đi. Ta nhất thời có chút mất mát, cảm giác thật khó nói, thật lòng tuy rằng ta cùng với bạn trai cũ đã chia tay

nhưng mà ta cũng không hối hận vì đã quen hắn, dù sao có thể đi đến bước đó thì lòng ta cũng chuẩn bị kỹ càng rồi.

Tô Văn lập tức hôn lên môi ta, đây đưa một lúc lâu sau mới nói:

“Mình là ghen tị, mình ghen tị với hắn vì từng có được thể xác lẫn tinh thần của cậu, hắn chỉ hơn mình ở chỗ hắn là nam nhân, còn mình là nữ nhân.”

Ta nghe được giọng nàng có chút bất đắc dĩ, đành phải nói:

“Tất cả là quá khứ rồi, nếu so ra, cậu quen bạn trai nhiều như vậy, mình chẳng phải là ghen đến phát điên sao?”

Thậm chí còn có bạn gái! Nghĩ đến chuyện đó, trong lòng quả nhiên chua xót, bất quá cảm giác này rất nhanh biến mất, giờ phút này được ôm Tô Văn làm ta cảm thấy thật vui sướng cùng thỏa mãn.

“Huống hồ lúc đó cậu còn chưa thích mình, sao lại ghen tị?”

Ta cười bỏ sung.

Tô Văn muốn nói lại thôi, cuối cùng chọn cách im lặng.

Bầu không khí đang tốt đẹp chỉ vì mấy câu mà trầm xuống, đây không phải cái mà ta muốn, nghĩ ngợi một hồi, tiến đến bên tai Tô Văn nói nhỏ:

“Tuy rằng đây không phải lần đầu tiên của mình, nhưng đây là lần đầu tiên mình có cảm giác cao trào, cậu khiến mình cảm nhận được sự sung sướng thật sự khi làm nữ nhân.”

Ta đỏ mặt nghĩ mình thật vô liêm sỉ.

Quả nhiên vẻ mặt Tô Văn trở nên nhu hòa lên, ngón tay trượt từ đầu gối của ta lên đùi, ta lập tức hiểu được ý đồ của nàng, theo bản năng khép chân lại. Cảm giác vừa rồi thật sự quá mạnh mẽ, ta không dám chắc mình còn có thể chịu đựng thêm một lần nữa, trong lòng đồng thời dấy lên dục vọng, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt, ta khát vọng có được Tô Văn, khẩn trương, triệt để, ta muốn làm cho Tô Văn điên cuồng vì ta, giống như ta vừa điên cuồng vì nàng.

Tô Văn vì bị ta cự tuyệt mà không vừa lòng nhìn ta, có thể do thấy được dục vọng lộ liễu trong mắt ta, nhất thời mất hồn đi nơi nào.

Ta chỉ thấy miệng lưỡi khô khan, muốn nói nhưng lại không thể mở miệng, khó khăn nuốt xuống, mới dứt quãng nói:

“Tô Văn, mình. . . Mình muốn cậu.”

Nếu bây giờ đưa cho ta gương soi, ta thề sẽ nhìn thấy trong gương một khuôn mặt nóng đỏ đến mức có thể luộc chín con tôm to.

Tô Văn mặt vốn đã đỏ nay lại càng đỏ bừng hơn, ánh mắt dịu dàng trở nên thâm thúy, ướt át như hồ nước, sau đó gương khóe miệng đáp:

“Được.”

Nàng luôn luôn hiểu ý người khác như vậy.

Tim ta lập tức đập như điên, tay bởi vì kích động mà run rẩy, vội vàng bầu chặt drap giường, hít sâu một hơi. Sau khi ổn định lại cảm xúc, ta hoán đổi vị trí với Tô Văn, đem nàng đặt dưới thân.

Ta tỉ mỉ ngắm nhìn ngũ quan của Tô Văn, cảm giác kì dị một lần nữa nổi lên. Chưa bao giờ ta nghĩ hai chúng ta sẽ có ngày hôm nay, cho nhau thể xác, cho nhau tấm lòng, những khái niệm truyền thống trong lúc đó hoàn toàn bị đảo lộn.

Rất cục ta đã biết được cảm giác yêu một người là như thế nào, giờ phút này ta muốn có được nàng, muốn hôn lên từng tấc da thịt của nàng, muốn chiếm giữ lấy địa phương thần bí mềm mại nhất trên người nàng, ta thậm chí còn được voi đòi tiên hi vọng trong lòng Tô Văn chỉ có duy nhất một mình ta. Khoảng thời

gian ngắn như thế không làm ta thỏa mãn, cái ta mong muốn chính là cả ngày lẫn đêm đều được ở bên cạnh nàng.

“Cậu đẹp quá!”

Đây là ta cảm thán từ sâu trong nội tâm, nét đẹp khiến ta nảy sinh cảm xúc sùng bái, không dám khinh suất.

Tô Văn nở nụ cười rực rỡ như một đóa sen, xinh đẹp thuần khiết. Thế nhưng vừa mở miệng thì bao nhiêu cái thuần khiết liền mất sạch, Tô Văn nói:

“Cậu còn định để mình chờ bao lâu?”

Ta nghĩ mặt ta chắc hẳn đã đỏ như máu, kỳ thật trong lòng ta chưa có kế hoạch gì cả, đây là lần đầu ta chiếm vị trí chủ động, ta không biết mình có thể mang đến cảm giác sung sướng cho Tô Văn hay không. Ta luôn là như vậy, trước khi làm chuyện gì đều luôn đắn đo không ngừng.

Khi ta nói “Mình không có kinh nghiệm, có gì không đúng cậu nhớ nói mình biết” xong, lập tức cảm thấy mình thật thất bại.

Tô Văn cười ha ha, ôm lấy mặt ta nói:

“Dương Thần, cậu đáng yêu quá.”

Sau đó thu hồi nụ cười, nghiêm chỉnh gật đầu:

“Được.”

Ta lúng túng nhắm thật chuẩn vị trí đôi môi đỏ mọng của Tô Văn, nhắm mắt hôn lên, nhiệt khí lại một lần nữa trào dâng.

Nụ hôn của ta lúc nhẹ lúc mạnh không có kỹ thuật, ta không thể không quan sát phản ứng của Tô Văn để mà phán đoán. Chân mày Tô Văn lúc thì nhíu lại, khi thì giãn ra, miệng không ngừng phát ra âm thanh ‘ưm ưm’, ta giống như nhận được sự kích lệ lập tức ở trên người nàng làm càn, mỗi lúc lại chiếm đóng một vùng đất mới, trong lòng vô cùng hồ hởi cùng tự hào. Cảm giác lúc chủ động và lúc bị động thật là khác nhau, khiến cho Tô Văn bởi vì ta mà ầm Ứt, ta liền nảy sinh một loại khoái cảm muốn chinh phục, càng lúc càng quẩn quít say mê thân thể nàng, muốn ngừng mà không được.

Khi ta tiến vào nơi thần bí của nàng, tay thế nhưng không có tiền đồ trở nên run rẩy, ta chỉ thoáng nhìn liền ngưng ngừng xoay đầu sang hướng khác. . . Trong lòng thâm rung động, hóa ra là như vậy, thật đẹp.

Ta nghĩ Tô Văn khẳng định đã bị ta giày vò tra tấn đến điên rồi, nàng hơi hơi hé mắt nhìn ta, ánh mắt lộ vẻ mơ màng, không nói gì, hết thấy đều thể hiện qua đôi mắt.

Ta ngây người khi thấy Tô Văn như vậy, Tô Văn sau khi động tình thật sự rất xinh đẹp, ta cảm nhận được khát vọng sâu trong nội tâm nàng, có lẽ ta đã biết cách khiến cho nàng khoái hoạt rồi.

Ta còn nghĩ sẽ không thành công, ai ngờ lại thuận lợi như vậy, ta không có cách nào miêu tả chính xác được cảm giác khi tiến vào trong Tô Văn, mới mẻ, hưng phấn, khát khao không ngừng. Hơi thở của ta và cơ thể của nàng cùng nhau run rẩy, ta hôn lên vành tai Tô Văn, thì thầm bên tai nàng, ta muốn bày tỏ lòng mình cho nàng nhưng không biết phải diễn đạt như thế nào, vào lúc Tô Văn đang kịch liệt run rẩy, ta thốt lên:

“Tô Văn, mình yêu cậu.”

Đêm đã khuya, mọi thứ chìm trong tĩnh lặng, chỉ có một nữ nhân chẳng ngại nề hà thổ lộ tình yêu với một nữ nhân khác.

27. Chương 27

Bởi vì buổi tối mặc sức phóng túng, đến tận trưa chúng ta mới lần lượt tỉnh dậy.

Ta vừa mở mắt liền chạm phải ánh mắt của Tô Văn. Người ta nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, đôi mắt xinh đẹp của Tô Văn giống như biết nói, trong suốt như nước, đầy ắp sự dịu dàng.

Đợi cho đến khi hoàn toàn thanh tỉnh, một màn ướm át kiều diễm tối hôm qua trôi dạt trong đầu ta như thước phim điện ảnh. Ta không khỏi bùi ngùi, quả là một đêm điên cuồng, ta cùng Tô Văn lại thân mật như vậy, thực khó có thể tưởng tượng.

Thân thể chúng ta vẫn giữ nguyên tư thế tối qua, quần quít nằm chồng lên nhau, ta cảm thụ được rõ ràng thân thể mềm mại như không có xương của Tô Văn, xúc cảm hôm qua một lần nữa trở lại, chỉ có điều ý thức thanh tỉnh khiến dũng khí của chúng ta bị tiêu tán không còn một mảnh, thậm chí tay đặt ở tấm lưng bóng loáng của nàng động cũng không dám động.

Tô Văn dường như không nhận ra ta ngượng ngùng, nàng vẫn như tối qua vuốt tóc ta, thanh âm vô cùng ôn nhu nói:

“Bảo bối, cậu dậy rồi.”

Ta nghe được cách xưng hô thân thiết của nàng, trong lòng tựa như con mèo nhỏ, vừa tê dại vừa ngứa ngáy, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, sau đó hỏi nàng:

“Cậu ngủ ngon không?”

Vừa hỏi xong ta lập tức cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên, bình thường ta với Tô Văn ít khi nói chuyện như vậy, hiện tại ngọt ngào khiến ta có chút bối rối.

Tô Văn vô cùng u oán trả lời:

“Không ngon.”

Ta vừa định hỏi có phải là do tối qua quá mệt hay không, lại nghe Tô Văn nói tiếp:

“Cậu liên tục quấy rầy mình trong mơ, đáng ghét muốn chết.”

Ta không nói gì, lại hết sức yêu thích khi Tô Văn giả bộ như thế này, nhẫn nại không được nữa, ta dời cánh tay, ôm lấy cổ nàng, kéo nàng sát lại hôn thật sâu vào môi, vừa cắn vừa mút, tham lam muốn nuốt trọn lấy nàng.

Cho dù quyến luyến không muốn tách ra nhưng cũng phải dậy ăn cơm, cuối tuần cũng không thể ở lì trên giường được.

Ta với tay lấy điện thoại trên tủ đầu giường, định xem giờ, mới phát hiện có mười cuộc gọi nhỡ. Vì không muốn lại giẫm vào vết xe đổ hôm trước, ta mới đặt điện thoại ở chế độ rung, phòng ngừa có người phá hoại chuyện tốt của ta cùng Tô Văn.

Có mấy cuộc là của mẹ ta gọi, mấy cuộc là của anh bạn gọi, thêm hai người đồng nghiệp. Không cần nghe máy ta cũng đoán được mục đích gọi tới của họ, mẹ ta đương nhiên là kêu ta về nhà ăn cơm, anh bạn mười phần là vì chuyện của Lý Nhất Bác, đồng nghiệp nếu không phải chuyện công việc sẽ không tìm ta.

Ta nghĩ một chút, gọi lại cho mẹ, điện thoại vừa kết nối, ta còn chưa kịp mở miệng đã bị mẹ mắng một hồi, hỏi ta vì sao không nghe máy, ta không giải thích nhiều, chỉ nói quên mở chuông điện thoại, mẹ ta ở đầu dây bên kia thở hổn hển nói, quên khi nào không quên, lại chọn ngay lúc này quên, không thấy bóng dáng đâu, cô định làm mẹ tức chết à?

Ta nói, đến mức như vậy luôn sao? Đừng nói hai cái cuối tuần không gặp, mẹ đã nhớ con tới như vậy?

Mẹ ta lại mắng một hơi, tốt cô, cháu của Vương thúc cô đến đây công tác, nghe nói cô cùng Tiểu Hoàng chia tay liền muốn tác hợp cho cả hai, vốn là sắp xếp trưa hôm nay gặp mặt, điện thoại cô lại sống chết gọi không được, chiều nay người ta đi rồi, bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Ta lập tức cảm thấy may mắn, may mắn di động ở chế độ rung, nếu không cũng không biết viện cớ như thế nào. Ta giả vờ khuyên mẹ vài câu, không có cơ hội để gặp vậy chứng tỏ là không có duyên phận.

Mẹ ta lại bắt đầu ca thán, nhưng tóm gọn lại cũng chỉ là kêu ta mau chóng tìm đối tượng.

Ta buồn bực đáp qua loa hai câu rồi cúp máy.

Tô Văn đang nhắn tin, thấy ta cúp máy, ngừng tay hỏi ta có phải mẹ gọi hay không.

Ta nhún vai, tặng cho nàng một ánh mắt “Biết còn hỏi.”

Tô Văn âm thầm thở dài, tầm mắt lại quay trở về màn hình di động của nàng. Ta tiếp tục gọi cho anh bạn, không thể chỉ vì Lý Nhất Bác mà làm ảnh hưởng đến hòa khí của hai bên, nói sao thì anh bạn cũng chỉ có ý tốt, cho dù thế nào thì cũng phải nói rõ ràng một tiếng cho đến nơi đến chốn.

Đầu dây bên kia reo hai tiếng thì có người nhắc, nghe máy là vợ của anh bạn, chị dâu trong điện thoại nói, là Dương Thần sao? Chờ một chút, Tiểu Bình đang chơi đồ chơi với con trong thư phòng, để tôi đưa điện thoại cho anh ấy.

Ta vừa nghe, trước mắt lập tức xuất hiện bức tranh gia đình, đó chính là bức tranh ấm áp mà ta vẫn thường mơ. Nhà không cần quá lớn, tình cảm không cần quá mãnh liệt, bình bình đạm đạm mới là hạnh phúc, quay đầu nhìn gương mặt nghiêng của Tô Văn, lòng nhất thời lại nhộn nhạo, dâng lên cảm giác sục sôi muốn cùng nàng nắm tay đi cả đời. Hai loại cảm giác hoàn toàn khác nhau, một lần nữa va chạm với nhau, khiến trái tim chia ra làm hai, một nửa là nước, một nửa còn lại là lửa.

Ta đang ngây ngốc thì đầu dây bên kia đã đổi người nghe, giọng nói của anh bạn truyền tới:

“Em gái, không đổi số điện thoại hả?”

Ta biết anh bạn là đang trách mình, hiển nhiên ta không thể nói cho anh ấy biết lí do thực sự khiến ta cho Lý Nhất Bác vào sổ đen, trước tiên cảm ơn ý tốt của anh ấy, sau đó nói ta với Lý Nhất Bác kia không có liên lạc.

Tô Văn nghe thấy tên Lý Nhất Bác, ngẩng đầu lên, ta thấy Tô Văn đang nghe lại càng muốn tỏ rõ lập trường, gọn gàng dứt khoát nói với anh bạn:

“Cậu giúp tôi từ chối Lý Nhất Bác đi, chúng tôi không hợp.”

Anh bạn nói:

“Lý Nhất Bác rất tốt mà, dung mạo đẹp, điều kiện cũng không tồi, chẳng phải là hợp với điều kiện cậu đưa ra sao? Em gái, nghe anh khuyên đi, hoa đẹp hiếm khi nở, cảnh đẹp ít khi còn, có hợp hay không, ít nhiều cũng tìm hiểu kĩ chút đã, anh làm sao hại em được. Tin tưởng đi, Lý Nhất Bác thật sự rất tốt.”

Ta có chút dở khóc dở cười, anh bạn khuyên rất tận lực, nhưng Lý Nhất Bác cho dù có tốt đến trên trời, lúc này ta cũng thấy chướng mắt, lại từ chối khéo.

Thanh âm của anh bạn to, Tô Văn nghe không sót chữ nào, đột nhiên nàng dùng tay che điện thoại của ta, nói:

“Hẹn Lý nhất Bác ra đi, mình muốn gặp.”

Ta khó hiểu nhìn Tô Văn, không rõ ý của nàng.

Tô Văn không giải thích, chỉ thúc giục ta, thấy ta thờ ơ liền liền chết cườp điện thoại trên tay ta, nói với đầu dây bên kia:

“Tôi là bạn thân của Dương Thần, Dương Thần quen bạn trai đều muốn tôi cho nàng ý kiến, có thể hẹn gặp được không, tôi muốn xem giúp Dương Thần.”

Anh bạn lập tức đáp ứng, còn nói thêm Lý Nhất Bác vốn đã muốn gặp ta hôm nay, vì thế ta còn chưa đồng ý, Tô Văn cùng anh bạn đã đem chuyện dàn xếp ổn thỏa.

Cúp điện thoại, ta hỏi Tô Văn vì sao.

Tô Văn im lặng nửa ngày mới đáp một câu:

“Thật sự nếu là một người tốt như vậy, bỏ qua sẽ rất đáng tiếc.”

28. Chương 28

Tâm trạng của ta tồi tệ cực kỳ, ta không thể hiểu nổi vì sao Tô Văn phải làm như thế. Chúng ta chỉ vừa mới giao kèo đây, ít nhất trong nửa năm sẽ không để gánh nặng trong lòng, toàn tâm toàn ý thuộc về nhau. Bây giờ Tô Văn lại tự mình giúp ta quyết định, vậy là sao? Vì nàng rộng lượng, hay chúng ta bắt quá chỉ là gặp dịp thì chơi?

“Cậu giận sao?”

Tô Văn một chân quỳ bên cạnh ta, bề mặt ghế sofa trong nhất thời lồm xồm.

Đương nhiên là ta giận, từ lúc kết thúc cú điện thoại kia, miệng ta giống như bị trét keo, cơ hồ chưa hề mở ra, ngay cả khi ăn cơm cũng là cố nhét vài miếng cho xong, Tô Văn cũng trở nên nói năng thận trọng, ta nghĩ nàng còn có thể chịu được đến tối.

Ta không trả lời, cũng không nhìn nàng, chỉ dùng nét mặt tức giận để biểu đạt nội tâm.

Tô Văn dùng tay nâng cằm ta, khiến ta phải nhìn thẳng vào nàng, ta không tránh được đành phải thuận theo. Khi nhìn thấy sắc mặt Tô Văn buồn rầu, mũi ta lại bắt đầu cay cay, ta giận cái gì chứ? Ta có tư cách gì để giận? Tô Văn làm như vậy còn không phải là vì ta sao, nếu ta có dũng khí nói với nàng ‘Tô Văn, mình không lấy chồng, cả đời này mình chỉ muốn ở bên cậu’, có thể nàng sẽ không cần phải hao tổn tâm trí như thế này.

Tô Văn vuốt ve mặt ta, giọng nói nhỏ nhẹ:

“Dương Thần, mình chỉ sợ có một ngày vì mình mà cậu cảm thấy hối hận.”

Trong lòng lập tức như giẻ lau bị nhàu nát, vừa chua xót vừa sần sùi, biết rõ không có kết quả còn muốn ở bên nhau, con đường này nhất định sẽ rất gian nan, nhưng hết lần này đến lần khác ta không chống đỡ được lực hấp dẫn mà hăm sâu vào. Ta đã từng yêu vài lần, nhưng chưa bao giờ có cảm nhận cực đoan như hiện tại, ngọt ngào đến tận cùng, đau đớn cũng đến tận cùng, thậm chí ta còn nhận thức được cảm giác cả đời chỉ yêu một người.

Có thể oanh oanh liệt liệt yêu một người như thế, cuộc đời này cũng không uổng phí đi? Ta nghĩ.

Ta nắm lấy bàn tay nàng đang đặt trên mặt mình, nói:

“Mình sẽ không hối hận, vĩnh viễn không hối hận, được ở bên cạnh cậu là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời mình, cho dù sau này có già đi, nhưng ký ức trong mình luôn luôn không bao giờ cũ.”

Trong đầu ta xuất hiện hình ảnh, mình là bà cụ già đáng thương cô độc ngồi ở nơi nào đó, nhớ lại nàng lúc còn sống, tâm lập tức mềm nhũn, ta tựa lên vai Tô Văn, ôm chặt lấy nàng:

“Tô Văn, đừng đem mình đẩy cho người khác, trừ khi trong lòng cậu không có mình.”

Ta đột nhiên ý thức được một chuyện, từ khi trái tim ta với một tốc độ không thể tưởng tượng rơi vào tay giặc là Tô Văn, cái ta lo lắng không phải là vấn đề hiện tại, mà chính là lòng Tô Văn. Ta sợ trong lòng Tô Văn không có ta, sợ nàng bất cứ lúc nào cũng có thể rời bỏ ta, thậm chí Tô Văn còn chưa bao giờ nói với ta một câu ‘mình thích cậu’.

Ta cảm thấy sợ hãi, thẳng người nhìn Tô Văn, thật cẩn thận hỏi nàng:

“Tô Văn, cậu có thích mình không? Không phải là tình bạn bè đâu nhé, là tình yêu ấy.”

Tô Văn hì hì cười: “Đồ ngốc, sao lại hỏi vấn đề này, không phải đã rất rõ ràng sao?”

Ta kiên trì:

“Mình muốn nghe chính miệng cậu nói một lần.”

Tô Văn không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm ta không chớp mắt, ta càng cảm thấy thấp thỏm không yên, ta sợ rằng mình là tự đa tình.

Tựa như một thế kỷ dài đằng đẵng trôi qua, rốt cuộc Tô Văn mới chậm rãi mở miệng, Tô Văn nói:

“Dương Thần, mình yêu cậu, thật lâu thật lâu trước kia đã yêu, chỉ là cậu không biết thôi. Cậu khổ sở vì đang phải trải qua tâm lý rối rắm mâu thuẫn, cậu không thể tưởng tượng được đâu, mình đã từng nghĩ chuyện ở bên cạnh cậu là ảo tưởng mà cả đời này sẽ không thành sự thật, cậu biết không? Cho dù hôm qua chúng ta làm tình, mình chiếm giữ thân thể cậu, hay cho dù hiện tại chúng ta mặt đối mặt, mình thổ lộ tâm ý với cậu, mình đều cảm giác như đang ở trong mộng, chân thực đến làm người ta không dám tin. Mình sợ khi tỉnh lại, tất cả trở về như ban đầu, cậu vẫn là cậu, mình vẫn là mình, chúng ta vẫn là hai người bạn tri kỷ, sau đó có một ngày cậu sẽ nói với mình, ‘Tô Văn, mình muốn kết hôn’, ngay cả một chút hi vọng xa vời cũng không để lại cho mình.”

Nước mắt của ta đã sớm ứa đầy hốc mắt, sau đó xoạch xoạch rơi xuống, ta không biết Tô Văn lại vì ta mà thương tâm như vậy, trong mắt ta, Tô Văn là một người hoạt bát cởi mở, hài hước vui tính, một cô gái cái gì cũng không để vào mắt, lại không nghĩ rằng trong lòng nàng thế nhưng cất giấu một bí mật không muốn để ai biết. Lúc trước ta không thể lý giải tâm tình của nàng, hiện tại quả thực ta có thể cảm kích không nói nên lời, ta dù sao chỉ mới bị tra tấn một tháng, mà Tô Văn nói đã lâu rồi, thích một người nhưng không dám nói là cỡ nào vất vả? Một lần nữa ta tự chất vấn mình, Dương Thần, cô có đức hạnh gì mà được như thế?

Ta có chút tự ti nói:

“Mình cũng không ưu tú, làm sao đáng giá như vậy?”

Tô Văn lấy tay lau nước mắt cho ta:

“Ưu tú hay không không phải cậu định đoạt, trong lòng mình, cậu là tốt nhất, mình thích sự xinh đẹp ôn nhu của cậu, thích tài ba hơn người của cậu, thích sự đa sầu đa cảm của cậu, cậu giống như nữ tử bước ra từ bức tranh cổ, tràn ngập khuynh hướng cảm xúc.”

Nói xong, nàng cầm lấy tay ta đặt lên tim:

“Cậu lấp đầy tim mình.”

Những từ ngữ này được Tô Văn nói ra cũng không đến nỗi nào, hơn nữa nàng nói lời âu yếm mà mặt không đỏ, tim không đập mạnh, còn trôi chảy như thế, làm cho ta vừa ngửa ngáy lại vừa hạnh phúc, nín khóc mỉm cười:

“Làm gì tốt được như cậu nói.”

Tô Văn cũng cười:

“Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi thôi.”

So với việc triển miên thân thể, những lời bộc bạch của Tô Văn càng khiến ta như lơ lửng trên mây, mùi vị của tình yêu thật sự là quá mỹ diệu.

29. Chương 29: Chương 29

Cuối cùng chúng ta vẫn đi gặp Lý Nhất Bác, thứ nhất là do cuộc hẹn đã được sắp xếp, thứ hai là theo lời Tô Văn, nếu không thấy mặt thì làm sao đánh giá được. Không biết có phải Tô Văn cố ý hay không nhưng lại hẹn ở Haidilao Hotpot, ta có thể tưởng tượng ra được bộ dáng Lý Nhất Bác túm tay áo ăn lẩu.

Lần thứ hai gặp lại, Lý Nhất Bác vẫn như cũ sáng ngời, quần áo không long trọng như lần đầu gặp mặt nhưng lại đơn giản thoải mái.

Lúc Tô Văn kể tai nói nhỏ với ta đánh giá Lý Nhất Bác, ta đang gấp thịt dê, nghe xong thiếu chút nữa đánh rơi cả đĩa vào nồi nước. Tô Văn nói, ừ, tiểu tử này đáng vẽ cũng có chút nhân khuôn cầu dạng (*).

Nàng là đang khen người ta sao?

Có thể vì đồng người, ăn đến một nửa, không khí đã cởi mở hẳn ra. Tô Văn rất nhiệt tình bắt chuyện với Lý Nhất Bác, chủ đề trải rộng từ thể thao cho đến vấn đề dầu mỏ Trung Đông cũng không tha. . . Hiện tại ta mới chú ý, Tô Văn là một người trong ngoài tương phản nhau, hình dung như thế nào đây? Chính là bề ngoài là một nữ nhân dịu dàng khéo léo quyến rũ, nhưng bên trong lại chứa đựng sự hào phóng rộng rãi như nam nhân, bởi vì thế nên mới hấp dẫn cả nam lẫn nữ, ta nghĩ.

Lý Nhất Bác cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, đối với sự hùng hổ bức người của Tô Văn, anh ta xem ra cũng thành thạo không kém.

Còn ta chỉ biết phối hợp với đồng đồ ăn, không tham dự vào cuộc nói chuyện của họ. Bọn họ cùng nói cùng cười, anh bạn dùng khuỷu tay thúc nhẹ ta một cái, nhỏ giọng nói:

“Tại sao không nói gì, bao nhiêu nổi bật đều bị bạn của cậu đoạt mất.”

Ta mém sặc, lắc lắc tay:

“Không có gì.”

Anh bạn có chút buồn bực, nhưng không nói được gì nữa, chỉ có thể từ bỏ.

Sau khi ăn xong, Lý Nhất Bác đề nghị đi bar chơi, ta vừa định từ chối thì Tô Văn đã nhanh chóng đáp ứng. Nhìn bộ dáng của nàng giống như còn chưa tán gẫu đủ với Lý Nhất Bác, tuy không bằng lòng nhưng vì không nỡ làm Tô Văn mất hứng, ta đành phải đồng ý.

Quán bar cách đó không xa, bốn người đi bộ qua. Tô Văn cùng Lý Nhất Bác lại tiếp tục đề tài còn dang dở trên bàn cơm, anh bạn đi phía sau cùng ta.

Anh bạn khoanh tay, hết sức bắt mắt phê bình:

“Dương Thần sao cậu lại thế này? Tôi quan sát cậu cả đêm, thái độ của cậu với Nhất Bác hình như rất lạnh nhạt, tôi cho cậu biết, đàn ông ai cũng có tôn nghiêm, một lần thì có thể cho là cậu rụt rè, nhưng đến lần thứ hai người ta sẽ nghĩ cậu ra vẻ, nếu cậu mà không biết tranh thủ cơ hội sẽ đánh mất vào tay người khác đấy.”

Làm sao mà ta không biết được, cũng chính như lời anh bạn nói, dựa theo điều kiện chọn nam nhân của ta, Lý Nhất Bác tuyệt đối phù hợp, nếu biết anh ta sớm hơn một chút, chắc ta sẽ không từ chối. Đáng tiếc hiện tại tim ta đã bị Tô Văn lấp đầy, căn bản không có khả năng chứa thêm người khác được nữa. Bóng dáng yếu điệu đi phía trước kia hấp dẫn hết thấy ánh mắt của ta, nghĩ đến con người tốt đẹp đó là của mình, trong lòng lập tức tràn đầy vui mừng, sau đó lại thấy bất hạnh vì không biết chia sẻ với ai. Đi trong chỗ lát, thật sự nhìn không được nữa liền thử hỏi anh bạn:

“Thành Bình, cậu thấy Tô Văn như thế nào?”

Anh bạn còn đang huyền thuyên khuyên bảo, lại bị ta bắt ngờ cướp lời, thuận miệng trả lời:

“Rất xinh đẹp.”

Nam nhân đều là động vật trực quan.

Ta nghe hân ca ngợi Tô Văn, cảm thấy thực thỏa mãn cười cười, nữ nhân đều là động vật hư vinh.

Thành Bình đột nhiên như nhận ra điều gì đó, ngạc nhiên hỏi:

“Hỏi để làm chi vậy? Đừng nói là muốn giới thiệu Lý Nhất Bác cho bạn của cậu nhé!”

Ta cứng họng một chút, nói:

“Không có.”

Thấy mặt anh bạn vẫn còn vẻ nghi ngờ, lại lập tức bổ sung:

“Cậu ấy đã đó. . . một nửa kia rồi.”

Định nói là bạn trai nhưng lúc phát ngôn ra lại sửa thành một nửa kia.

Anh bạn thở phào một hơi:

“Vậy thì tốt rồi, may mắn đã có bạn trai, nếu không cậu chắc chắn không phải đối thủ.”

Ta cũng cảm khái, nếu ta là nam nhân ta nhất định cũng sẽ chọn Tô Văn, bất quá ta không muốn mất mặt dễ dàng như vậy, phản bác:

“Không ngờ tôi kém cỏi như vậy sao?”

Anh bạn liếc ta một cái:

“Là thái độ của cậu quá kém.”

Ta cười khoác vai, làm khó hấn:

“Vậy đổi lại là cậu, cậu chọn ai?”

Anh bạn giương cổ trả lời:

“Vợ của tôi.”

Bộ dáng giống như ‘Muốn bắt nhược điểm của anh à, không có cửa đâu’.

Ta lập tức cười haha:

“Vợ quản chặt thật.”

Có thể tiếng cười của ta quá lớn, hai người phía trước cũng bị hấp dẫn quay đầu lại, vẻ mặt của cả hai không hèn mà gặp, đều là kinh ngạc. Cũng may anh bạn nhắc nhở ta, “Tay kia”, ta mới ý thức được mình đang “kề vai sát cánh” với cậu ta. Cả hai vẫn còn đang ở trên đường cái, hành động như vậy quả thật có chút sơ xuất, ta vội vàng rút tay về.

Anh bạn sợ Lý Nhất Bác hiểu lầm, làm bộ cả giận nói:

“Em gái, chú ý hình tượng một chút, cô độc thân thì không sao, nhưng tôi là trai đã có vợ, Nhất Bác là đồng nghiệp của vợ tôi, trước khi ra khỏi nhà vợ tôi còn dặn dò hấn trông chừng tôi dùm, cô đừng hại người.”

Ta cũng phối hợp vỗ vỗ vai hấn, cười nói:

“Được rồi, không đùa cậu nữa.”

Bị gián đoạn, Tô Văn cùng Lý Nhất Bác không tiếp tục nói chuyện nữa, bọn họ chờ chúng ta tiến lên đi chung, hai người phân ra hai bên.

Thế này rất đúng ý ta, tuy biết rằng Tô Văn và Lý Nhất Bác không có khả năng nhưng nhìn bọn họ nói chuyện với nhau, ta có chút không thoải mái, ta chỉ muốn Tô Văn đặt hết mọi chú ý lên người ta.

Tô Văn nói:

“Cậu với anh bạn đó quan hệ thật tốt.”

Ta cười:

“Ngay cả người có vợ cũng ghen cho được a.”

Đến quán bar, ta nhớ đến sự kiện lần trước uống rượu suýt nữa thì trải qua tình một đêm, cũng ngay đêm đó, ta hôn Tô Văn, trong lòng không khỏi bồi ngùi, nếu như hôm đó không xúc động, hôm nay ta và Tô Văn sẽ như thế nào đây? Lại nhớ đến lời Tô Văn nói, lập tức cảm thấy đau lòng, đáng tiếc đây là nơi công cộng, ta chỉ dám ngượng ngừng ôm eo nàng, tay nắm chặt tay nàng.

Tô Văn không đoán được ta lo lắng, quay đầu hỏi ta:

“Cậu sao vậy?”

Ta nói:

“Để ít uống rượu một chút.”

Sau đó tiến sát bên tai nàng, ám muội nói:

“Để tránh rượu sau loạn tính.”

(*) Nhân khuônng cấu dạng: Mang nghĩa trào phúng, dùng để chỉ những người bề ngoài lịch lãm đứng đắn nhưng bên trong thì ngược lại. Ở đây ý nói Lý Nhất Bác nhìn rất được, chỉ là không biết nội tâm như thế nào thôi.

30. Chương 30

Quả nhiên tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, bất kể là Tô Văn nghiêm túc trước khi uống rượu hay là Tô Văn phong tình vạn chủng sau khi uống rượu, mọi cử chỉ giơ tay nhắc chân đều thu hút người khác. Trừ bỏ hai anh trai cùng bàn, những người ở bàn kế bên ánh mắt cũng bị hấp dẫn lại đây, tất cả đều dừng trên người Tô Văn. Tô Văn chết tiệt vẫn không ngừng hứng khởi khua tay múa chân nói chuyện với anh bạn, cởi áo khoác ngoài, áo đen bó sát bên trong phô ra dáng người hoàn hảo của nàng. Ta rất muốn đem áo khoác choàng lại trên người nàng, lại sợ hành động quá đột ngột sẽ gây chú ý.

Lý Nhất Bác chuyển qua ngồi bên cạnh ta, cả hai cụng ly, sau đó nói:

“Em với bạn em cảm tình nhất định là rất tốt, tôi thấy cả buổi tối mắt em đều nhìn cô ấy.”

Toàn bộ buổi tối, đây là lần đầu tiên chúng ta nói chuyện riêng với nhau.

Ta hơi giật mình, ta còn tưởng mình che giấu rất kĩ rồi, đồng thời cũng khen ngợi năng lực quan sát của anh ta. Nhấp một ngụm rượu, cố áp chế một tia bối rối dưới đáy lòng, giải thích:

“Chúng tôi học chung từ thời trung học, biết nhau cũng đã mười mấy năm.”

Mới vừa nói xong, ta lập tức khinh thường bản thân một phen, ta thật hèn nhát, chẳng những không dám thừa nhận quan hệ của mình với Tô Văn mà ngay cả một ít hành động thân mật con gái thường làm với nhau cũng không dám, hoàn toàn là do có tật giật mình.

Lý Nhất Bác gật gật đầu:

“Thì ra là thế.”

Ta có chút rầu rĩ, chỉ có thể mượn rượu giải quyết.

“Em là người thứ hai từ chối tôi.”

Lý Nhất Bác đột nhiên nói.

“Sao?”

Ta nhướng mày nhìn hắn, biết rằng đã chính thức đi vào chủ đề chính đêm nay. Bên cạnh việc nhờ anh bạn từ chối giúp, không bằng giáp mặt từ chối thẳng thừng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là người ta phải có ý tứ với mình mới được. Ta nhìn thoáng qua Tô Văn đang uống rượu, thầm nghĩ nếu là ta, nhất định sẽ bị Tô Văn mê hoặc, đêm nay Lý Nhất Bác và Tô Văn có không ít thời gian ở bên nhau.

“Em thật sự đặc biệt hơn những người khác.”

Lý Nhất Bác rót rượu, đánh giá ta.

Ta cười:

“Bình thường khi khen ai đó đặc biệt, nghĩa là không tìm được ưu điểm nào khác trên người kẻ đó.”

Lý Nhất Bác cũng cười, cười thực ôn hòa, bởi vì ngồi gần nên ta có thể nhìn anh ta rõ ràng. Ta nhìn đàn ông trước hết là xem cằm, cằm Lý Nhất Bác trơn bóng, ngay cả một cọng râu cũng không có. Có một vài người đàn ông muốn trông man nên thích để râu, ta thấy tuy để râu cũng không đến nỗi nào, nhưng vẫn có cảm giác hơi lồi thối, cho nên ta tương đối vẫn thích đàn ông sạch sẽ như Lý Nhất Bác hơn.

Ta không keo kiệt ca ngợi:

“Người giống như anh hẳn phải có rất nhiều cô gái theo đuổi mới đúng.”

Lý Nhất Bác không khiêm tốn cũng không đắc ý, chỉ khách khí nói cảm ơn, sau đó mới tiếp tục chủ đề:

“Sở dĩ tôi nói em đặc biệt, là bởi vì tôi nhìn ra một loại khí chất mâu thuẫn trên người em.”

Kỳ thật ta cũng không thích người khác đánh giá mình, nhất là những người không quá thân thiết, ta thấy đó là một hành vi rất đường đột, khẳng định thì có vẻ giả dối, phủ định lại dễ gây mất lòng. Nhưng trái lại cách nói của Lý Nhất Bác khiến ta cảm thấy hứng thú, ta đáp một câu:

“Anh đánh giá người khác cũng thật đặc biệt.”

Lý Nhất Bác nhún vai, sau đó nói:

“Em là một người thiếu khuyết cảm giác an toàn, chỉ cần nhìn cách em giữ khoảng cách với người khác là biết. Nhưng em lại vô cùng tin tưởng bạn bè, trước mặt bạn bè luôn biểu hiện ra con người thật của bản thân. Em là một người bị động nhiều hơn chủ động, người khác nói chuyện với em, em sẽ thực chăm chú lắng nghe, nếu không hỏi em thì em sẽ thất thần. Cho nên muốn làm bạn với em rất khó, nhưng một khi đã trở thành bạn, nhất định sẽ giúp đỡ bạn bè đến không tiếc cả mạng sống.”

Ta còn định vỗ tay khen Lý Nhất Bác, có chút khó tin hỏi anh ta: “Chúng ta mới gặp mặt hai lần, thế nhưng anh đã có thể nhìn thấu tôi.”

Lý Nhất Bác thành thật trả lời:

“Quan sát thôi, đương nhiên trước đây đã từng tìm hiểu qua.”

Ta lập tức biết anh bạn bán đứng ta, cũng không để bụng, gọn gàng dứt khoát nói:

“Ánh mắt anh độc đáo như vậy, chắc cũng biết được ý tứ của tôi?”

Lý Nhất Bác gật đầu:

“Tôi muốn biết nguyên nhân.”

Ta nhớ anh ta vừa nói ta là người thứ hai từ chối anh ta, người này khẳng định là bị nữ nhân làm tổn thương thành thói quen mới không chịu được bị từ chối, không thể không đi tìm hiểu lý do, đó cũng là mục đích của bữa cơm hôm nay.

Ta đang cân nhắc xem nên trả lời như thế nào để không gây tổn thương cho đối phương, Tô Văn và anh bạn đã lại ngồi cạnh, Tô Văn thật tự nhiên ôm lấy eo ta, cầm đặt trên vai ta, hỏi:

“Đang nói chuyện gì vậy, đến đây chơi cùng cho vui.”

Anh bạn nhìn tôi nháy mắt ra hiệu.

Ta nói:

“Tùy tiện tâm sự thôi.”

Nói xong liền hướng Lý Nhất Bác nở nụ cười xin lỗi, bọn họ quay lại vừa lúc giúp ta giải vây. Có một số việc chỉ cần hiểu ngầm là được rồi, nếu nói thẳng ra, cho dù có khéo léo như thế nào chỉ sợ cũng không tránh khỏi đắc tội với đối phương.

Lý Nhất Bác bỗng nhiên duỗi tay trước mặt ta, trên mặt lộ vẻ tao nhã tươi cười:

“Làm bạn, yêu cầu như vậy hẳn sẽ không từ chối đúng không?”

Ta sửng sốt, theo bản năng nhìn Tô Văn một chút, sau đó nói:

“Đương nhiên.”

Bởi vì Lý Nhất Bác giơ tay trái, nên ta cũng chỉ có thể đưa tay trái ra nắm lấy, ngón giữa đeo nhẫn lập tức trình diện trước mặt mọi người.

Anh bạn ‘A’ một tiếng, thốt lên:

“Dương thần, cậu có người yêu rồi?”

Anh bạn vừa nói xong mới ý thức được mình lỡ lời.

Ta cảm giác được cánh tay Tô Văn ở bên hông siết chặt hơn một chút, vì thế thoải mái thừa nhận:

“Đúng vậy.”

Đáp án đó chính xác là một công đôi việc, vừa giải đáp vấn đề của Lý Nhất Bác, vừa giải vây cho chính bản thân mình. Tuy chưa nói ra tên Tô Văn, nhưng ít nhất ta không có phủ nhận, có điều đối với anh bạn thật hơi không công bằng, ta không cố ý đùa giỡn hẳn.

Vì thế liền bổ sung:

“Lúc trước chỉ là thăm mền, gần đây mới được người đó chấp nhận, cho nên. . . Thật có lỗi.”

Ta nhìn anh bạn cười cười xin lỗi, lúc nhìn về phía Lý Nhất Bác, chỉ thấy thần sắc của anh ta giống như đang suy tư, lòng ta không hiểu sao giật mình. Ánh mắt của người này rất lợi hại, ta thực sợ anh ta nhìn ra được mối quan hệ giữa ta và Tô Văn.

31. Chương 31

Lúc Lý Nhất Bác không che giấu nói là đáng tiếc không gặp ta sớm hơn, lòng tự hào của ta liền tăng vọt lên, được người khác yêu thích tuyệt đối là cảm giác không tồi, huống chi đối phương còn là một người rất được. Ta nghĩ không có nữ nhân nào nỡ ghét bỏ người ái mộ mình, hơn nữa trước mặt người trong lòng, từ trong tiềm thức, ta hi vọng Lý Nhất Bác có thể mang đến cho Tô Văn cảm giác có mối nguy, qua đó có thể làm cho Tô Văn để ý ta thêm chút nữa. Có lẽ do trời sinh ta thiếu khuyết cảm giác an toàn, cho dù Tô Văn thề son sắt nói trong lòng chỉ có ta, ta vẫn không tránh khỏi lo được lo mất, suy nghĩ lung tung.

Nói như thế nào thì ta và Lý Nhất Bác đều là bởi vì mai mối mới biết nhau, không ít thì nhiều cũng có chút xấu hổ. Ngồi trong chốc lát, anh bạn liền chủ động kết thúc cuộc hẹn hôm nay, những người còn lại tự nhiên cũng đồng ý. Lý Nhất Bác như cũ galăng muốn đưa chúng ta về nhà, bị Tô Văn khéo léo từ chối.

Chúng ta không vội trở về mà nắm tay, chậm rãi đi bộ. Ta biết Tô Văn có chuyện muốn nói, thế nhưng đã đi được một quãng thật xa vẫn chưa thấy mở miệng, cuối cùng ta nhịn không được hỏi nàng trước:

“Cậu không có gì muốn nói sao?”

Tô Văn dừng bước, ánh mắt này giờ vẫn nhìn dưới đất chuyển đến trên người ta, ta tưởng Tô Văn giận, không nghĩ rằng lại nhận được nụ cười của nàng, tâm tình ta lập tức tốt lên. Hoàn cảnh đêm nay quả thực có hơi áp lực, ở một phương diện là vì Lý Nhất Bác, được người ta yêu mến là chuyện đáng để vui mừng, nhưng nếu bị nhìn chằm chằm bởi ánh mắt hiếu kỳ, thực sự không được tự nhiên. Về phương diện khác là vì Tô Văn, trước mặt người ngoài, chẳng những ta không dám có nhiều cử chỉ thân mật với nàng, còn cố ý tránh nàng, Tô Văn không oán tránh khiến ta thở phào một hơi.

Tô Văn nói:

“Mình còn tưởng cậu sẽ do dự, không nghĩ đến cậu lại từ chối thẳng thắn như vậy.”

Ta mất hứng:

“Mình là loại người đứng núi này trông núi nọ sao?”

Tô Văn sờ sờ đầu ta, sau đó ôn nhu trả lời:

“Cậu nói đúng rồi đó.”

Ta:

“ . . . . . ”

Đêm đã khuya, thời tiết lại lạnh, trên đường rất ít người qua lại, đi thêm chốc lát, ta và Tô Văn không hẹn mà cùng dừng bước, sau đó trốn phía sau gốc cây ôm hôn. Có thể do áp lực cả một buổi tối, nụ hôn lần này đặc biệt mãnh liệt, cho đến khi cả hai đều cần không khí để thở mới buông ra.

Tô Văn nói:

“Ban này mình đã muốn hôn cậu như vậy.”

Ta cảm khái:

“Nếu chúng ta có thể thoải mái cùng một chỗ thì thật là tốt.”

Tô Văn đột nhiên đáp lại một câu:

“Mình không ngại.”

Có một chuyện từ lâu ta đã muốn hỏi Tô Văn, chỉ là không tiện mở miệng, thừa dịp này có cơ hội, ta hỏi nàng:

“Vì sao? Cậu không sợ người khác biết sẽ nói này nói nọ sao?”

“Bản thân mình muốn là được rồi, cần gì để ý ánh mắt của người khác?”

“Mẹ cậu thì sao?”

Ta không buông tha, tiếp tục hỏi.

Tô Văn không có cha, năm nàng học sơ trung, cha nàng bị tai nạn lao động qua đời, mẹ nàng sợ giai đoạn trưởng thành của nàng bị ảnh hưởng nên nhất quyết không tái giá. Đứa trẻ mồ côi cha ít nhiều đều có xu hướng phản nghịch, Tô Văn học trung học đã dám lên giường với bạn trai, khả năng rất lớn chính là do chịu ảnh hưởng bởi hoàn cảnh gia đình. Bất quá Tô Văn rất thương mẹ, lúc còn nhỏ thì không biết cách biểu đạt, càng lớn lại càng biết quan tâm chăm sóc, cho nên Tô Văn không thể nào không cố kỵ cảm nhận của mẹ nàng.

Quả nhiên Tô Văn im lặng một chút, sau đó mới nói:

“Mẹ sẽ tôn trọng sự lựa chọn của mình.”

Ta hỏi nàng:

“Vậy mẹ cậu biết không?”

Biết chuyện nàng thích nữ nhân.

Tô Văn thần nhiên trả lời:

“Có lẽ.”

Nếu không cố ý giấu giếm, muốn biết cũng không phải chuyện khó, ta lại nhớ đến chuyện Tô Văn từng quen với con gái, người kia nhất định rất ưu tú, nếu không Tô Văn cũng sẽ không thích, ta thậm chí có chút ghen tị với người đó.

Cảm giác này thật kỳ quái, ta không ghen tị với những người bạn trai cũ của Tô Văn, nhưng cô gái kia lại làm lòng ta sinh oán niệm. Có thể trong quan điểm của ta, tình yêu của hai cô gái hẳn là phải càng thêm

khắc cốt ghi tâm, ít nhất cũng giống như ta bây giờ đây, Tô Văn đã làm ta chân chính cảm nhận được thế nào là tình yêu.

Ta thất thần một hồi, Tô Văn ôm eo ta, nhẹ giọng nói:

“Nếu có một ngày mình đưa cậu đến trước mặt mẹ mình, mình nghĩ bà khẳng định sẽ đồng ý.”

Tâm lại mềm đi, cái mà ta gọi là tư tưởng truyền thống kia đang dần trở nên yếu thế trong quá trình ta ở chung với Tô Văn. Ta tự hỏi mình, vì cái gì phải sống cho người khác xem chứ?

Tô Văn rút cuộc vẫn đánh giá Lý Nhất Bác một chút, lúc bắt đầu còn nói rất đúng trọng tâm, nàng nói Lý Nhất Bác phần cứng không tồi, ta còn chưa kịp khen nàng đổi tính, nàng lại tiếp, nói Lý Nhất Bác là người tâm cơ rất sâu, muốn làm quen chủ yếu chỉ là thủ đoạn để lừa tình phụ nữ, chiếm được rồi sẽ vứt đi, không chiếm được thì sẽ không từ bỏ ý đồ, tóm lại là rất khó đối phó, cho dù đã nói rõ ràng nhưng chỉ sợ vẫn còn dây dưa, kêu ta phòng bị cho tốt.

Ta cười:

“Nói người ta ác như vậy, không phải là cậu ghen tị đi.”

Tô Văn nửa đùa nửa thật trả lời:

“Đúng đó, mỗi lần cậu nhìn hấn ánh mắt đều sáng ngời, mình có thể nào không đề phòng sao?”

Ta kinh ngạc:

“Không thể nào.”

Tuy rằng ta cũng thấy được Lý Nhất Bác không tệ lắm, nhưng còn chưa đến mức khiến ta say mê.

“Tóm lại, Lý Nhất Bác không phải người phù hợp để trao thân gửi phận, ít nhất cậu không thể khống chế hấn, thôi thì gặp thoáng qua vậy đi.”

Tô Văn tổng kết.

Ta tưởng Tô Văn nói giúp ta chọn bạn trai chỉ là nói giỡn, không ngờ nàng thật sự làm như vậy, khó trách nàng lại nhiệt tình hàn thuyên với Lý Nhất Bác cả đêm. Ta không biết nói cái gì cho phải, cảm giác Tô Văn giúp ta tuyển bạn trai một chút cũng không tốt, nhưng sau khi ngẫm lại, ta biết trong lòng Tô Văn hấn là còn khổ sở hơn cả ta.

Chúng ta tự động ngưng đề tài này lại, chuyện của Lý Nhất Bác tuy đã qua, nhưng không ngờ lại phản ứng dây chuyền đến những chuyện khác.

Về đến nhà, chúng ta điên cuồng làm tình, giống như chỉ có như vậy mới có thể lấp đầy sự bất an cùng không xác định trong lòng.

Cả người đã sức cùng lực kiệt, nhưng đầu óc lại thanh tỉnh dị thường, ta ôm Tô Văn, đầu chôn ở cổ nàng, thấp giọng nói:

“Tô Văn, mình muốn ở bên cậu, vĩnh viễn.”

32. Chương 32

Đều nói cảm xúc thể hiện trên khuôn mặt, thất tình không giấu được mắt thần của đồng nghiệp, một lần nữa yêu đương nhiên cũng không phải bí mật. Tâm tình vui vẻ, hiệu suất làm việc tăng cao, còn giúp cho biểu đồ năng suất khâu marketing của công ty vọt lên, Tiểu Trương hỏi ta có phải muốn chuyển ngành không, ta nói ta muốn kiếm tiền.

Không phải ta chỉ thuận miệng nói, thật sự là ta muốn kiếm được nhiều tiền. Trước kia không có khái niệm này trong đầu, khi đó ta thấy chuyện kiếm tiền nuôi gia đình là chuyện của đàn ông. Hiện tại thì khác, nếu muốn cùng Tô Văn một chỗ, càng phải cố gắng hơn mới được.

Tất nhiên vấn đề tăng ca còn là vì một nguyên nhân – Tô Văn đi công tác, hơn nữa đi đến mười ngày. Lễ giáng sinh, tết nguyên đán chúng ta coi như không thể cùng nhau trải qua, chỉ có thể trông cậy vào điện thoại mỗi tối.

Trong điện thoại Tô Văn luôn nói rất nhiều câu lãng mạn, từ ngữ ừ ừ. Bản lĩnh khen người và bản lĩnh chửi người của Tô Văn luôn đạt đến đỉnh cao ngang nhau, ta không tài nào theo kịp, có khi ta ngay cả câu “Mình nhớ cậu” cũng không nói nên lời, ngẫm nghĩ lại mới thấy ta thật đúng là một kẻ nhạt nhẽo.

Khoảng thời gian Tô Văn không ở nhà, ta về nhà mẹ một chuyến. Mẹ ta tinh mắt, ta mới vừa bước vào cửa đã bị bà thấy được chiếc nhẫn đang đeo trên tay, hỏi ta nhẫn ai tặng, ta nói mình tự mua, bà đánh chết cũng không chịu tin, sau đó vẻ mặt tức giận chất vấn ta có phải hay không đã làm chuyện xấu, ta không vui, hỏi ngược lại ‘Mẹ, có đúng con là con của mẹ không vậy?’

Bà trợn mắt liếc ta một cái:

“Nếu là trong sạch thì sao lại che che giấu giấu?”

Ta do dự một phen, cuối cùng vẫn quyết định không nói với mẹ là do Tô Văn tặng, ta sợ bà bị dọa. Bà sống hơn nửa đời người, chưa từng nghe qua hai nữ nhân có thể yêu nhau, hơn nữa đây còn là Tô Văn. Mẹ ta đặc biệt thích Tô Văn, mỗi lần Tô Văn đến nhà ta, bà đều hồ hởi tiếp đón rất tận tình, ta nhìn còn thấy đỏ mặt. Ta không muốn mẹ nhìn Tô Văn bằng cặp mắt khác, Tô Văn nói mẹ của nàng sẽ chấp nhận ta, nhưng ta lại không dám chắc mẹ của ta có chấp nhận nàng hay không. Mẹ ta mặc dù là một người rất tốt nhưng lại vô cùng quy tắc, nói một là một, nói hai là hai, hơn nữa còn là người cực kì sĩ diện, bằng không năm xưa cũng sẽ không vì cha ta mắc phải lỗi lầm mà làm ầm ĩ đến mức phải ly hôn, suốt mười mấy năm không liên lạc với ông.

Ta đếm ngón tay tính nhầm ngày Tô Văn về. Trước khi Tô Văn về một ngày, ta ở nhà dọn dẹp tươm tất, mua một đồng hồ ăn vặt mà Tô Văn thích. Ngày hôm sau còn xin về sớm trước hai tiếng, ta tâm huyết dâng trào đột nhiên muốn làm chuyện gì đó lãng mạn cho Tô Văn.

Không có nữ nhân nào không thích hoa, bạn trai cũ của ta là một tên rất không lãng mạn, từ lúc quen đến lúc chia tay, chưa bao giờ ta nhận được bó hoa nào của hắn. Tuy ta biết mua hoa là một việc thực lãng phí, nhưng trong lòng vẫn rất mong chờ, đáng tiếc không được như ý nguyện.

Ta đi đến cửa hàng bán hoa cách công ty không xa, có lần đi bộ cùng đồng nghiệp ra ngoài có thấy qua. Phía trước cửa hàng trang trí rất đẹp, hoa cũng đa dạng.

Nữ nhân mua hoa hẳn là rất kì quái, ta nghĩ. Ta đứng do dự ở cửa một chút mới đi vào.

Tiếp đón ta là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, mỉm cười ngọt ngào hỏi ta muốn mua hoa gì, tặng cho ai.

Ta không biết nói như thế nào khi gặp phải tình huống này, chuyện hai nữ nhân yêu nhau rất khó mở miệng. Chỉ có thể trả lời qua loa, ‘Không có, xem một chút thôi’, sau đó ôm tay đi vòng vòng chọn lựa.

Tuy rằng ta không hiểu biết nhiều về hoa lắm, ngôn ngữ của loài hoa cũng biết rất ít, nhưng cũng biết được hoa hồng là biểu tượng của tình yêu. Tô Văn thích màu tím, vì thế ta hỏi nhân viên cửa hàng, ở đây có hoa hồng tím không? Nhân viên cửa hàng lập tức nói:

“Hoa hồng tím rất hiếm, tiểu thư tới thật đúng lúc, ngày hôm qua chúng em vừa mới nhập về một đám, vẫn còn để trong kho, chưa kịp gói lại, nếu chị cần thì em đi lấy giúp chị.”

Ta vừa nghe hiếm liền càng thêm quyết tâm, nhân viên cửa hàng lại hỏi ta muốn lấy mấy bông, cái này ta thật sự không biết, đành phải khiêm tốn thỉnh giáo.

Nhân viên cửa hàng cười cười nói:

“Nếu như mua cho người yêu thì lấy 11 bông đi.”

Nghe thấy hai chữ “người yêu”, mặt ta ầm ầm chuyển màu đỏ, có một loại cảm giác bị người khác phát hiện ra bí mật.

Cô nàng chắc là nhìn thấy ta không hiểu, tốt bụng giải thích:

“Hoa hồng tím có ý nghĩa bảo hộ cho tình yêu, 11 đại biểu là một đời một kiếp, ngụ ý rất hay.”

Một đời một kiếp bảo hộ tình yêu? Ta mới nghĩ đã thấy lãng mạn đến cực điểm, Tô Văn nhất định sẽ thích, quan trọng nhất chính là làm cho nàng hiểu được tâm ý của ta.

Nhân viên cửa hàng gói hoa xong, từ trong bình lấy ra hai cành hoa bách hợp đưa cho ta, nói:

“Cám ơn quý khách đã đến, đây là quà của hàng tặng riêng cho quý khách, hi vọng tình cảm của quý khách cùng người yêu sẽ giống như hoa bách hợp, thuần khiết lâu dài.”

Ta cảm ơn, đồng thời thầm nghĩ, chẳng lẽ đã bị nhìn ra sao, biểu hiện của ta rất rõ sao?

Nhân viên cửa hàng trên mặt lộ vẻ tươi cười thiện ý, ta chủ quan nghĩ, cô nhân viên bán hoa này chính là người đầu tiên chúc phúc cho ta và Tô Văn.

Trở về nhà, đem hoa để trên bàn, cảm thấy rất đẹp nhưng sẽ không gây bất ngờ, vì thế ta cầm lên đem vào phòng mình.

Khi Tô Văn xuống máy bay đã gọi điện báo cho ta, tính toán thời gian không sai biệt lắm thì khoảng một tiếng nữa sẽ về đến nhà, vừa kịp lúc có thể chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn chào đón nàng trở về. Hiện tại ta mới cảm nhận được việc chân chính thích một người, có thể vì người đó mà làm tất cả, nói thí dụ như làm đầu bếp riêng của nàng.

33. Chương 33

Ta định cho Tô Văn một cú surprise, kết quả Tô Văn còn tặng ta một cú “Kính hỉ” lớn hơn nữa. Ta chỉ tặng Tô Văn một bó hoa, nàng lại mang về cho ta một người hân hoi.

Cô gái kia thoát nhìn qua bộ dạng rất đáng yêu, ăn mặc phong cách, có vẻ là tuýp người vui vẻ dễ gần. Tô Văn giới thiệu với ta, đây là đồng nghiệp của nàng, tên Tương Di, lần này công tác là hai người họ cùng đi, Tương Di ở vùng ngoại thành, do đã muộn nên Tô Văn mời nàng đến nhà chúng ta ở một đêm.

Thật ra ta không nghĩ chuyện này có chỗ nào là không chính đáng, nhưng mà sự mong chờ một thế giới hai người đã vỡ ra như bong bóng. Ta mời Tương Di vào, rót cho nàng chén trà, đột nhiên nhớ tới bàn ăn vẫn còn để rượu vang, nên, nếu người ngoài thấy sẽ không ổn, ta vội thu dọn, lấy ra thêm một bộ chén đĩa, nói với các nàng thức ăn sắp nguội, mau ăn cơm.

Tương Di nhìn một bàn đồ ăn, vui vẻ nói, đã lâu chưa được ăn bữa cơm gia đình, vừa nhìn đã muốn ăn ngay.

Tô Văn cười nói, vậy về sau có thể thường xuyên đến, tay nghề của Dương Thần không chê vào đâu được.

Ta đương nhiên phải khiêm tốn một phen, phần lớn chủ đề được nói đến sau đó đều là về chuyến công tác lần này của các nàng. Cho đến khi ta nghe được hai người họ ở cùng một phòng khách sạn, trong lòng nhất thời rối rắm một chút, ta cũng biết rõ rằng hai cô gái ở chung một phòng là chuyện vô cùng bình thường, nhưng vẫn không khỏi ảm ức, nữ nhân thích nữ nhân thật phiền toái, chẳng những phải đề phòng nam nhân, còn phải đề phòng nữ nhân.

Ta nhìn thoáng qua Tô Văn, Tô Văn tựa hồ đoán được ta sẽ nghĩ lung tung, ánh mắt cũng dời lại đây. Ta nhìn nàng cười cười, ý muốn nói mình không để bụng, có người thứ ba đang ở trước mặt, như thế nào cũng không được biểu hiện quá phóng khoáng. Ngược lại Tô Văn lại căn môi nhìn ta, giống như không hài lòng với thái độ “không thêm để ý chút nào” của ta.

Tương Di thực hoạt bát, khác một trời một vực với diện mạo của nàng, ta nghĩ nàng phải là một người điềm đạm nho nhã, bất quá mắt nhìn người của ta luôn không tốt, thường xuyên nhìn lầm người, cho nên Tô Văn mới nói, nếu nhãn lực của ta tốt thì đã có thể sớm nhìn ra nàng thích ta.

Tương Di hỏi về quan hệ của ta và Tô Văn, ta đang nghĩ ngợi xem nên dùng từ gì để diễn tả mối quan hệ của hai chúng ta nghe cho thân mật một chút, Tô Văn đã ôm lấy vai ta, thoải mái nói:

“Người con gái của chị.”

Trong lòng ta nhảy dựng kịch liệt, mặt trở nên nóng bừng, có chút khó tin nhìn Tô Văn, chẳng lẽ nàng đã đem tính hướng của mình nói cho Tương Di biết? Quan hệ của hai người họ cũng thật không tầm thường.

Nhưng sau khi nghe Tương Di đáp lời, ta biết ta chỉ là quá nhạy cảm, Tương Di nói:

“Thật hâm mộ hai người, bạn thân nhất của em từ lúc tốt nghiệp đại học đã trở về nhà cha mẹ, cả hai hiện tại cách xa vạn dặm, đừng nói ở cùng nhau, muốn gặp mặt tâm sự cũng đã rất khó rồi.”

Ta chợt hồi tưởng đến bạn cùng phòng thời đại học của mình, mọi người cũng hay gọi đùa nhau là vợ chồng, lúc ấy không hề cảm thấy không được tự nhiên. Chắc là ứng với câu nói “Bất tố khuy tâm sự, bất phạ quỷ xao môn” (Ngày không làm điều ác, đêm không sợ quỷ gõ cửa), hiện tại ta đích thực là đa nghi như Tào Tháo.

Cơm nước xong, Tương Di muốn giúp ta dọn dẹp, ta nào dám làm phiền khách, vội vàng nói không cần, Tô Văn cũng nói, ‘em đi tắm trước đi’.

Ta bỏ chén bát vào bồn rửa, đổ nước rửa chén vào miếng bọt biển, Tô Văn ôm ta từ phía sau, cọ cọ cổ của ta, hỏi:

“Có nhớ mình không?”

Ta không quay đầu lại, đáp:

“Có.”

Tô Văn lập tức xoay người ta đối mặt với nàng, bắt mắt nói:

“Quá miễn cưỡng.”

Ta nhất thời không biết làm sao, liền giơ bàn tay đầy bọt xà phòng ra trước mặt nàng:

“Chị gái, không thấy mình đang bận sao?”

“Cậu có vẻ không được vui, có phải vì trách mình mang người khác về mà không hỏi ý cậu không?”

Tô Văn nói.

Đúng là ta có chút để ý, dù sao cũng nhiều ngày không gặp, có rất nhiều lời muốn nói với nàng, hiện tại có người khác ở đây, làm sao có thể tỏ ra quá mức thân mật được. Có điều Tô Văn khó khi có bạn đến nhà, ta dù sao cũng không thể để cho người khác xem sắc mặt mình, thậm chí ta còn hi vọng sẽ lưu lại được ấn tượng tốt trong mắt bạn bè của Tô Văn, đó cũng là cho Tô Văn thể diện.

Ta rửa sạch tay, sau đó vòng tay ôm nàng:

“Làm gì có, cô ấy là bạn của cậu, mình tiếp đón cô ấy, loại cảm giác này rất tốt a.”

Tô Văn mỉm cười khen:

“Thật hiền lành.”

Ta hơi hơi đắc ý, đang định khoe khoang một phen, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, sợ tới mức vội vàng đẩy nàng ra.

Tô Văn nhú nhú mày không nói gì, đi ra ngoài.

Ta buồn phiền vì động tác theo bản năng của mình lúc nãy, âm thầm quyết định phải bỏ cho bằng được tật xấu hay nhạy cảm này.

Tương Di là khách, sẽ không tốt nếu bỏ rơi nàng, tắm rửa xong xuôi, Tô Văn phải đi bồi nàng nói chuyện phiếm, để lại cho ta ánh mắt đầy dụng ý, ý bảo ta đợi lát nữa sẽ quay lại, ta nhún vai, quay về phòng của mình. Liếc mắt một cái liền bắt gặp bó hoa hồng tím trên giường, tâm tình lúc mua hoa ban chiều đã bị vơi đi không ít.

Ta ngồi trên giường ngẩn người nhìn bó hoa, suy nghĩ về tình cảm không thể công khai này của ta và Tô Văn, trong lòng nảy sinh nhiều tư vị, chẳng lẽ cứ phải che che giấu giấu mãi như vậy sao?

Lúc ta mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ, Tô Văn quay trở lại, thân thể ta bất thành linh bị đè nặng, lập tức bình tĩnh.

“Bạn của cậu ngủ rồi sao?”

Ta hỏi nàng.

Tô Văn không đáp, chỉ nói:

“Tặng cho mình sao?”

Ta không kịp phản ứng:

“Cái gì?”

Tô Văn ngồi thẳng người, đem bó hoa to ôm vào trong lòng.

Bỗng nhiên ta cảm thấy ngượng ngùng, ta mua hoa để tặng, chưa kịp tặng đã bị phát hiện, loại cảm giác này thật kì lạ, có một chút hoang mang điên đảo.

Tô Văn nói:

“Mình rất thích, cảm ơn.”

Ta thở phào một hơi, còn có cảm giác như vừa đạt được thành tựu, làm một việc vì người mình thích, người đó vui, mình sẽ càng cao hứng.

Ta vẫn còn đắm chìm trong vui sướng, tay của Tô Văn đã không đứng yên, ta lấp bắp kinh hãi, chỉ chỉ cửa, ý nhắc bạn của nàng đang ở phòng kế bên.

Tô Văn cười xấu xa:

“Lát nữa cưng nhỏ giọng một chút, cô ấy sẽ không nghe thấy.”

Trong nháy mắt ta ảm ỨT.

34. Chương 34

Rốt cuộc ta vẫn nhìn không được, hỏi Tô Văn, Tương Di chỉ là đồng nghiệp bình thường của cậu à?

Tô Văn nhéo mũi ta, cười đáp:

“Mình còn tưởng cậu thật sự không thèm để ý.”

Ta mất hứng:

“Nghe cậu nói, là cậu cố ý dẫn cô ấy về để làm mình ghen?”

Tô Văn vội vàng giơ tay thề:

“Trời đất chứng giám, là cô ấy đề nghị, mình chỉ không tiện từ chối.”

Tiếp đó tay sờ soạng trước ngực ta một phen.

“Người ta mong muốn có thể càng thêm không kiêng nể một chút.”

Ta thốt lên:

“Sắc lang.”

Có thể Tô Văn nhìn ra ta lúng túng, cười đến đặc biệt vui, chẳng những thừa nhận mà còn ngày càng táo tợn hơn, nói:

“Người ta chỉ là muốn điên cuồng với cậu mà thôi.”

Không thể không nói từ khi ta và Tô Văn có quan hệ thân mật, tình cảm của chúng ta đã xảy ra biến hóa hoàn toàn. Trước kia là loại cảm giác của hai người bạn tri kỷ, dù có thoải mái thì cũng có một số chuyện khó nói ra, nhất là về chuyện nam nữ, còn hiện tại lại biến thành tình yêu cùng dục vọng trộn lẫn, lời nói thể hiện sự tán tỉnh trắng trợn. Đương nhiên ta nói không nên lời, mỗi lần bị nàng trêu đến phát ghen, Tô Văn lại nói, mình thích cậu rụt rè như vậy. Có thể đây là một sự bù trừ đi, nếu ta có tính cách của Tô Văn, Tô Văn sẽ không thích, còn nếu Tô Văn có tính cách giống ta, chúng ta cũng không có khả năng.

Tô Văn nói, trước đó theo sắp xếp của công ty thì nàng đi với Tần Lăng, đến cuối cùng lại đổi thành Tương Di, về phần nguyên nhân, nàng đoán hẳn là có liên quan đến Tần Lăng.

Tô Văn mà không nói, ta cũng quên bén mất tình địch Tần Lăng này, anh ta làm cùng công ty với Tô Văn, mỗi ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, làm việc khẳng định có rất nhiều bất tiện, chỉ mong Tần Lăng có thể lịch thiệp một chút, không cần làm Tô Văn khó xử.

Hàn huyền vài câu lại nhớ tới Tương Di, Tô Văn không xác định nói:

“Tương Di hình như cũng không bài xích mối quan hệ giống chúng ta.”

Ta lập tức cảnh giác:

“Chẳng lẽ cô ấy nói với cậu cái gì?”

Tô Văn lắc đầu:

“Không có, chỉ là trực giác của mình nói như vậy. Mình với cô ấy lúc ở Thâm Quyển ăn, mặc, ở, đi lại đều cùng một chỗ, bằng quan sát của mình, cho dù cô ấy không phải, thì ít nhất cũng không ghét.”

Ta đoán rằng có thể Tương Di cho Tô Văn một ít hành động ám chỉ, không khỏi nhíu mày, nữ nhân có mị lực như Tô Văn, nếu thật sự Tương Di thích con gái, khẳng định sẽ có ý với nàng.

Ta không nói chuyện, nhưng Tô Văn lại đoán được suy nghĩ của ta, nhìn ta liếc mắt một cái:

“Cậu suy nghĩ thật phức tạp.”

Ta phản bác nàng:

“Mình cái gì cũng chưa nghĩ.”

Trên thực tế, trong đầu ta đã hiện lên thước phim, tưởng tượng ra cảnh Tô Văn và Tương Di ngủ cùng một phòng.

“Thôi đi.”

Tô Văn căn bản không tin lời ta, sau đó nói:

“Nếu mà cô ấy thân cận với mình, mình sẽ không thấy kỳ lạ, mấu chốt chính là cô ấy rất cố gắng duy trì khoảng cách giữa hai đứa, mới khiến mình hoài nghi, nếu không phải trong lòng có quỷ, sao phải làm thế?”

Ta nhất thời nảy sinh cảm giác tri kỷ, hiện tại ta ở chung cùng đồng nghiệp nữ trong công ty cũng có khoảng cách như vậy.

“Cho nên lúc ăn cơm, cậu cố ý nói với cô ấy mình là người của cậu?”

Tô Văn dính lấy ta, vừa ôm vừa hôn, một lúc sau mới đáp:

“Muốn xem phản ứng của cô ấy chỉ là lí do rất nhỏ, quan trọng là mình muốn nói ra tâm ý của bản thân, cậu vốn chính là người con gái của mình.”

Trong lòng ta lập tức giống như vừa đổ mật ngọt, ngoài miệng lại theo quán tính không chịu thừa nhận:

“Ai là người con gái của cậu.”

Tô Văn không ngại ngần nói:

“Đều bị mình ăn sạch sẽ, còn không chịu thừa nhận, cậu cũng chỉ còn thừa lại cái mạnh miệng.”

Ta giả bộ giận dữ:

“Tốt, cậu thể nhưng mắng mình là con vẹt chết.”

Nói xong tay liền cù lét nàng.

Tô Văn rất sợ bị nhột, chỉ cần cù nàng, nàng lập tức như mèo bị giẫm phải đuôi, đang nằm cũng có thể nhảy dựng lên.

Hai nữ nhân lỏa thể ở trên giường đùa giỡn như hai đứa con nít, thậm chí quên mất Tương Di đang ở cách vách. Vẫn là ta phản ứng trước, vội vàng buông tay, âm thầm cầu nguyện Tương Di ngàn vạn lần đã ngủ rồi, nếu không chúng ta phát ra động tĩnh lớn như vậy, ai biết được nàng sẽ nghĩ chúng ta như thế nào đâu.

Đùa giỡn đủ rồi, ta hỏi Tô Văn:

“Cậu thấy Tương Di như thế nào?”

Tô Văn mất hứng:

“Mình chỉ đem phán đoán của mình nói cho cậu biết, cậu sẽ không vì đó mà nghĩ lung tung đi?”

Trong lòng ta quả thật có điểm tư vị không đúng, cũng biết dấm chua lần này ăn không đúng chỗ, tuy rằng ta biết ta đã yêu Tô Văn đến khó có thể kiềm chế, nhưng cũng biết rất rõ tình cảm của chúng ta yếu ớt chịu không nổi dả kích. Ta lo lắng rất nhiều chuyện, ví dụ như một ngày nào đó ta và Tô Văn sẽ cãi nhau, ví dụ như có một ngày Tô Văn sẽ thích người khác, đủ loại lo lắng chứng minh ta đối với tình cảm của mình và Tô Văn là cỡ nào không được tự tin.

Ta cũng biết không nên có ý niệm như vậy trong đầu, nhưng có một vấn đề tồn đọng đã lâu, vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để hỏi, bây giờ vì chuyện Tương Di, ta liền buộc miệng nói ra:

“Được, không nói Tương Di nữa, vậy trước kia thì sao? Cô gái mà cậu thích lúc trước, cô ấy như thế nào? Có xuất sắc không? Tính cách tốt không? Xinh đẹp không? Trong lòng cậu còn nghĩ đến cô ấy chút nào không?”

Ta hỏi liên tục, vừa dứt lời liền há mồm thở phì phò, giống như đã sử dụng hết toàn bộ khí lực trong cơ thể.

Ta không phải muốn chấp nhất quá khứ của Tô Văn, nhưng nếu không hỏi rõ ràng, trong lòng ta sẽ cảm thấy bứt rứt, ta không muốn có bất kỳ sự giấu giếm nào tồn tại giữa cả hai lúc này.

35. Chương 35

Hiển nhiên Tô Văn không dự đoán được ta đột nhiên hỏi nàng vấn đề này, biểu tình kinh ngạc khiến không khí nhanh chóng lạnh đi.

“Sao tự dưng lại hỏi cái này?”

Tô Văn nói.

Vì thế ta càng chắc chắn Tô Văn đã từng trải qua loại tình cảm giống như của ta với nàng bây giờ, cũng càng tò mò muốn biết chuyện đó, bướng bỉnh nói:

“Quá khứ yêu đương của mình cậu biết hết, mình cũng muốn biết toàn bộ của cậu.”

“Biết rồi thì sao?”

Tô Văn nhú mày.

Ta nhớ có đọc qua trong một quyển sách, ở đó có khuyên đừng hỏi người yêu những đoạn tình cảm đã qua của họ, trừ bỏ tăng thêm phiền não cho bản thân thì không có ý nghĩa gì nữa. Nhưng ta càng muốn biết, Tô Văn càng không chịu nói, trong lòng ta lại càng muốn biết rõ ngọn nguồn, khẩu khí trở nên cứng ngắt lại:

“Trừ khi cô ấy đặc biệt quan trọng đối với cậu.”

Tô Văn chăm chú nhìn ta hồi lâu, sau đó hít một hơi, từ trên người ta leo xuống, cả hai đối diện nhau nằm.

Một lúc sau Tô Văn mới nói:

“Mình có thể kể cho cậu nghe, nhưng cậu phải hứa không được để trong lòng, dù sao cũng chỉ là chuyện quá khứ, mình không muốn bởi vì cô ấy mà giữa hai chúng ta tồn tại khúc mắc.”

Quả nhiên! Quả nhiên Tô Văn và cô gái đó đã từng yêu nhau, trong lòng bắt đầu cảm thấy chua xót. Ta và Tô Văn biết nhau từ trung học, nhưng nàng là nữ nhân đầu tiên ta thích, bất quá đề tài do ta khơi mào, có hậu quả gì ta đều phải tự mình gánh vác.

“Cậu đã từng gặp qua cô ấy.”

Tô Văn bắt đầu rủ rủ nói:

“Lâm Lăng.”

Ta vừa nghe tên đã lập tức nhớ ra là ai, Lâm Lăng là bạn cùng lớp với Tô Văn, có lần ta đi qua trường của Tô Văn tìm nàng đã từng gặp qua, bộ dạng thật sự rất được, cao gầy xinh đẹp, là hoa khôi của khoa quản trị, hơn nữa nghe Tô Văn nói, Lâm Lăng còn là một nhân vật làm mưa làm gió, rất năng động sôi nổi ở trường. Ta nhớ rõ lúc ấy ta còn cười nhạo nàng, ôi, luôn luôn không coi ai ra gì thế mà cũng có một ngày có người để khâm phục, cho đến hiện tại ta mới hiểu được, thì ra quan hệ của các nàng là thế này, khó trách có một khoảng thời gian Tô Văn luôn nhắc tới người này trước mặt ta, thời gian ước chừng hẳn là sau khi Tô Văn và Dương Khang chia tay.

“Có lẽ do Dương Khang làm mình sinh ra thất vọng với nam nhân, cũng có lẽ thực chất bên trong mình vốn có ghen thích nữ nhân, chính Lâm Lăng đã khai quật nó ra.”

Ta hiểu được ý nàng, giống như ta bởi vì Tô Văn mà thích nữ nhân.

Tô Văn lại nói:

“Không phải vì thích Lâm Lăng nên mình mới biết bản thân thích nữ nhân, nữ nhân đầu tiên làm mình có cảm giác chính là cậu, Dương Thần.”

Ta lấy làm kinh hãi, nhìn nàng, trong lòng một chút cũng không tin. Ta tình nguyện tin rằng Tô Văn nói như vậy chỉ để chọc ghẹo ta, như vậy sẽ làm cho ta dễ chịu hơn một chút, dù sao hiện tại chúng ta mới là người yêu. Tô Văn lộ ra một tia cười khổ:

“Cậu nhất định không tin, ngay cả chính mình còn không tin được, nhưng ngày đó mình xác thực có rung động với cậu.”

“Ngày nào?”

Ta hỏi.

“Chính là ngày mình gọi điện cho cậu, cậu trốn học đi với mình. Mình nhớ rõ ràng hai chúng ta chen chúc trên chiếc giường nhỏ ở kí túc xá, lúc đó cậu đã ngủ, mình thì bị mất ngủ vì lời Lâm Lăng nói, Lâm Lăng nói nam nhân đều là động vật nửa thân dưới, nửa thân dưới luôn luôn phản ứng nhanh hơn nửa thân trên, cho nên mới có thể đem tình dục cùng tình yêu phân chia rõ ràng như vậy, một bên luôn miệng nói yêu cậu, bên kia lên giường với nữ nhân khác. Nữ nhân không như vậy, tình yêu của họ đơn thuần và tận tâm, thậm chí có thể không màng đến tình dục.”

“Mình vừa mới nghĩ cô ấy so sánh rất đúng, kết quả cô ấy lại nói, bởi vì chuyện này nên cô ấy thích nữ nhân, mình không có lòng dạ nào đi phân tích lý lẽ này có ăn khớp hay không, mình bị câu ‘thích nữ nhân’ kia làm cho kinh ngạc. Mà cái làm cho mình kinh ngạc hơn chính là cô ấy nói có cảm tình với mình, nhưng không có cơ hội để nói, hiện tại mình đã biết rõ bản chất của nam nhân, cô ấy hỏi mình có thể chấp nhận cô ấy hay không.”

“Rồi cậu đáp ứng?”

Ta chưa xót xen vào, tình huống của Tô Văn lúc đó tính ra có điểm giống với tình huống hiện tại của ta. Ban đầu bị chuyện thất tình đả kích, sau đó có một cô gái thổ lộ với nàng, nàng đồng ý cũng là chuyện sớm muộn, huống hồ Lâm Lăng còn là một cô gái hào quang bắn ra tứ phía.

Tô Văn nói:

“Không, cô ấy chỉ là giúp mình thức tỉnh, cô ấy làm mình nghĩ đến một nữ nhân đối xử với mình rất tốt, người đó mặc kệ phải nhận bao nhiêu đả kích đều ân cần quan tâm mình, tốt đến mức mình hận không thể đào tâm phế ra mà cảm ơn.”

Ta biết người nàng nói đến là ta.

“Mình muốn nghiệm chứng suy nghĩ của bản thân nên mới gọi điện cho cậu, mình biết hôm đó cậu có tiết học, kết quả cậu vẫn đến, nói rất nhiều lời để an ủi mình, còn nhấn mạnh là cho dù tận thế, vẫn còn có cậu ở bên mình, làm mình rất cảm động. Từ lúc đó, cảm tình của mình đối với cậu bắt đầu dần dần nảy sinh, thậm chí lúc chúng ta ngủ cùng nhau, mình cũng có cảm giác với cậu, nhìn gương mặt cậu lúc ngủ, rồi nhìn đến nơi nhô cao trên áo ngủ của cậu mà miệng đắng lưỡi khô. Mình từng trải qua chuyện nam nữ, mình biết rõ đó là cảm giác ham muốn khi nam nữ ở với nhau, mà mình lại có ý niệm như vậy với cậu. Tuy lúc đó không cấp bách, không mãnh liệt như hiện tại, nhưng thật sự là có, khiến mình bị dọa đến nơi.”

Ta mừng rỡ lại ngày đó, cũng không có ấn tượng đặc biệt gì, không ngờ tâm lý Tô Văn lúc ấy lại phức tạp như thế.

“Đáng tiếc cậu không biết gì cả,”

Tô Văn tiếp tục nói:

“Từ đầu đến cuối cậu đều lấy thái độ bạn bè để đối đãi, mình thậm chí từng thử bật đèn xanh, cậu cũng vẫn không nghĩ gì nhiều. Hơn nữa lúc đó Lâm Lăng theo đuổi mình rất mãnh liệt, cuối cùng mình đồng ý, thứ nhất cũng vì để bù đắp khoảng trống trong lòng, thứ hai là mình muốn đời đi ý niệm trong đầu với cậu, bên cạnh đó mình cũng có chút cảm tình với Lâm Lăng, đương nhiên giới hạn cũng chỉ tới mức thưởng thức thôi.”

Nói như vậy, từ đầu đến cuối là ta đem Tô Văn đẩy cho Lâm Lăng. Trong lòng cảm thấy hối hận, lúc ấy như thế nào lại không có được suy nghĩ như bây giờ đâu.

“Nói thật, quen với Lâm Lăng, mình cũng không bản khoăn lắm. Lâm Lăng thật sự là một người rất nhất thời, nói như thế nào nhỉ, chính là bề ngoài sáng ngời xinh đẹp, đi đến đâu cũng thành tiêu điểm, nhưng lại làm cho người khác có cảm giác khó nắm bắt. Từ ngày đầu tiên bọn mình chính thức quen, mình đã biết là cả hai sẽ không lâu dài được, hơn nữa thành cũng là Lâm Lăng, chia tay cũng là Lâm Lăng, sự thật là như thế.”

Nghe Tô Văn nói như vậy, ta lập tức biết nguyên nhân, hai người họ đều có cá tính, tự nhiên sẽ dễ dàng hấp dẫn lẫn nhau. Lâm Lăng ta không rõ, nhưng Tô Văn thì ta biết rất rõ, nàng vĩ đại kiêu hãnh, hào quang bắn ra tứ phía, tuy ta cũng là một người tranh cường háo thắng, nhưng đứng trước Tô Văn đều phải chịu thua. Ta nguyện ý khuất bóng dưới hào quang của nàng, để cho nàng làm tiêu điểm, ta cảm thấy rất tự hào, nữ nhân xuất sắc này có quan hệ không nhỏ với ta, hơn nữa ta còn biết được nhược điểm của nàng. Ta nghĩ Lâm Lăng khẳng định không thể chịu nổi.

“Lâm Lăng rất lãng mạn, lúc bọn mình quen nhau, cô ấy đã làm rất nhiều việc lãng mạn, có một lần bọn mình đi hồ Thiên Đảo chơi đã phát sinh quan hệ.”

Quả nhiên Tô Văn nửa điểm cũng không giấu giếm, khi nàng nói lời này, ánh mắt không hề chớp, ngữ điệu bình thản, tựa hồ muốn xem phản ứng của ta.

Ta cay đắng cười cười, ta có thể nói gì đây, chuyện này khi lần đầu tiên ta và Tô Văn làm tình ta đã nghĩ tới, nàng quen thuộc với thân thể nữ nhân như vậy, chỉ là ta không rõ, nếu không yêu đến sâu sắc, làm sao lại dễ dàng lên giường? Cho dù ta đối với bạn trai cũ không có loại cảm tình nồng nàn này, nhưng ít nhất ta đã chuẩn bị cưới hắn. Còn Tô Văn biết rõ nàng và Lâm Lăng sẽ không có kết quả, các nàng vẫn vượt rào, ta thậm chí còn liên tưởng đến một chuyện, Tô Văn nói vì dời đi ý niệm trong đầu đối với ta nên yêu Lâm Lăng, vậy hiện tại thì sao? Trải qua một vòng tuần hoàn, có phải ta thành thể thân của Lâm Lăng hay không?

36. Chương 36

Tô Văn không nói tiếp, sau khi nói cho ta biết chuyện của mình cùng Lâm Lăng xong, nàng bắt đầu trầm mặc. Ta gieo gió gặt bão, thế nhưng vẫn giả vờ không sao cả, hỏi:

“Sau đó thì sao?”

Tô Văn nói:

“Lúc mới bắt đầu thì rất hòa hợp, sau đó lại thường xuyên cãi nhau, cuối cùng Lâm Lăng đòi chia tay.”

Chuyện chia tay này giống như mỗi cặp tình nhân tất yếu đều phải trải qua, Tô Văn khi kể lại rất qua loa sơ sài, nhưng ta biết chuyện nhất định không đơn giản như vậy, yêu hận gút mắc trong lúc đó, chỉ có hai người họ là biết rõ nhất.

Ta muốn hỏi “Cậu có yêu cô ấy không?”, thế nhưng lời vừa chuẩn bị ra khỏi miệng lại nuốt ngược xuống, vấn đề này thật sự dư thừa, sau một hồi bần khoản, ta hỏi:

“Hai người còn liên lạc không?”

Tô Văn nhàn nhạt trả lời:

“Cô ấy vừa tốt nghiệp thì lập gia đình, có gửi thiệp cưới cho mình nhưng mình không đi, nghe nói cũng không tới.”

Ta còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi Tô Văn, ví dụ như, sau khi chia tay với Lâm Lăng có yêu cô gái nào khác nữa không, lại ví dụ như, từ khi nào nàng bắt đầu thích ta. Không biết vì sao ta có một loại cảm giác mình là người thay thế, bởi vì không còn lựa chọn nào khác nên mới chọn ta, dù sao quan hệ của chúng ta nhiều năm như vậy vẫn thủy chung không thay đổi. Chẳng qua khi ta hồi tưởng lại khoảng thời gian ở chung với Tô Văn, ta lại cảm thấy tức giận vì suy nghĩ của mình, tình cảm của Tô Văn giống như ngọn lửa rực cháy, khiến cả người ta như bị thiêu đốt, vậy mà ta còn hoài nghi nó là thật hay giả, quả là chết tiệt!

“Những người mà mình có mối quan hệ nghiêm túc là Dương Khang, Lâm Lăng và cậu, còn những người khác đều chỉ là nhất thời, mình sẽ không tùy tiện đi trêu chọc nữ nhân, còn nam nhân phần lớn chỉ là lá chắn, đây chính là toàn bộ chuyện xưa của mình.”

Tô Văn nói đến “chuyện xưa” còn cố ý nâng cao giọng, ta biết nàng đang châm chọc ta, ý là nàng cũng không hề có bí mật gì mà không thể cho ai biết.

Ta bị giọng điệu lãnh đạm xa cách của Tô Văn bỗng chốc làm cho buồn phiền, ta đoán vì ta làm Tô Văn nhớ lại những chuyện cũ không muốn nhớ nên tâm trạng nàng mới trở nên như thế. Mà ta coi như đã dẹp được tảng đá ngáng chân, vừa mới nhận được những gì mình muốn biết, thế nhưng trừ bỏ hậm hực thì không có gì tốt lành.

Tình cảm mãnh liệt đã sớm trôi tuột đi không còn một miếng, Tô Văn chờ thật lâu không thấy ta đáp, nhàn nhạt nói “Ngủ ngon”, liền nghiêng người qua bên kia. Ta nhìn tấm lưng cứng ngắc của nàng, không biết nói gì cho phải, ta cảm thấy bản thân mình quả thực ngu xuẩn.

Buổi sáng khi tỉnh dậy, nhận ra Tô Văn không ở bên cạnh, ra ngoài tìm, Tô Văn và Tương Di đang ở trong bếp, một người chiên trứng, một người lấy bát đĩa, hình ảnh rất hài hòa, đương nhiên đối với ta thì nó vô cùng chướng mắt. Ta không cần nghĩ cũng biết là Tô Văn cố ý, nàng còn giận ta ngày hôm qua đã vạch ra vết sẹo của nàng, Lâm Lăng đã là quá khứ, Tương Di cũng chỉ là một người không biết rõ sự tình, nếu nàng muốn làm cho lòng ta không thoải mái, vậy thì nàng đã đạt được mục đích rồi.

Hai người họ thấp giọng nói chuyện với nhau, không ai chú ý đến ta, ta nhìn trong chốc lát rồi xoay người đi, rửa mặt chải đầu xong đi thẳng ra cửa, ta phát hiện có đôi khi mình thật thích tự ngược, không biết có phải do cuộc sống quá thoải mái nên mới tìm cảm giác lạ hay không. Ta và Tô Văn có một điểm chung, đó là khi giận dữ mà không muốn trực tiếp cãi nhau, thường dùng sự im lặng để ứng phó, hoặc tìm chuyện gì đó làm để chọc tức đối phương giống Tô Văn lúc này, thật sự loại phương thức ăn miếng trả miếng này rất mệt người, cũng rất tổn thương người khác, mà chuyện như vậy đã diễn ra rất nhiều trên người ta và Tô Văn.

Ta hẹn một người bạn ra dạo phố, cô ấy liếc mắt một cái liền nhận ra ta đang hờn dỗi, hỏi ta cãi nhau với ai, ta nói Tô Văn.

Cô ấy là bạn của cả ta và Tô Văn, vừa nghe hai chúng ta cãi nhau liền cười nói:

“Tôi biết ngay là cậu ấy, vậy tôi đây không cần quan tâm.”

Ta mất hứng:

“Trần Tĩnh, cậu nữ lòng nào như vậy, một câu an ủi cũng không có.”

Trần Tĩnh nói:

“Đẹp đi, tần suất cãi nhau của hai người các cậu đều vượt qua cả vợ chồng người ta, có khuyên cũng vậy thôi.”

Ta tức giận nói:

“Tốt xấu cũng phải hỏi bọn tôi vì sao cãi nhau chứ?”

“Còn không phải vì vài chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi sao, nói thật nha Dương Thần, nếu cậu với Tô Văn không phải cùng là nữ nhân, tôi còn tưởng hai cậu là một đôi.”

Người nói vô tâm, người nghe cố ý, ta hoảng sợ ra trò, may mắn Trần Tĩnh bạn chọn quần áo nên không thấy được ta thất thố. Ta ngẫm lại, trước kia ta và Tô Văn quả thật thường xuyên bởi vì một ít lý do không đầu mà cãi nhau, bản thân mình chỉ là vô ý, thì ra trong mắt người khác lại thành như vậy.

Trần Tĩnh phát phát tay trước mặt ta:

“Đang nghĩ gì vậy? Được, vậy tôi hỏi cậu một chút, hai cậu vì sao cãi nhau?”

Ta cũng chỉ là oán giận một chút, muốn nói ra lý do thật sự nhưng không biết phải nói như thế nào, đành phải đáp, chỉ là việc nhỏ.

Trần Tĩnh một bộ biểu tình “Tôi biết thừa là vậy mà”, không thêm để ý tới ta, lấy một chiếc áo khoác ướm thử, hỏi ta có đẹp không.

Nhìn Trần Tĩnh, ta mới cảm thấy được nữ nhân sinh con xong thật đáng sợ, cô cũng đã ba mươi, cơ thể vẫn dừng lại ở lúc vừa sinh con xong, không thể nói là mập không chịu nổi, nhưng so với thời thiếu nữ quả thực là trên trời dưới đất, thay đổi lợi hại, trên mặt còn thêm vài điểm tàn nhang, vừa nhìn liền biết đã có gia đình. Đương nhiên mấy cái đó chỉ là bên ngoài, Trần Tĩnh thường kể cho ta nghe vài chuyện lật vật trong nhà, cãi nhau với chồng, bất hòa với mẹ chồng, vân vân, cũng không phải làm cho ta sinh ra sợ hãi với hôn nhân, chỉ là giúp ta trong lòng có chuẩn bị, hôn nhân không đơn giản, khuyên ta không nên qua loa, lại còn không ngừng nhấn mạnh tình yêu mới là trụ cột của hôn nhân. Cô và chồng là được người khác giới thiệu mới biết nhau, ba tháng sau kết hôn, do tình cảm không ổn định, mỗi khi cãi nhau, câu Trần Tĩnh thường nói nhiều nhất chính là “chỉ hận lúc trước chưa hoàn toàn biết rõ anh ta đã vội vàng gả, giờ hối hận cũng muộn rồi”. Có đôi khi tranh cãi kịch liệt, Trần Tĩnh ác miệng đòi ly hôn, thế nhưng vừa trông thấy con gái,

liền cố nén giận, ngàn sai vạn sai, thế nhưng đứa trẻ không sai, dù sút mẻ xung đột nhưng cũng duy trì đến nay.

Trần Tĩnh cãi nhau với chồng, con gái gửi cho mẹ chồng giữ, hăng hái đi cùng ta cả ngày, thẳng đến lúc chàng vạng mới nói. không quay về không được, con gái cô ấy ban ngày có thể không đòi mẹ, nhưng ban đêm nếu không thấy mẹ sẽ khóc đến khan tiếng.

Ta cười nói, cậu trở về làm hiền thê lương mẫu đi.

Trần Tĩnh vừa đi, tâm tư ta lại quay về trên người Tô Văn, lúc trưa, Tô Văn có gọi cho ta một cuộc, ta nhìn thoáng qua liền tắt máy, lúc sau không thấy gọi lại. Ta không biết nàng ở nhà có giận hay không, Tương Di có còn ở đó hay không, tránh được hòa thượng không trốn được miếu, dù sao cũng phải về đối mặt.

37. Chương 37

Ta dự trù kết quả xấu nhất là Tương Di còn ở nhà, kết quả về đến nhà không có một bóng người, ngay cả Tô Văn cũng không thấy đâu. Cũng đã chín giờ, ta không nghĩ ra được Tô Văn sẽ đi đâu, ngẫm nghĩ một chút liền lấy điện thoại gọi cho nàng, điện thoại reo thật lâu mới có người nhấc máy, ta còn chưa mở miệng, đầu bên kia đã nói:

“Tô Văn đang hát, đợi lát nữa em nói chị ấy gọi lại cho chị.”

Là giọng của Tương Di, ta lắng tai nghe, đúng là giọng hát của Tô Văn, hơn nữa còn là song ca nam nữ, Tri Tâm Ái Nhân, ta mặc kệ có bị nghi ngờ hay không, hỏi thẳng:

“Tô Văn đang hát với ai?”

Tương Di nói:

“À, là tổng giám đốc Tần.”

Ta có chút đứng ngồi không yên, xúc động muốn đi tìm nàng, nhưng lấy lý do gì bây giờ đây? Trong mắt người ngoài, ta và Tô Văn bất quá là bạn bè thôi, lại nói không biết Tô Văn có muốn gặp ta hay không, râu rĩ cúp máy, suy nghĩ bay đầy trời.

Đợi nửa giờ cũng không thấy Tô Văn gọi lại, ta nhin không được gọi điện thoại qua lần nữa, lần này là Tần Lăng bắt máy, nói Tô Văn đi toilet, trong lòng ta cười lạnh, trùng hợp như thế sao? Hai lời chưa nói liền cúp điện thoại, nghĩ nghĩ, tay nắm chặt, nói vào không khí:

“Chơi đi, muốn chơi thế nào thì chơi thế đấy.”

Nằm ở trên giường, bắt đầu yên lặng rơi lệ, không có lý do gì, chỉ đơn giản là muốn khóc, một bên khóc một bên khuyên giải an ủi chính mình. Ta và Tô Văn vốn không nên quen nhau, nếu chỉ là bạn thì sẽ không có nhiều yêu cầu đối với nàng như vậy, sẽ không để ý như vậy, sẽ không khó khăn như vậy, muốn Tô Văn phải luôn đặt mình trong trọng tâm, nhưng ta dựa vào cái gì can thiệp vào cuộc sống của nàng.

Lăn qua lộn lại một hồi lâu, cuối cùng vẫn mở di động lên, ta sợ Tô Văn gọi lại.

Mãi cho đến gần mười hai giờ, điện thoại vang lên, màn hình hiện hai chữ “Tô Văn”, ta vội vàng nhấc máy:

“Cậu đang ở đâu?”

“Dương tiểu thư, em là Tương Di, Tô Văn uống nhiều quá, chị ấy nói chị đến đón, chị đi được không?”

Ta lăn một vòng từ trên giường đứng lên:

“Cho tôi địa chỉ.”

Ta tìm được đến nơi, chỉ thấy khoảng mười người ngồi trên ghế lô, lập tức thở phào một hơi. Nhìn sang một bên, Tô Văn gối đầu lên đùi Tương Di, trên người khoác áo bành tô của nam, Tần Lăng ngồi ở bên cạnh, hiển nhiên là áo của anh ta.

Tương Di ngoắc ta, ta đi qua, Tương Di nói:

“Em đã khuyen rồi, vô dụng, haiz, tất cả đều là chị ấy uống.”

Ta nhìn thấy trên bàn có khoảng mười chai bia, hít sâu một hơi.

Tương Di còn nói:

“Hình như tâm trạng chị ấy không tốt, hỏi cũng không nói.”

Giọng điệu của Tương Di không mang ý châm chọc, xem ra nàng không biết chút nào chuyện của ta và Tô Văn, lại nhìn tới Tô Văn, suýt chút nữa rơi lệ, nàng sao phải khổ như vậy chứ? Ta tình nguyện để nàng mắng mình chứ không muốn nàng tự chuốt say bản thân thể này.

Ta ngồi xổm người xuống, lay lay bả vai của nàng:

“Tô Văn, tỉnh lại đi, mình là Dương Thần đây.”

Tô Văn mở mắt ra, ánh mắt dao động, một hồi lâu mới nhìn đến ta, ngồi thẳng người dậy, áo khoác của Tần Lăng rơi xuống đất, nói:

“Cậu đến rồi.”

Ta kéo cánh tay nàng, đem nàng nâng dậy: “Chúng ta trở về đi.”

Tô Văn không hề tỏ ra giận dữ, gật gật đầu:

“Ừ.”

Ôm eo ta, đầu tựa vào trên vai ta, Tô Văn uống rượu, vì vậy tư thế này nhìn qua rất bình thường, ta nói với Tương Di và Tần Lăng:

“Chúng tôi về trước.”

Tương Di hỏi có cần nàng giúp đưa Tô Văn về không, ta vội nói không cần, ta muốn một mình làm, Tô Văn bên cạnh không ngừng thúc giục ta, đi mau a.

Mới ra khỏi cổng KTV, Tô Văn liền vọt ra lề đường nôn thốc nôn tháo, ta đi tới vỗ lưng giúp nàng thuận khí, lấy từ trong túi xách ra chai nước suối cho nàng súc miệng.

Sau khi ới xong Tô Văn thanh tỉnh rất nhiều, giống như vừa mới nhìn thấy ta, vẻ mặt không tốt hỏi:

“Sao cậu lại tới đây?”

Ta tính nói không phải cậu kêu mình tới sao? Lại sợ Tô Văn xấu hổ, liền nói:

“Về nhà nói sau.”

Tô Văn hừ một tiếng, đi phía trước, ta theo nguyên tắc không chấp nhặt người say rượu, trực tiếp đi lên dắt tay nàng, Tô Văn chỉ giẫy một chút tượng trưng, sau đó để tùy ta nắm.

“Mình biết hôm qua là mình không đúng, không nên lôi ra chuyện cũ của cậu, mình xin lỗi.”

Nếu đổi lại là trước kia, mặc kệ ai đúng ai sai, ta đều phải chiến tranh lạnh với Tô Văn ba ngày, còn ta của hiện tại, ngay cả nửa ngày cũng không chịu nổi, Tô Văn còn vì thế mà uống say, càng làm cho ta đau lòng không thôi.

Tô Văn không để ý đến lời xin lỗi của ta, nàng nhìn ta chằm chằm, tức giận nói:

“Dương Thần, cậu vẫn không biết rút cuộc vì cái gì mà mình giận sao?”

Ta ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ không đúng sao?

Tô Văn nói:

“Cái mình giận chính là cậu không tin tưởng tình cảm của chúng ta, chỉ cần một biến động nhỏ đều có thể khiến cậu bỏ cuộc giữa đường, cậu làm mình rất thất vọng.”

Mỗi câu mà Tô Văn nói đều đâm trúng nỗi đau của ta, tình địch của ta đích xác là chính mình, tình địch thật sự còn chưa xuất hiện, ta đã tự mình tước vũ khí đầu hàng, ta nhìn Tô Văn mà nói không nên lời.

“Cậu rốt cuộc muốn mình làm thế nào, cậu mới chịu tin tưởng người mình yêu là cậu? Rốt cuộc muốn mình làm thế nào, mới có thể kiên định tin tưởng mình?”

Trên mặt Tô Văn vừa ai oán vừa ưu thương lại mang theo chút mệt mỏi.

Trong lòng ta biết rõ ràng, Tô Văn đã làm hết sức mình, vấn đề là ở chỗ ta, ta luôn không xác định, luôn nghi ngờ vô căn cứ, kỳ thật tất cả đều là do ta không tự tin. Ta thích Tô Văn, nhưng ta cảm thấy mình không xứng với nàng, điều kiện của ta không đủ ưu việt, ta là nữ nhân, những chuyện này đã cho thấy ta không thể trở thành người bầu bạn thích hợp với Tô Văn. Một khi bên cạnh Tô Văn xuất hiện người ưu tú theo đuổi nàng, ta liền không kiềm chế được mà lùi bước, Tô Văn cần có một người thật tốt ở bên cạnh.

Ta ăn ngay nói thật:

“Cậu đã làm hết sức rồi, là do mình không tốt.”

Tô Văn hỏi ta:

“Bởi vì cậu nhìn không thấy được tương lai của chúng ta, cho nên mới không dám yêu, phải không?”

Ta lắp bắp kinh hãi, chẳng lẽ đây mới là nguyên nhân chân chính khiến ta sợ bóng sợ gió hay sao?

38. Chương 38

Tô Văn trách móc ta không dám yêu, ta cũng không tranh cãi với nàng, thề thốt này nọ chỉ thích hợp với cổ nhân, mà suy nghĩ của ta lúc trước đã thay đổi một cách vô tri vô giác, ta cố gắng vì tương lai của cả hai, đáng tiếc Tô Văn không nhìn ra.

Sau khi về đến nhà, Tô Văn mượn rượu muốn ta tắm cùng nàng, ta đáp ứng, có thể do tâm tình nên khi thấy thân thể xinh đẹp của Tô Văn, ta một chút tạp niệm cũng không có. Ta nhìn thấy chỗ vai Tô Văn có dấu răng màu đỏ, là hôm qua ta đã cắn, không ngờ lại cắn ác như vậy, đã qua một ngày vẫn chưa lành, đầu ngón tay xoa lên nơi đó, hỏi nàng:

“Đau không?”

Tô Văn khẽ giật mình:

“Cậu đưa mình cắn thử đi rồi biết.”

Sau đó oán trách ta:

“Cậu có gien cắn (dùng từ chó nghe kì quá nên mình để nguyên “cắn” luôn) hay sao mà lại thích cắn người vậy a Dương Thần, hơn nữa lần nào cũng cắn cùng một chỗ, mình thật lòng bội phục cậu.”

Ta cũng không biết sao mình lại có thói quen này, cúi đầu hôn nhẹ lên dấu răng một chút, nói:

“Lần sau mình sẽ chú ý hơn.”

Tô Văn lại vuốt ve mặt ta nói:

“Không, mình thích cậu như vậy, cậu giúp cho mình ở ngay thời khắc đẹp nhất biết rõ ràng mình không nằm mơ.”

Lời nói ngọt ngào của Tô Văn khiến ta xúc động, ta nói không nên lời, đẩy nàng áp lên bức tường phía sau lưng, hôn lên môi nàng, dục vọng trỗi dậy trong không gian nhỏ hẹp.

Sáng sớm hôm sau Tương Di gọi điện thoại ân cần thăm hỏi Tô Văn, Tô Văn liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó nén cười trả lời:

“Tôi không có việc gì, cảm ơn đã quan tâm.”

Ta bỗng nhớ tới một chuyện, chờ Tô Văn cúp điện thoại, nói:

“Hôm qua cậu ngủ trên đùi Tương Di, cậu đã nói Tương Di có hảo cảm với nữ nhân, cậu không sợ nàng hiểu lầm sao?”

Tô Văn lập tức há to mồm, kinh hô:

“Không phải đâu!”

Ta cười nhạt:

“Mình không tin cậu một chút cảm giác cũng không có.”

Tô Văn vuốt cằm suy nghĩ một chút:

“Hình như có, nhưng lúc ấy đầu óc rất choáng, trái phải mình là Tần Lãng và Tương Di, dù sao cũng không thể bắt mình nằm trên đùi Tần Lãng đi?”

Ngày hôm qua Tô Văn uống nhiều rượu, không thất thố đến nói bậy nói bạ đã là rất may, ta đâu muốn so đo cùng nàng nhiều như vậy. Ngược lại Tô Văn tính sổ với ta:

“Cả ngày hôm qua cậu đi đâu, mình gọi điện thoại cậu cũng không nghe máy.”

Ta định hù Tô Văn, nói là đi hẹn hò với nam nhân, có điều chúng ta vừa mới làm hòa, để tránh chuyện bé xé ra to, liền thẳng thắn ăn ngay nói thật, đi dạo phố với Trần Tĩnh.

Tô Văn lập tức trở nên bùi ngùi:

“Cậu nói xem nữ nhân kết hôn làm cái gì, nhìn Trần Tĩnh thật sự như chịu tội, chồng không có trách nhiệm không nói, cha mẹ chồng còn trọng nam khinh nữ, bắt Trần Tĩnh phải sinh thêm con trai. Bây giờ là thời đại nào rồi còn có loại tướng cũ rích đó nữa, không phải mình nói chứ Trần Tĩnh chăm chăm lao đầu vào gia đình thượng lưu, cũng chả có được một tí tốt lành gì. Nhìn cô ấy, vò mề chẳng sợ nứt nữa, đều thay đổi thành cái dạng gì, cô ấy mà đi chung với hai bọn mình, mình cá không ai tin chúng ta bằng tuổi nhau.”

Ta liếc nàng một cái:

“Nói như thế nào thì Trần Tĩnh cũng là bạn của chúng ta, sao cậu có thể nói cậu ấy như vậy.”

“Mình nói sai sao? Loại nữ nhân này thật sự rất ngốc, luôn tưởng rằng toàn tâm toàn ý thì có thể nắm giữ được trái tim nam nhân, nhưng không hề biết rằng khiến cho bọn họ cầu mà không được mới là thủ đoạn tốt nhất.”

Ta nghe Tô Văn nói, trong đầu nghĩ tới Tần Lãng, cho đến bây giờ Tần Lãng vẫn không chịu buông tha cho Tô Văn, là bởi vì như vậy sao? Đương nhiên suy nghĩ này ta không nói cho Tô Văn, đỡ phải lại cãi nhau không đáng, chỉ nói:

“Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, Trần Tĩnh cũng đâu phải cả ngày oán trời trách người đòi sống đòi chết.”

Tô Văn đồng tình với ta:

“Điều này cũng đúng, mỗi nhà đều có một hoàn cảnh khác nhau.”

Ta cũng nghĩ tới bản thân mình và Tô Văn, so với Trần Tĩnh, vấn đề của chúng ta mới là nan đề chân chính.

Tô Văn nhớ ra một chuyện, sau khi nàng nói ra, ta thực sự cảm thấy bức bách, Tô Văn nói:

“Lúc mình đi công tác, mẹ mình có gọi, nói vài ngày nữa sẽ đến thăm mình, thuận tiện ở lại vài ngày, kêu mình đi mua đồ tết với bà.”

Thì ra thâm thoát đã đến lễ mừng năm mới, sang năm chúng ta sẽ ba mươi tuổi, ta nhớ đến ước định của mình và Tô Văn, trong lòng lập tức hoảng sợ. Mấy ngày nay mỗi khi gặp phiền não ta liền tìm cho mình cái cớ, toàn bộ đợi qua sinh nhật Tô Văn rồi nói sau, hiện giờ có thể điên cuồng thì điên cuồng, rất có cảm giác hưởng thụ đến cạn kiệt. Nhưng loại khủng hoảng này tất nhiên sẽ tích lũy theo ngày tháng, ta thực sự sợ hãi khi ngày đó đến, trong phút chốc, mọi mâu thuẫn ẩn giấu trong lòng bùng nổ.

Tô Văn sau khi thông báo chuyện mẹ nàng đến thì đặc biệt dính lấy ta, ta hiểu ý nàng, sợ mẹ của nàng sau khi đến đây, chúng ta đến cả cơ hội ngủ chung cũng không có. Nhưng mà rốt cuộc sức người có giới hạn, nàng chịu được, nhưng ta chịu không nổi, ban ngày đi làm, tối về ứng phó nàng, chỉ mới ba ngày, ta có cảm giác cả người đều hồng, may mắn “dì cả mụ” (đền đỏ) tới chơi đúng lúc, ta mới thoát được sự tra tấn của Tô Văn.

Mỗi khi ta đến tháng luôn luôn rất đau bụng vào ngày đầu, lần này càng đau dữ dội, xuống giường cũng không nổi, do đó cũng không đi làm, ta đoán chủ yếu là vì chuyện phòng the gây nên. Tô Văn đặc biệt buồn phiền, nhận hết lỗi sai về mình, để bù lại sai lầm, cả buổi nàng theo chăm sóc ta, bưng trà rót nước xoa bụng, cho ta hưởng thụ một hồi.

Sáng thứ sáu, Tô Văn gọi điện thoại cho ta, nói chiều nay mẹ của nàng đến, cho ta thời gian trong lòng có cái chuẩn bị. Ta lập tức khẩn trương lên, mẹ của Tô Văn ta đã gặp qua, có thể là do làm giáo viên nên nhìn qua rất nghiêm nghị. Lúc trước ở trước mặt mẹ Tô Văn, cho dù ta không đến mức mất tự nhiên nhưng cũng không có loại cảm giác đặc biệt thân cận, hiện tại ta và Tô Văn có mối quan hệ như thế này, ta lại có chút không dám đối mặt với bà.

39. Chương 39

Tan ca, ta ghé siêu thị mua thức ăn, ta nhớ rõ mẹ của Tô Văn thích ăn cá, đặc biệt chọn một con cá trích tươi ngon béo mập, ta muốn tạo dựng hình tượng đức hạnh trước mặt mẹ nàng.

Mới vừa đem chìa khóa tra vào ổ, cánh cửa liền mở, Tô Văn nhìn ta cười, nói nghe được tiếng bước chân của ta. Ta biết nàng dồn hết tâm trí chờ ta về, ta quét nhanh mắt ra phía sau lưng Tô Văn, không thấy ai, Tô Văn mở miệng xoay người sang phía phòng bếp, lớn tiếng hô:

“Mẹ, Dương Thần về rồi.”

Chỉ chốc lát sau, dì Tô hồng đeo tạp dề, đeo bao tay cao su, từ phòng bếp đi ra.

Ta vội vàng chào hỏi:

“Con chào dì.”

Dì Tô cũng mỉm cười gật đầu:

“Chào con.”

Tô Văn đón lấy đồ ăn trên tay ta, nói:

“Cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, xa lạ như vậy làm chi.”

Tô Văn không biết rằng lòng bàn tay ta đã toát mồ hôi vì căng thẳng, dì Tô là giáo viên, ánh mắt đặc biệt sắc bén, ta sợ bao nhiêu che giấu đều không qua mắt được bà, đương nhiên ta cũng biết đây là chuẩn mực của tư tưởng có tặt giết mình.

Dì Tô không để cho ta nấu cơm, bảo là chúng ta cả ngày đã mệt mỏi, về phòng nghỉ ngơi trong chốc lát, làm cơm xong sẽ gọi, còn nói, bà nhìn ra được Tô Văn bình thường khẳng định đã gây không ít phiền toái cho ta, khuyên ta đừng nhượng bộ nàng. Chính như lời Tô Văn nói, mẹ của nàng thật sự là một người ngoài lạnh trong nóng, không giống như mẹ ta đối xử với ai cũng nhiệt tình, duy chỉ có đối với ta là vô cùng nghiêm khắc. Nếu hôm nay người tới là mẹ ta, đảm bảo người khác sẽ cho rằng Tô Văn mới là con gái ruột của bà.

Trốn vào được trong phòng, Tô Văn lập tức ôm ta nói:

“Xem ra mẹ mình rất thương cậu.”

Ta nói:

“Đó là do dì ấy không biết chuyện của mình với cậu, nếu mà biết, có khi lột cả da mình.”

“Không có đâu, mẹ mình là giáo viên, chỉ cần có tình yêu, bà mới không nỡ chia rẽ uyên ương.”

Ta không đáp lời Tô Văn, Tô Văn luôn đơn giản hóa mọi chuyện như vậy. Ta không tin sau khi dì Tô biết rõ quan hệ của hai chúng ta vẫn có thể bình chân như vại.

Lúc ăn cơm, dì Tô hỏi ta:

“Dương Thần có người yêu chưa?”

Ta đang ăn cá suýt chút nữa bị nghẹn, nhất thời không biết trả lời như thế nào, đành phải nhìn Tô Văn.

Tô Văn rút tờ khăn giấy đưa cho ta, sau đó nói:

“Có rồi, một người vô cùng tốt, rất xứng với cậu ấy.”

Vì thế ta trực tiếp hóa đá.

Dì Tô đầu tiên là vui mừng gật gật đầu:

“Thật là tốt, con và Tô Văn cũng không còn nhỏ, cũng nên có một nửa của mình.”

Sau đó quay đầu nhìn Tô Văn:

“Còn con với Tiểu Tần thế nào rồi?”

Tô Văn tựa hồ đã sớm đoán được mẹ mình sẽ hỏi vấn đề này, mặt cũng chưa ngược, trả lời đặc biệt lưu loát rõ ràng:

“Chia tay rồi.”

Dì Tô buông đôi đũa đang cầm trên tay xuống, bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

“Con muốn mẹ phải nói con như thế nào đây, đều đã sắp ba mươi, vẫn chưa bỏ được tính lông bông, con không thể nghiêm túc chọn một người sao?”

Tô Văn cũng đặt đũa xuống, muốn nói lại thôi.

Lòng ta căng thẳng, ta sợ Tô Văn nói thật với mẹ nàng, cho dù không nói chuyện của chúng ta, phỏng chừng cũng phải đem chuyện nàng thích nữ nhân nói ra. Nếu thực sự như vậy, ta và Tô Văn ở cùng một mái nhà, cho dù không chỉ đích danh, chắc chắn kiểu gì ta cũng là người đầu tiên bị tình nghi. Quả nhiên, chỉ thấy Tô Văn về mặt ngưỡng trọng nói với dì Tô:

“Mẹ, con muốn nói với mẹ một chuyện.”

Hiểu con không ai bằng mẹ, Tô Văn dùng ngữ điệu nghiêm túc như vậy, dì Tô chắc chắn biết đó không phải là chuyện tốt gì, nhú nhú mày:

“Nói đi.”

Ta không dám nhìn Tô Văn, càng không dám nhìn dì Tô, ánh mắt dừng nơi chén cơm, lùa cơm vào miệng ăn tiếp. Kỳ thật tận đáy lòng ta vẫn hi vọng Tô Văn nói ra, nếu Tô Văn dám nói thật với mẹ nàng, đây sẽ là chứng minh cho việc nàng ôm kì vọng rất lớn đối với tương lai của chúng ta. Ta không đủ dũng khí, vì vậy ta muốn giành được niềm tin từ trên người Tô Văn.

“Mẹ, thật sự thì, con không muốn kết hôn.”

Tô Văn nói.

Dì Tô hiểu sai ý nàng:

“Ý của con là còn muốn chơi thêm vài năm? Còn mấy ngày nữa con đã ba mươi rồi...”

Tô Văn không đợi bà nói xong liền cắt ngang:

“Ý của con là cả đời này con cũng không muốn kết hôn.”

Dì Tô cũng sững sờ một lúc, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần:

“Điều này sao được? Tô Văn, con nói thật với mẹ đi, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Như thế nào đột nhiên lại quyết định như vậy?”

Tô Văn nói:

“Không xảy ra chuyện gì cả, con từ sớm đã có ý nghĩ này, chỉ là chưa có cơ hội nói với mẹ.”

Dì Tô bị lời nói không đầu không đuôi của Tô Văn chọc cho nóng nảy:

“Phải có lí do rõ ràng, chẳng lẽ chê mẹ làm mẹ chưa đúng cách, khiến con bị bó buộc? Nếu không phải do mẹ quá ép con, con hẳn cũng sẽ không đến mức tới bây giờ còn chưa kết hôn.”

“Không liên quan đến mẹ, nguyên nhân là ở con.”

Dì Tô không hề giận nói:

“Dù sao vẫn phải nói rõ, lí do gì không muốn kết hôn?”

Tô Văn nói:

“Lí do con không muốn kết hôn, sau này sẽ nói cho mẹ biết. Hôm nay con nói chuyện này chỉ là muốn cho mẹ trong lòng có chuẩn bị.”

Ta nhìn ra dì Tô đang kiềm nén cơn giận, bởi vì có ta ở đây nên không tiện phác tác ra. Ta sợ nếu còn nói thêm tiếng nữa, hai người họ sẽ thật sự cãi nhau, vội vàng giảng hòa.

Dì Tô mượn cơ hội nói:

“Việc này trước tiên để đó, sau này mẹ với con nói chuyện sau.”

Ta nghĩ Tô Văn sẽ bồi mẹ nàng, kết quả lại ôm gối sang phòng ta. Lời nói của Tô Văn thật vô tội:

“Mẹ nói mình đừng lại gần bà, nhìn thấy mình làm bà không vui.”

Ta cũng thẳng thắn nói:

“Mẹ cậu dường như cũng không tán thành.”

Tô Văn chẳng hề để ý, khoát tay:

“Yên tâm, mẹ mình rất tiến bộ, rồi bà sẽ hiểu thôi, chỉ là mình muốn cho bà tiếp nhận từng bước một.”

Tiếp theo vẻ mặt thâm tình nhìn ta:

“Mẹ mình đồng ý hay không không quan trọng, quan trọng là ... Cậu, cậu đã chuẩn bị tốt chưa? Chuẩn bị tốt theo mình suốt đời chưa?”

Ta nhìn vào đôi mắt lưu quang bốn phía của Tô Văn, trong lòng cảm khái, hiện tại ta đương nhiên có nghĩ tới, muốn qua cả đời thật dài. Chẳng qua là miệng lại không nói ra một câu hứa hẹn nào, có ích sao?

40. Chương 40

Vì chuyện tranh cãi với Tô Văn, dì Tô đã giận đến hôm nay là hai ngày, vốn là đến đây đi mua đồ tết, kết quả giận hai ngày không bước chân ra khỏi cửa một bước.

Ta nhìn tự nhiên cũng không chịu nổi, hai mẹ con họ căng thẳng như vậy, ta cũng có một nửa trách nhiệm. Tô Văn ngược lại ăn no ngủ kỹ như bình thường, mẹ ta hay than bà sinh ra phải một bạch nhãn lang (đại loại là kẻ phản bội), ta thấy Tô Văn mới là bạch nhãn lang chân chính.

Phía dì Tô ta không tiện khuyên, chỉ có thể khuyên Tô Văn, kêu nàng chọn lúc nào thích hợp thì lựa lời mà nói. Mẹ con sống chung một nhà, lại xem đối phương như người vô hình, đây đúng là chuyện bi thương.

Tô Văn nói:

“Cậu không biết mẹ mình đâu, nếu mình nhượng bộ, sau này muốn đứng lên lại càng khó, huống hồ mình còn chưa làm gì quá, yên tâm đi, mẹ mình rất kiên cường.”

Người phụ nữ một mình nuôi con quả thật cần có nghị lực và sức chịu đựng lớn, mẹ ta chính là ví dụ sống điển hình, hơn nữa ta biết Tô Văn rất thương mẹ nàng, trong lòng nàng hẳn đã định trước chừng mực. Trái lại, sự kiên quyết của Tô Văn ảnh hưởng đến ta rất sâu sắc, Tô Văn ngay cả người thân nhất cũng dám trực tiếp đối mặt, ta ngay cả mặt mũi đối diện với Tô Văn còn chưa được kiên quyết như vậy, tính tình nhu nhược này cần phải triệt để khắc phục.

Vì thế trong đầu ta có một suy nghĩ, đem chuyện ta thích Tô Văn nói cho bạn bè biết. Bước đi đầu tiên luôn rất khó khăn, thế nhưng nếu không thử, như vậy vĩnh viễn cũng sẽ không tiến lên được, ta muốn xem thử bạn bè sau khi biết chuyện này có phản ứng tiêu cực như trong tưởng tượng của mình không.

Ban đầu vốn là định nói cho Trần Tĩnh, chỉ có điều nghĩ đến cô ấy thân quen với chúng ta đã lâu, nếu cô ấy không chấp nhận được, mối quan hệ về sau sợ là hỏng bét, ta lập tức bác bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu. Sàng lọc trong danh sách bạn bè, lại không thể tìm được ai thích hợp, ngược lại hình ảnh chim cánh cụt trên màn hình máy tính lóe ra khiến ta sợ hãi, ta có mấy người bạn online tán gẫu rất được, trong số đó có một người ở thành phố này. Bạn online không hề có giao thiệp gì với ta ngoài đời, việc đó chẳng những khiến áp lực giảm đi rất nhiều, lại còn dễ tâm sự, nghĩ đến là lập tức hành động ngay.

Người bạn online có tên “Hong Nhan Hoa Thủy”, quen trong game online, “Hong Nhan Hoa Thủy” là tên trong game của nàng. Nói đến đây cũng có chút thú vị, lúc trước add nhau vào “Hảo hữu” cũng không phải vì tổ đội đánh quái, mà là đấu võ mồm với nhau, sau này chửi riết thành quen, thỉnh thoảng có chuyện buồn phiền không tiện kể cho những người xung quanh nghe, chúng ta sẽ tâm sự với nhau, đến bây giờ vẫn còn liên lạc.

Chúng ta chưa từng gặp mặt, ngay cả ảnh chụp cũng chưa từng trao đổi, bởi vì ta tin rằng biết mặt rồi sẽ không còn gì hấp dẫn nữa, duy trì một chút cảm giác thần bí thì tốt hơn, song chúng ta cũng từng nói chuyện điện thoại vài lần. Giọng nói của “Hong Nhan Hoa Thủy” rất êm tai, người ta nói những ai có chất giọng dễ nghe thì diện mạo cũng sẽ không kém, cho nên ta vẫn luôn đem nàng tưởng tượng thành mỹ nữ.

Ta nhìn cái đầu chim cánh cụt trước nick nàng, cũng không biết có đang online hay không, liền thử gửi một tin nhắn qua, vài giây sau đã được hồi âm lại.

“Woah, mỹ nhân, như thế nào đột nhiên nghĩ đến tôi?”

Bạn bè online thường gọi nhau bằng tên trên mạng, vì tên trên mạng của ta khó kêu nên bọn họ đều gọi ta là “Mỹ nhân”, khiến ta thỏa mãn vô cùng, tên trong game của ta là “Lão nương vui đùa một chút mà thôi” ... Đương nhiên sau một thời gian quen thuộc rồi, có đem tên thật nói cho đối phương biết, “Hong Nhan Hoa Thủy” tên thật là Từ Nghiên Nghiên.

Hàn huyền với nàng vài câu xong, bắt đầu vào chủ đề chính, ta nói chúng ta gặp mặt cái đi, tôi có chút vấn đề riêng cần bạn tư vấn.

Từ Nghiên Nghiên gửi qua một loạt icon sợ hãi, còn kèm theo một hàng chữ, người đang dùng nick này có phải là bạn thật không vậy.

Ta toát mồ hôi, bất quá nếu đổi lại là ta, ta khẳng định cũng sẽ kinh ngạc giống nàng.

Từ Nghiên Nghiên do dự một chút mới nói:

“Có thể, nhưng mà sợ bạn thấy mặt thật của tôi sẽ thất vọng.”

Ta cười:

“Bình thường chỉ có người đẹp mới khiêm tốn.”

Chúng ta hẹn ở một quán cà phê tại Nam Kinh, để dễ phân biệt, mỗi người đều đem theo một quyển sách, chiều này là học được từ trong TV, thật ra cũng không có gì, chỉ là cảm giác hay hay.

Đến nơi hẹn, ta khấn trương một chút, có một loại cảm giác bí mật bị vạch trần.

Bên trong không nhiều người, ta liếc mắt một cái liền nhận ra Từ Nghiên Nghiên, một nữ nhân mặc quần áo thời thượng ngồi cạnh cửa sổ, tay chống lên cằm say sưa nhìn ra ngoài, kế bên khuỷu tay nàng là một quyển sách dày.

Cảm giác đầu tiên, rất có khí chất, một đầu tóc dài xõa xuống, áo lông cao cổ màu xám nhạt, váy ngắn, giày bó, tuy rằng chỉ có thể nhìn thấy phía sườn mặt của nàng, thế nhưng dễ đoán ra được là một mỹ nữ.

Ta thở phào một hơi, không phải trông mặt mà bắt hình dong, nhưng mà nếu như cách biệt quá lớn so với trong tưởng tượng, sẽ khó tránh khỏi thất vọng.

Ta đi qua đó xác nhận:

“Bạn là Từ Nghiên Nghiên phải không?”

Nữ nhân ngẩng đầu, hơi sững sốt, mày nhướng lên, phi thường khẳng định nói:

“Bạn là Dương Thần!”

Ta nhìn thấy trong mắt nàng không có thất vọng, liền càng yên tâm.

Sau khi ngồi xuống mới có cơ hội nhìn rõ Từ Nghiên Nghiên, bộ dạng quả thật cũng không tệ lắm, nếu đem ra so sánh, Tô Văn thuộc loại kinh diễm, còn Từ Nghiên Nghiên lại là dịu dàng, khiến người nhìn có cảm giác thoải mái, hảo cảm ngay tức thì dâng lên.

Có lẽ nói chuyện trên mạng lâu đã quen, ban đầu chúng ta vẫn còn hơi mất tự nhiên, một lúc sau lập tức bỏ xuống mọi câu nệ.

Từ Nghiên Nghiên dùng giọng điệu thường ngày hay trêu chọc ta, nói:

“Vốn tôi còn đem bạn xấu hóa đi.”

Ta cười:

“Bạn tưởng tượng tôi thành cái dạng người quái dị gì.”

Từ Nghiên Nghiên lắc lắc ngón tay:

“Thật ra tôi vẫn luôn nghĩ bạn là mỹ nữ, chỉ không ngờ là gặp ngoài đời còn đẹp hơn cả trong tưởng tượng của tôi.”

Ta tự nhiên cũng phải khen lại nàng một phen.

Trong lúc đang nói chuyện phiếm, ta cân nhắc nên vào chủ đề chính như thế nào, rốt cục cũng nghĩ ra, ta hỏi:

“Bạn kết hôn chưa?”

41. Chương 41

Ta dùng cách quanh co ngoằn ngoèo để diễn đạt ý của mình, ta nói tôi thích một người không nên thích.

Phản ứng đầu tiên của Từ Nghiên Nghiên là, đàn ông đã có vợ?

Ta nói còn phức tạp hơn so với cái này.

Từ Nghiên Nghiên sau một lúc tự hồi liên lộ ra vẻ mặt giật mình, gật gật đầu nói:

“Tôi hiểu.”

Ta cảm thấy có chút ngưng ngừng, dù sao chuyện đó cũng không phải vẻ vang gì.

May mắn Từ Nghiên Nghiên có vẻ không quá mức kinh ngạc, tựa hồ đang suy nghĩ xem nên nói gì tiếp theo, chọn tới chọn lui, trầm mặc một hồi sau mới nói:

“Cô ấy nhất định là rất đẹp.”

Ta sửng sốt, sau đó gật đầu:

“Ừ.”

Từ Nghiên Nghiên cười cười:

“Khó trách biết rằng không thể nhưng vẫn làm.”

“Tôi thích cậu ấy không phải vì cậu ấy xinh đẹp.”

Ta sửa lời nàng:

“Chúng tôi đã biết nhau mười mấy năm.”

Từ Nghiên Nghiên lập tức tỏ ra vô cùng hứng thú:

“Kể tôi nghe xem.”

Chất chứa trong lòng bao lâu nay, ta cần một thánh giả nghe ta nói, vì thế ta đem chuyện của mình và Tô Văn chậm rãi kể cho nàng nghe, bắt đầu từ thời trung học, chuyện lý thú, chuyện không vui, trong quá trình tường thuật ta mới phát hiện thì ra rất nhiều chuyện trong ký ức hãy còn mới mẻ, thậm chí còn nhớ rõ cảm giác lúc đó. Hóa ra thật lâu trước kia ta đã tràn ngập tính chiếm hữu đối với Tô Văn, chỉ là khi đó trên danh nghĩa là bạn bè.

“Những người rộng rãi phóng khoáng, lúc đối mặt với tình yêu cũng sẽ biến thành kẻ nhất gan.”

Từ Nghiên Nghiên sau khi nghe xong chuyện xưa của ta, đưa ra bình luận.

Ta vô cùng tán thành với lời nhận xét này, không phải tìm cơ cho bản thân, trên thực tế, ta quả thật chỉ có ở trước mặt Tô Văn mới có các loại biểu hiện không tự tin.

“Tình cảm như vậy hẳn là một chết đứng không?”

Từ Nghiên Nghiên hỏi.

Ta suy nghĩ rồi trả lời:

“Dù đau nhưng cũng xem là hạnh phúc.”

Bản chất của tình yêu rất đẹp, nhưng mà đặt trên hiện thực chỉ còn lại bất đắc dĩ, chẳng những không thể quang minh chính đại cùng nhau như các đôi tình nhân khác, thậm chí ngay cả bạn bè đều bởi vì bản khoản nhiều cái mà không dám chia sẻ với họ.

“Xem ra tôi là người đầu tiên may mắn được nghe chuyện xưa của các bạn.”

Ta có chút bản khoăn:

“Tôi cũng không ngờ lần đầu tiên gặp mặt lại bắt bạn nghe tôi than phiền.”

Từ Nghiên Nghiên nói:

“Đây không gọi là than phiền, tôi rất thích trở thành thùng rác để người khác xả cảm xúc vào.”

Ta không khách khí nói:

“Vậy từ đây về sau mỗi lần có chuyện không vui, tôi có thể quấy rầy bạn đúng không?” Từ Nghiên Nghiên cười:

“Hoan nghênh đến quấy rầy.”

Nhìn chung mà nói, chúng ta tán gẫu thật sự rất vui, đã lâu rồi ta không có cảm giác vui sướng như vậy, nhìn lại lúc trước, lúc thất tình ta vẫn luôn cùng Tô Văn nói chuyện thâu đêm suốt sáng. Đột nhiên ta phát hiện, kể từ sau khi ta và Tô Văn chính thức cùng một chỗ, đã không còn giống như lúc trước có thể ở trước mặt nàng không hề có kỵ mà kể khổ, quả nhiên ứng với câu nói, được cái này thì mất cái kia, bạn bè và người yêu là hai loại thân phận khác hẳn nhau.

Từ Nghiên Nghiên không làm ta thất vọng, chẳng những hào phóng đón nhận quan hệ của ta cùng Tô Văn, lại còn khiến người khác bất ngờ khi tiết lộ nàng cũng có người bạn giống chúng ta, hơn nữa cùng một chỗ đã năm năm.

Nghe chuyện này lòng ta lập tức nhảy nhót:

“Thật vậy sao?”

Không nghĩ tới lại có tiền lệ có thể noi theo.

“Ừ, tuy rằng không chính thức come out nhưng cũng có vài người bạn chơi chung biết, lúc bắt đầu có chút không quen, bây giờ tập mãi thành thói quen rồi.”

“Người nhà của bọn họ thì sao?”

Ta tìm hiểu triệt để.

Từ Nghiên Nghiên khẽ thở dài một chút, không vì sợ đả kích đến ta mà giấu diếm:

“Vẫn còn một chút không đồng tình, hơn nữa bên người thân của P đã tới tận nhà làm ầm lên vài lần, nếu không phải tình cảm của bọn họ sâu đậm, chỉ sợ đã sớm chia tay, giấu lại quả thật không dễ dàng gì.”

Tâm tình của ta lại u ám đi, do đó cũng không để ý lắm mấy thuật ngữ chuyên nghiệp mà Từ Nghiên Nghiên nói, ví dụ như “come out”, ví dụ như “P”. Tô Văn từng thảo luận với ta về chủ đề “TP”, ta cực kì không thích phân chia như vậy, hoặc là nó không thích hợp với ta và Tô Văn. Ta thích nữ nhân thuần túy giống Tô Văn, tuy rằng đôi lúc nàng cũng sẽ mặc đồ trông rất tuần tú, nhưng hương vị nữ nhân trên người không cách nào che giấu được, bản thân ta cũng là một người có tư tưởng truyền thống, kêu ta cắt đi mái tóc dài, ăn mặc giống nam nhân, căn bản là không có khả năng, kể cả khi làm tình, cho tới bây giờ chúng ta đều là hồ động. Cũng bởi vì chuyện này, Tô Văn từng rất vui mừng, nói may mắn là ta cũng có dục vọng với nữ nhân, bằng không hằng đêm nàng chỉ có thể .

Ta nói với Từ Nghiên Nghiên:

“Nghe bạn nói vậy, hi vọng của tôi ngày càng xa vời.”

Như thế nào ta cũng không dám làm ra chuyện khiến mẹ ta đau lòng, Tô Văn đương nhiên cũng như vậy.

Từ Nghiên Nghiên an ủi ta:

“Không ai hiểu rõ con bằng cha mẹ, trừ khi là những người hồ đồ đến mất khôn, bắt quá những chuyện ác liệt bên ngoài này chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất chính là hai người, nếu tình cảm của cả hai phai nhạt, cho dù cả thế giới đồng ý thì cũng coi như vô ích.”

Ta nghe xong trong lòng khẽ động, cuộc nói chuyện này cùng với những cuộc nói chuyện của ta và Tô Văn đều có hiệu quả thần kì như nhau. Ta định nói Từ Nghiên Nghiên dắt ta đi gặp người bạn kia của nàng, nhưng lại cảm thấy có hơi đường đột, cuối cùng cũng không nói ra. Ngược lại Từ Nghiên Nghiên muốn biết về Tô Văn, muốn nhìn xem là người như thế nào lại có thể làm cho ta thần hồn điên đảo như thế, ta đáp ứng nàng, có dịp nhất định sẽ cho nàng gặp.

Về đến nhà, Tô Văn hỏi ta đi đâu, trễ như vậy mới trở về.

Ta nói cho nàng biết hôm nay ta đi gặp một người bạn online.

Tô Văn dùng ánh mắt “không thể tưởng tượng nổi” nhìn ta:

“Không phải chứ, Dương Thần cậu đã có kinh nghiệm rồi, còn thích chơi trò gặp bạn online sao?”

Tô Văn có phản ứng như vậy cũng là chuyện có thể hiểu được, thời điểm lên đại học, ta chỉ gặp qua một người bạn online, người đó còn đặc biệt đi từ Lạc Dương đến để gặp ta, bởi vì đối phương là nam, ta mới dắt Tô Văn theo để lấy thêm can đảm... Kết quả đứng từ xa nhìn một lúc lâu, ta liền kéo Tô Văn chạy, thật sự là bộ dạng người đó xấu xí đến lợi hại, ta là bị dọa đến bỏ chạy. Sau lần đó Tô Văn sung sướng khi người gặp họa cười trên ta thật lâu, đó cũng là sự kiện ta quyết không bao giờ nhắc đến nữa.

Ta nói hôm nay người ta gặp là “Hong Nhan Hoa Thủy”.

Tô Văn ngay lập tức biết là ai.

Ta nói cho nàng biết “Hong Nhan Hoa Thủy” thật đúng là hồng nhan họa thủy, vừa xinh đẹp vừa có khí chất, hơn nữa rất có sức thuyết phục, nói chuyện cả buổi với nàng giúp ta giảm bớt đi không ít phiền não.

Tô Văn không vui, túm lấy cổ ta, hỏi ta hai người nói chuyện gì.

Ta vẫn tắt thuật lại giai đoạn khó khăn của người bạn Từ Nghiên Nghiên, Tô Văn nghe xong vỗ đùi nói:

“A, “P” mà nàng nói sẽ không phải là chính mình đi.”

Ta liếc nàng một cái:

“Nghĩ đi đầu vậy.”

Sau đó không tự chủ được lại hồi tưởng một chút thần thái cử chỉ của Từ Nghiên Nghiên, có điều nhãn lực của ta kém, không cảm thấy được có gì bất thường, nếu quả thật là như thế, vậy cũng thật trùng hợp.

42. Chương 42

Giống như câu nói kia, mẹ con nào có thù qua đêm, quả nhiên dì Tô sau hai ngày giận dữ liền buông việc này ra, đương nhiên Tô Văn cũng xoay chuyển tình hình bất lợi, nàng giúp dì Tô chọn mua áo khoác ở khu thương mại, hơn nữa còn nói dối không chớp mắt. Tô Văn nói, mẹ, mẹ phải mặc bộ này, hai chúng ta đi ra ngoài chung đảm bảo người ta sẽ nói mẹ là chị của con. Dì Tô lớn hơn mẹ ta một tuổi, về hưu ba năm trước, dì Tô không phải tuýp người của sự nhàn rỗi, vừa về hưu liền mở một lớp dạy thêm, mỗi lần Tô Văn khuyên bà nên nghỉ ngơi một chút, dì Tô lại nói đợi Tô Văn sinh cháu cho bà bồi, bà mới không dạy nữa, lời nói này hiển nhiên vẫn chưa có kết quả.

Có dì Tô ở đây, ta và Tô Văn đương nhiên không dám làm chuyện vượt rào, ta thì không sao, Tô Văn ngược lại cả ngày như con mèo bị đập phải đuôi, ta dùng ánh mắt nhìn nàng, ta nói, cậu tới mức đó rồi sao? Nhìn cậu như vậy, mình rất nghi ngờ trước kia cậu làm như thế nào mà trụ được tới bây giờ, như Tô Văn nói, nàng có ít nhất năm năm không phát sinh quan hệ.

Tô Văn làm trong phòng marketing, dùng ngôn ngữ trong ngành của các nàng, cái này gọi là ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm.

Ta chỉ có thể dùng ánh mắt trợn trắng để đáp lại.

Nữ nhân ba mươi như lang như hổ, ta cũng có thể hiểu được nàng, hướng chỉ xét về phương diện sinh lý của nữ nhân, chờ hai tuần nguyệt sự kết thúc là có thể. Thời điểm dự vọng tràn trề như vậy, Tô Văn chỉ có thể nhìn mà không được ăn, cũng thật sự làm khó nàng.

Ước chừng một tuần sau, dì Tô rốt cục nói, ngày mai mẹ về trước. Ta chỉ thấy Tô Văn cố nén cười, nhìn đến khóe miệng đều run rẩy.

Tưởng rằng khổ tận cam lai, lại không ngờ người tính không bằng trời tính, ta và Tô Văn cẩn thận nhiều ngày trời như vậy, cuối cùng vì nhất thời khinh suất mà thất bại trong gang tấc, đi theo đó là một loạt phản

ứng dây chuyền phát sinh, sự tình càng trở nên không thể cứu vãn, những bản khoản lúc trước của ta thay phiên nhau mà đến giống như kịch bản. Thường nói nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, nhưng phải biết rằng nghệ thuật thua xa cuộc sống ở chỗ tàn nhẫn đẫm máu, dù sao nghệ thuật chỉ là hư cấu, nếu kết cục viên mãn, có thể giành được tất cả sự ủng hộ cùng hoan nghênh, nếu kết cục thê thảm thì lại thu được nước mắt chua xót, cuộc sống không giống như vậy, không có kết cục, ngày mai luôn là một ẩn số, không có tệ, chỉ có tệ hơn.

Nguyên nhân phát sinh vào trước khi dì Tô về một ngày, đêm hôm đó ta thức dậy đi toilet, ma xui quỷ khiến Tô Văn cũng đi ra từ trong phòng nàng, theo như lời Tô Văn nói, nàng không ngủ được, nghe tiếng ta mở cửa mới chạy ra cùng.

Hai chúng ta đứng trong toilet vừa rửa tay vừa nói chuyện, cũng không biết nói đến chủ đề gì, tâm tư bắt đầu trôi dạt, liền quần lấy nhau, hôn đến mức khó tách ra được, đột nhiên nghe một tiếng quát:

“Hai đứa đang làm gì đó!”

Thật sự là, một khắc kia ta có cảm giác bị dọa đến vỡ mật, bảy hồn sáu vía đều bay mất, ta và Tô Văn giống như bị sét đánh, buông nhau ra, sau đó vẫn không nhúc nhích, chỉ thấy dì Tô đứng trước cửa phòng, vẻ mặt kinh hãi.

Đều nói bắt kẻ trộm phải có tang chứng, bắt kẻ thông dâm thì phải tóm gọn cả hai, ta và Tô Văn bị bắt quả tang tại trận, ngay cả giải thích cũng không có cơ hội.

Tô Văn mới kêu một tiếng mẹ, nước mắt lập tức rơi theo, Tô Văn không phải người dễ rơi nước mắt giống ta, trừ phi Tô Văn cực kì đau lòng nàng mới khóc. Rõ ràng về mặt thất vọng cùng khó hiểu của dì Tô đã kích thích đến Tô Văn, trong lòng quện lại một khối, chỉ có thể luống cuống đứng yên tại chỗ, người không có tư cách mở miệng nhất chính là ta.

Dì Tô không tiếp tục chất vấn Tô Văn, đương nhiên cũng không hỏi đến vấn đề tất yếu, hai nữ nhân say sưa hôn môi đã chứng minh hết thảy, bà chỉ dùng ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Tô Văn, im lặng so với hỏi chuyện càng có lực sát thương lớn hơn, ta nghĩ Tô Văn đã bị ánh mắt lạnh tri của dì Tô làm cho thương tích đầy mình.

Cho dù đã hết đường chối cãi, cho dù hình tượng của ta trong lòng dì Tô đã tuột dốc không phanh, thậm chí đến mức hèn mọn ra nông nổi này, ta vẫn nuốt xuống nước bọt, lấy hết dũng khí nhìn dì Tô đưa ra lời giải thích cuối cùng:

“Dì Tô, con với Tô Văn...”

Ta vừa mới mở miệng đã bị dì Tô cắt ngang, bà không để ý đến ta, xoay qua nói với Tô Văn:

“Trở về phòng thu dọn đồ đạc ngay lập tức, sáng mai mang đi.”

Không được nhìn tới còn khiến người ta xấu hổ hơn so với bị mắng chửi, ta cứng ngắc một chỗ, vẻ mặt nghiêm khắc của dì Tô làm ta nhớ đến giáo viên Ngữ Văn năm cấp ba, bỗng nhiên sinh ra sợ hãi.

Tô Văn cắn môi, hơn nửa ngày mới từ kẽ răng thốt lên ba chữ:

“Con không đi.”

Một tiếng “Chát” giòn vang, Tô Văn theo bản năng ôm lấy mặt, ngẩng đầu nhìn về phía dì Tô, dì Tô lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người rời đi.

Tô Văn nhất thời sắc mặt trắng bệch, tựa vào bồn rửa mặt chậm rãi ngồi xồm xuống, khóc không thành tiếng.

Thanh âm của dì Tô không lớn, nhưng ở ban đêm yên tĩnh như thế lại có vẻ rõ ràng vô cùng, ta tình nguyện để người bà mắng là ta, dì Tô chỉ nói mấy chữ “Không biết xấu hổ”.

Ta ngồi xồm bên cạnh Tô Văn, muốn đỡ nàng đứng lên, Tô Văn không đứng lên, ôm chặt bả vai của chính mình, thanh âm rầu rĩ của nàng từ trong khe hở ở cánh tay truyền tới:

“Dương Thần, mình xin cậu, để cho mình yên tĩnh một mình đi.”

Ta biết giấy không thể gói được lửa, chỉ là không nghĩ lại xảy ra nhanh đến thế, đột ngột như vậy, kịch liệt như vậy, ta chỉ biết lo lắng cho bản thân mình, lại không nghĩ rằng người bị tổn thương trước chính là Tô Văn, ta ngoại trừ khóc cùng Tô Văn, cũng không còn biết làm cách nào khác.

43. Chương 43

Tô Văn ôm chân đơn độc chôn mình nơi ghế sofa trong phòng khách, trên người chỉ mặc một bộ đồ ngủ mỏng, thân hình vốn dĩ đã gầy của nàng nhìn qua lại càng tăng thêm vẻ yếu ớt.

Ta cầm chăn đem ra cho nàng, sau đó đứng ở một chỗ cách nàng không xa, ta có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại giống như đã quên mất hết ngôn ngữ, không phát ra âm thanh nào.

Thật lâu sau, Tô Văn mới ngẩng đầu nhìn ta, đôi mắt sưng đỏ lên như quả hạch đào, đã rất lâu rồi ta chưa nhìn thấy Tô Văn khổ sở như vậy, nàng thế này làm cho người ta cảm thấy thương xót. Cuối cùng ta nhìn không được tiến đến, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ta biết lúc này đây vô luận như thế nào đi Tô cũng không có khả năng bước ra từ trong phòng, tính cách kiên quyết kiêu ngạo của Tô Văn hoàn toàn là di truyền từ mẹ mà ra.

Tô Văn tựa đầu lên vai ta, nhẹ giọng nói:

“Mẹ của mình, bà ấy... Cậu đừng để trong lòng.”

Rõ ràng người bị thương thành từng mảnh nhỏ trong lòng là nàng, lại hết lần này đến lần khác đi khuyên giải an ủi ta.

Ta cầm lấy đầu ngón tay lạnh lẽo của Tô Văn, hỏi nàng:

“Cậu có sao không?”

Nếu mẹ ta mà nặng lời với ta giống như vậy, khóc đến chết cũng có khả năng.

Quả nhiên Tô Văn lại rơi nước mắt, khe khẽ khóc thút thít.

Ta ôm chặt nàng hơn nữa, ý muốn cho nàng thêm nhiều sự an ủi.

Sau khi đã ổn định cảm xúc, Tô Văn giống như nhớ ra cái gì đó, cánh tay ôm lấy cổ ta, cùng ta mặt đối mặt, hơi thở ấm áp phả vào bên môi ta:

“Chuyện hôm nay tuy rằng quá bất ngờ nhưng trước sau gì cũng phải đối mặt, lời mẹ mình nói quả thật khiến người khác tổn thương, mình đồng ý cậu có thể vì vậy mà giận mình, nhưng mẹ mình không hiểu không có nghĩa là mình cũng vậy, Dương Thần, đừng vì như thế mà buông bỏ được không?”

Trong ánh mắt Tô Văn chứa đầy bất an cùng lo lắng, là do tính nhát gan đến tận hiện tại của ta khiến Tô Văn đã nhận hết ủy khuất về mình còn phải phải phòng lo sợ vì ta.

Sự bất lực của Tô Văn có thể làm trời dậy mong muốn bảo vệ nàng của ta, nhưng lúc này đây ta gần như không giúp gì được cho nàng, quan hệ của ta và Tô Văn không phải chỉ cần một câu hứa hẹn thì có thể bạc đầu đến già, đối với tương lai của cả hai, ta vô cùng mờ mịt. Cuối cùng ta cũng cảm thấy được mối quan hệ này giống như diễn kịch, diễn đến xuất thần, bất quá là vui đùa một hồi, sau khi trời tối thì ai về nhà nấy.

Ta rất nghi hoặc hỏi Tô Văn:

“Chúng ta thật sự có thể cùng một chỗ sao?”

Tô Văn đáp:

“Chỉ cần trong lòng cậu có mình.”

Trong lòng ta đương nhiên là có nàng, chỉ là giờ phút này, trở ngại bên ngoài làm ta lo sợ, nói cách khác, đi Tô ở cách chúng ta một cánh cửa kia chính là bức tường khó vượt qua. Lúc trước Tô Văn có nói mẹ nàng

sẽ chấp nhận tình cảm của chúng ta, có điều đây chỉ là suy nghĩ của riêng mình nàng thôi, ta thậm chí cảm thấy được dì Tô sẽ còn phản đối nhiều hơn cả mẹ ta.

Ta khuyên Tô Văn đi ngủ, có chuyện gì thì để ngày mai nói sau.

Tô Văn không trở về phòng mình, đương nhiên trong tình huống này cũng không thể ngủ chung với ta, ta chỉnh nhiệt độ máy sưởi trong phòng khách lên cao, lại mang thêm cho nàng một cái chăn, hôn lên khóe miệng chúc nàng ngủ ngon.

Sáng sớm thức dậy, phát hiện trên ghế chăn gối đã được xếp ngay ngắn, biết Tô Văn đã vào đây, dì Tô chắc chăn cũng đã rời giường, ta có thể tưởng tượng được sự xấu hổ sau khi bước ra ngoài, nhưng lại không thể nào trốn luôn trong phòng không ra, cố tình hôm nay còn là chủ nhật không cần đi làm, muốn trốn cũng không thể.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, bên ngoài truyền đến âm thanh cãi nhau, nghe chốc lát liền biết là vì chuyện dọn đi, càng lúc tiếng cãi càng kịch liệt, ta làm sao có thể trốn được nữa, vội vàng đi ra ngoài, chỉ thấy Tô Văn và dì Tô giằng co trong phòng khách. Hai người họ là mẹ con, ngay cả về mặt lúc cãi nhau đều tương tự, vừa quật cường vừa mang theo chút lạnh lùng.

Chợt nghe Tô Văn nói:

“Con không làm gì sai, vì cái gì phải nhận sai?”

Dì Tô nở nụ cười tức giận:

“Con cho là tối hôm qua mẹ bị mù hay mộng du, Tô Văn, con học hành nhiều năm như vậy, bây giờ học thành cái này? Mẹ ngâm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn, đây là việc con làm để báo đáp mẹ sao?”

Ta biết Tô Văn sẽ bằng bất cứ giá nào, nàng nói:

“Con thích nữ nhân cùng với việc trả ơn nuôi dưỡng của mẹ có liên quan gì sao?”

Sắc mặt dì Tô trở nên lạnh hơn, ngón tay chỉ vào Tô Văn bởi vì tức giận mà hơi run run:

“Nói như vậy nghĩa là con thừa nhận?”

Tô Văn chần chờ một lúc, có thể là đang cân nhắc hậu quả sau khi thừa nhận, bất quá vẫn trả lời chắc chắn như đinh đóng cột:

“Đúng vậy, con biết mẹ rất khó chấp nhận chuyện này, nhưng đây là sự thật, con chỉ có cảm giác với nữ nhân, cho nên cả đời này cũng không thể kết hôn cùng nam nhân như mẹ mong muốn.”

Câu trả lời kiên quyết của Tô Văn khiến dì Tô trầm mặc, có thể bà cảm thấy được bản thân dành cả đời để dạy dỗ học sinh, thế nhưng lại không thể dạy dỗ tốt con gái của mình, vẻ lạnh lùng trên mặt trở thành thất vọng, sau đó nước mắt không ngừng rơi xuống.

Tô Văn lập tức cũng luống cuống theo, nước mắt cũng không kiềm lại được, định đi đến chỗ dì Tô, kết quả mới được một bước, dì Tô liền làm động tác ngăn lại, lau nước mắt còn vương trên mặt:

“Được rồi, nói đến đây đã có thể hiểu rõ rồi, mẹ cũng không thể nói gì hơn, từ nay về sau, chuyện của con mẹ sẽ mặc kệ, con muốn yêu như thế nào thì cứ làm thế ấy, con không đi, mẹ đi!”

Phải thất vọng đến mức nào mới có thể nói ra những lời tuyệt tình như vậy, Tô Văn khóc lớn, dì Tô không nhìn nàng mà ánh mắt chuyển sang trên người ta, từ tối hôm qua đến bây giờ, đây là lần đầu tiên dì Tô nhìn đến ta.

Ánh mắt của dì Tô bao hàm rất nhiều điều, nhất định bà cho rằng là ta làm hư Tô Văn, cho nên mới làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, thậm chí phá hỏng hạnh phúc cả đời của Tô Văn. Trong mắt bà tràn ngập oán giận, ta nhìn đến chỉ cảm thấy kinh hồn bạt vía.

44. Chương 44: Chương 44

Ta biết cách dạy con của mỗi người mẹ đều không giống nhau, mẹ của ta theo chủ nghĩa dùng đòn roi dạy con ngoan, cho nên trước đây ta bị đánh không ít, hiện tại đôi khi không vừa ý bà cũng đánh ta hai ba cái. Còn mẹ của Tô Văn lại là kiểu lấy lý lẽ để thu phục lòng người, cho nên bộ dáng của Tô Văn làm cho người ta phát sinh cảm giác nàng là con nhà gia giáo, đương nhiên giai đoạn phản nghịch trước kia cùng với hay “lời lẽ ác độc” trước mặt ta đã được lược bỏ, bởi vậy ta có thể hiểu được nỗi thất vọng của dì Tô đối với Tô Văn và thái độ giận chó đánh mèo của bà đối với ta.

Trên thiên hạ không gì đáng thương bằng lòng cha mẹ, ta nghĩ dì Tô đau lòng tuyệt đối không thua gì Tô Văn, mà ta chính là đầu sỏ làm ly gián tình cảm mẹ con của hai người họ. Không phải ta tự đề cao bản thân mình nhưng Tô Văn đã từng nói, bởi vì ta nên nàng mới nói thật hết với dì Tô.

Tô Văn nói, Dương Thần, cái gì nên nói mình đã nói, nên làm mình cũng đã làm, nếu cậu vẫn còn do dự, không xác định được, mình không miễn cưỡng cậu, ít nhất mình đã cố gắng hết sức, sau này sẽ không tiếc nuôi gì nữa.

Ta hỏi Tô Văn:

“Mình xứng đáng sao?”

Những lời này ta không chỉ một lần hỏi Tô Văn, không phải ta không tin tưởng Tô Văn mà là ta không tin chính mình, làm sao ta lại xứng đáng để Tô Văn hi sinh vì mình như vậy.

Tô Văn có chút miễn cưỡng nhìn ta cười:

“Nếu cậu thật lòng yêu một người, cậu sẽ biết rằng có xứng đáng hay là không.”

Ta nghe ra được ngụ ý của nàng, ý của nàng là ta không hoàn toàn yêu nàng, cho nên mới không quyết tâm.

Ta cũng không do dự tự hỏi lòng, ta có yêu Tô Văn không? Bỏ ngoài tai hết thấy, nguyện ý vì Tô Văn vứt bỏ tất cả, cho dù có phải đoạn tuyệt với mẹ mình sao?

Một chút trầm mặc ngăn ngui của ta tựa hồ khiến cho Tô Văn nản lòng thoái chí, về mặt Tô Văn mệt mỏi, nhìn ta nói:

“Để cậu phải tự hỏi như vậy đã chứng minh tất cả, mình mệt rồi, cứ như vậy đi.”

Không chờ ta đáp lại, nàng đã đứng dậy trở về phòng, cánh cửa gỗ kia ngăn cách hai chúng ta ở hai không gian khác nhau.

Ta nghĩ Tô Văn thật sự rất tổn thương, vừa bởi vì dì Tô, vừa bởi vì ta, nàng không hề chỉ trích ta câu nào, chỉ dùng sự im lặng để trút hết bất mãn, mà ta tình nguyện để nàng cãi nhau với ta, giống như với dì Tô vậy, chứ không phải là đem mọi ủy khuất cùng tức giận dồn xuống đáy lòng, tra tấn ta, đồng thời tra tấn chính mình. Ta thậm chí sinh ra chán ghét bản thân, nếu lúc trước không đáp ứng Tô Văn, sẽ không lâm vào cục diện như ngày hôm nay, nếu đã đáp ứng rồi nhưng lại vẫn cứ sợ bóng sợ gió như thế, hoặc chính như Tô Văn nói, ta chưa đủ yêu nàng. Ta thật sự cần phải suy nghĩ thật kỹ về tình cảm của mình.

Vô cùng mất hứng, ngày nối ngày trôi qua đạm nhạt, nháy mắt đã đến lễ mừng năm mới, phố lớn ngõ nhỏ đều tràn ngập hương vị vui mừng, công ty cũng mở tiệc liên hoan cho nhân viên, hơn nữa còn có tiền thưởng cuối năm cùng với một kì nghỉ dài hạn, mọi người ai cũng vui mừng lộ rõ trên mặt. Ta đương nhiên cũng vui mừng hơn hớn, chỉ là càng lúc càng miễn cưỡng cười, sự u sầu buồn tẻ trong nhà so với không khí tươi sáng bên ngoài quả thật một trời một vực. Ta và Tô Văn cùng sống chung dưới một mái nhà, thế nhưng có thể vài ngày không gặp mặt, Tô Văn đột nhiên trở nên bận rộn nhiều việc, ngày nào cũng đi sớm về trễ, dù cho những khi cả hai đều có mặt ở nhà, nàng cũng luôn nhốt mình trong phòng, cách thức sống chung của hai chúng ta hiện tại không khác gì hai người khách thuê nhà không quen biết nhau.

Nếu muốn so tính kiên nhẫn, ta tuyệt đối không bằng Tô Văn, ta sắp bị thái độ đột nhiên trở nên lạnh lùng của Tô Văn bức điên rồi, thời gian dài, ta thậm chí không nhớ nổi vì cái gì ta và nàng lại nảy sinh mâu thuẫn, là vì Tô Văn cùng mẹ nàng cãi nhau một trận ầm ĩ mà ta an ủi không đúng lúc, hay là vì Tô Văn cảm thấy được ta chưa đủ yêu nàng, muốn dùng thời gian để làm nguội lạnh đi phần tình cảm này. Mặc kệ

là loại nào, ta đều hi vọng Tô Văn có thể nói thẳng cho ta biết, chứ không phải là để ta suy đoán lung tung, nhần nhện quá mức sẽ gây bùng nổ, nếu cứ tiếp tục tình trạng này, chỉ bằng chia tay đi.

Khi ý niệm chia tay này nổi lên trong đầu ta, nước mắt lập tức rơi xuống, cái ta nghĩ đến chính là, nếu ta và Tô Văn chia tay, như vậy tình cảm hơn mười năm này cũng theo đó biến mất, cũng chỉ có sau khi nghĩ đến việc chia tay, ta mới biết được ta yêu Tô Văn nhiều như thế nào, đó là một loại hỗn hợp giữa tình bạn và tình yêu, tình cảm mười mấy năm, Tô Văn đã sớm dung nhập vào xương tủy ta, nếu phải lấy ra thật sự sẽ rất đau đớn, ta không nỡ.

Sự việc dù thế nào cũng phải giải quyết, ta hiểu Tô Văn, nàng không phải là một người dễ dàng thỏa hiệp, hơn nữa lần này cũng là cố ý ngầm trừng phạt ta, cho nên nếu muốn phá vỡ cục diện bế tắc này, chỉ có thể là ta giơ cờ hàng, vả lại không kịp chờ đến ngày mai. Ta nhân lúc Tô Văn không ở nhà vào phòng nàng, thấy nàng đã thu thập xong hành lý, chuẩn bị trở về quê mừng năm mới, tết âm lịch hàng năm Tô Văn đều về nhà ngoại, nhà bà ngoại nàng ở nông thôn, phải ngồi xe buýt đến bốn năm tiếng mới tới, cho nên hôm nay là cơ hội cuối cùng.

Bởi vì là ngày đi làm cuối cùng, không có chuyện gì làm, ăn cơm trưa xong, sắp phát cho mỗi người một bao tiền lì xì rồi cho chúng ta tan tâm, ta cân nhắc tối nay nên mở miệng như thế nào với Tô Văn.

Kỳ thật ta cũng là một người trọng sĩ diện, nếu không cũng sẽ không chiến tranh lạnh thời gian qua, hơn nữa kiểu chiến tranh lạnh này vẫn thường phát sinh giữa chúng ta, có đôi khi là ta thỏa hiệp, có đôi khi là nàng thỏa hiệp, có nhiều lúc bởi vì không thường xuyên gặp mặt nên tự động hòa hảo. Duy nhất chỉ có lần này là không giống, lần này cho dù ta bằng lòng xuống nước, cũng không chắc chắn có thể hòa hảo được như ban đầu, cái Tô Văn muốn không phải là câu nhận lỗi của ta, mà là lòng kiên định.

Trên đường trở về, ta không ngừng hỏi chính mình, Dương Thần, cô có cho cậu ấy được không?

45. Chương 45: Chương 45

Lúc gần đến nhà thì nhận được điện thoại của Từ Nghiên Nghiên, mấy ngày nay chiến tranh lạnh với Tô Văn, ta có gọi cho nàng vài lần, cũng không phải tìm sự an ủi gì, chỉ là muốn tìm một người để có thể trút hết ra, ta không thích cất giấu quá nhiều tâm sự, sẽ mệt chết đi. Sở dĩ ta kể cho Từ Nghiên Nghiên biết là vì, thứ nhất nàng là người bạn duy nhất biết rõ mối quan hệ của ta và Tô Văn, thứ hai nàng là tuýp người rất biết cách khuyên giải an ủi người khác, sau mỗi lần tán gẫu cùng nàng, ta đều cảm thấy rất thoải mái.

Từ Nghiên Nghiên hỏi ta và Tô Văn đã làm hòa chưa, ta nói vẫn chưa, định tối nay sẽ nói chuyện thẳng thắn cùng nàng một lần, Từ Nghiên Nghiên lại hỏi ta dự tính sẽ nói như thế nào, ta chính là đang đau đầu vì vấn đề này, nhân cơ hội thỉnh giáo nàng một phen. Từ Nghiên Nghiên nói, “nữ nhân thật sự đều là nói một đường làm một nẻo, bạn chỉ cần dỗ dành hai ba câu, tôi cam đoan sẽ có hiệu quả nhanh chóng”, nói xong nàng còn bổ sung, “có khi lên giường luôn”, ta cười mắng nàng lưu manh.

Kỳ thật ta cũng biết về việc này, chẳng qua là kêu ta đi dỗ người khác, quả thực có chút giống với “không trâu bắt chó đi cày”, vì thế Từ Nghiên Nghiên lại dạy cho ta thêm vài câu để nói, giúp ta an tâm phần nào.

Trong lúc đứng chờ thang máy, ta mới nhớ ra một việc, lúc Tô Văn nghe xong chuyện của Từ Nghiên Nghiên, nàng từng nói có thể Từ Nghiên Nghiên đã kể chuyện của chính bản thân mình, vì vậy ta tò mò hỏi Từ Nghiên Nghiên, “làm sao bạn lại dỗ dành con gái giỏi như vậy?”

Từ Nghiên Nghiên không trả lời ta ngay, ở trong điện thoại cười ha ha hai tiếng, ta lập tức biết mình đã đoán trúng ít nhất một nửa, sau đó chợt nghe Từ Nghiên Nghiên nói, “sao đột nhiên lại hỏi tôi như vậy?”

Ta cũng không phải thực sự muốn dò xét bí mật của nàng, nghe nàng hỏi thế, vội vàng nói:

“Tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút, bạn đừng để bụng.”

Vừa đáp xong lại có cảm giác giấu đầu hở đuôi, ta cũng lười đi giải thích, tránh cho càng nói càng loạn.

May mắn Từ Nghiên Nghiên cũng không để trong lòng, cười nói:

“Nếu tôi có tình cảm với nữ nhân, có phải bạn sẽ cho tôi cơ hội hay không?”

Ta biết nàng đang nói đùa, cũng cười trả lời:

“Được chứ, Từ Nghiên Nghiên, nếu tôi với Tô Văn chia tay, tôi sẽ đến với bạn.”

Có nhiều lúc mọi chuyện vô cùng trùng hợp, giống như đã hẹn trước vậy, ta vừa dứt lời, cửa thang máy mở, khuôn mặt Tô Văn bên trong hiện ra, cạnh nàng là cái vali màu đỏ.

Di động chưa cúp, Từ Nghiên Nghiên không hay biết gì về tình huống đột phát bên đây, vẫn còn trong điện thoại nói:

“Vậy chúng ta quyết định như vậy đi, chị đây giang rộng vòng tay chờ cưng.”

Thang máy chỉ có ta và Tô Văn, điện thoại của ta cách âm không tốt, ta nghĩ Tô Văn đã nghe được không sót một chữ. Bình thường đùa giỡn như vậy sẽ không ảnh hưởng gì, nhưng ta và Tô Văn vẫn còn đang giận nhau, không thể nghĩ ngờ việc này chính là thêm dầu vào lửa, Tô Văn không chớp mắt kéo vali bước ngang qua ta, nàng chắc chắn đã để bụng chuyện này.

Ta vội nói với Từ Nghiên Nghiên một câu, “tôi có chút chuyện, tí nữa nói sau”, lập tức cúp máy, hô to tên Tô Văn.

Tô Văn vẫn không dừng bước, cũng không quay đầu lại, hướng phía trước đi thẳng, đáp lại ta chỉ có tiếng gót giày nện trên đất.

Ta do dự vài giây, liền đuổi theo, bắt lấy cánh tay Tô Văn, lại gọi nàng một tiếng.

Tô Văn lúc này mới quay đầu lại nhìn ta, hỏi:

“Chuyện gì?”

Biểu tình lạnh lùng, giọng nói lạnh như băng khiến trong lòng ta cũng lạnh theo, bàn tay đang cầm lấy cánh tay nàng vô thức buông lỏng ra.

Ta hỏi:

“Cậu phải đi sao?”

Tô Văn chỉ “Ừ” một tiếng, liền không thèm nhắc lại.

Trong lòng ta biết rõ nên tóm lấy cơ hội này để làm hòa với Tô Văn, nói cho nàng biết ban nãy mình với Từ Nghiên Nghiên hoàn toàn là nói đùa, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt lạnh lùng của Tô Văn, một câu cũng không thốt ra được. Ta thật sự không phải loại có thể điềm tĩnh hạ mình cầu xin tha thứ, vì thế sau khi chợt nghe Tô Văn nói, “không có việc gì thì mình đi trước”, ta chỉ đứng đó trơ mắt nhìn Tô Văn đi ra cửa lớn ở tiểu khu, biến mất khỏi tầm mắt.

Ta ngây ngẩn hồi lâu, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, cho đến khi di động vang lên mới hồi phục lại tinh thần, là Từ Nghiên Nghiên, vừa rồi ta cúp máy gấp gấp khiến nàng lo lắng, hỏi ta có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, ta nói, “Tô Văn đi rồi”. Từ Nghiên Nghiên còn chưa kịp hiểu hết sự tình, ta lại nói tiếp, “Tô Văn không nghe tôi giải thích, đã kéo hành lý về với ông bà”. Từ Nghiên Nghiên im lặng một lúc, sau đó dè dặt hỏi, “đừng nói lúc này giống bị nàng nghe được đi?”. Hiện tại đầu óc ta vô cùng loạn, không muốn nói nhiều, đối đáp vài câu với Từ Nghiên Nghiên xong liền cúp điện thoại.

Rõ ràng trong nhà không có gì thay đổi, nhưng khi ta mở cửa vào lại có cảm giác trống rỗng, Tô Văn về nhà, mang theo luôn cả trái tim ta mà đi.

Có một linh cảm mãnh liệt thúc đẩy ta đi vào phòng Tô Văn, hoàn hảo trừ bỏ cái vali kia, vẫn không khác trước nhiều lắm, ngay cả laptop của nàng cũng còn để trên bàn, ta thở phào một hơi, Tô Văn chỉ là tạm thời rời đi, nàng không hoàn toàn biến mất khỏi ta.

Yên tâm được một lúc, ta lại thấy khổ sở, hôm nay may là ta về sớm, nếu trễ hơn chút nữa, có lẽ ngay cả mặt Tô Văn cũng không được thấy. Nàng từ đầu đến cuối là muốn trốn tránh ta, nói cách khác nàng căn bản không hề nghĩ đến chuyện cho ta cơ hội được giải thích rõ ràng.

Tô Văn dứt khoát như thế, ta đột nhiên không rõ tâm ý của nàng, nàng chỉ tạm thời làm mặt lạnh, hay là hoàn toàn muốn buông tay?

46. Chương 46: Chương 46

Ta lớn đến chừng này, ngoại trừ tết âm lịch năm ba mẹ ta ly hôn không được thoải mái ra, năm nay phải gọi là một năm vô cùng buồn bực. Ta vác bộ mặt khổ sở về nhà, mẹ ta còn tưởng ta không được tiền thưởng cuối năm, ngay lúc mẹ ta đang cố hết sức gắng hỏi, ta mới nhớ tới ngay cả một bộ quần áo mới cho bản thân ta còn chưa mua, càng miễn bàn đến việc mua quà biếu mẹ.

Mẹ ta vẫn kiềm nén đến tận đêm 30, trong lúc đang ăn cơm tất niên, hỏi ta, “có phải con cãi nhau với Tô Văn hay không?”

Ta lắp bắp kinh hãi, hỏi lại bà:

“Sao mẹ biết?”

Mẹ ta nói:

“Năm rồi về nghỉ tết, có ngày nào mà con với Tô Văn không gọi đến bảy tám cú điện thoại, năm nay chẳng những không thấy gọi, thậm chí một chữ cũng không nhắc đến, không phải cãi nhau thì là gì?”

Thật sự nếu mẹ ta không đề cập tới, ta cũng chưa bao giờ để ý thì ra ta và Tô Văn lại dính với nhau như vậy, hơn nữa ở những ngày gia đình sum họp như thế này, Tô Văn đối với ta mà nói đã trở thành một thói quen, cũng là một loại giữ gìn, chúng ta đã ràng buộc lẫn nhau mười mấy năm.

Chỉ nói mấy câu đã làm cho ta nhớ Tô Văn, ta muốn được nghe giọng nói của nàng ngay lập tức, chỉ là đang ở trước mặt mẹ nên ngại biểu hiện ra ngoài. Cơm nước xong ta giúp mẹ dọn dẹp chén bát, cùng bà xem TV chúc tết, sau đó cầm di động đi vào phòng, nằm trần trọc trên giường, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ khác nhau, tay ấn vào dây số quen thuộc kia, gọi qua.

Di động chỉ vang lên vài tiếng liền được kết nối, tim ta cũng đập nhanh hơn một chút, có phải là Tô Văn luôn luôn ở đó chờ điện thoại của ta hay không?

Cả ta và Tô Văn đều không ai lên tiếng trước, trong điện thoại truyền đến tiếng pháo hoa, Tô Văn từng kể với ta rất nhiều, ở nông thôn lễ mừng năm mới rất vui, hàng xóm tụ họp lại cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm, đốt pháo, đặc biệt có mùi vị của tết, nàng còn đáp ứng ta có cơ hội sẽ dẫn ta đến nhà bà ngoại nàng cùng đón năm mới.

Điện thoại là ta gọi, cuối cùng ta vẫn là người đánh vỡ cục diện bế tắc, ta hỏi:

“Ăn cơm chiều chưa?”

Tô Văn trả lời: “Mình có ăn một ít, sau đó xin lui ra trước rồi.”

Nghe được giọng nói của Tô Văn, đôi mắt lập tức chua xót, thanh âm của Tô Văn nhẹ nhàng ôn nhu, thậm chí ta còn cảm nhận được một tia ấm áp, có thể vì đã lâu lắm rồi không nói chuyện, hiện tại cũng không biết nói gì cho phải, cả hai nhất thời lại lâm vào trầm mặc.

Ta nghĩ Tô Văn thực sự quyết tâm, đợi nửa ngày không thấy ta nói gì, nàng liền nói:

“Nếu không có chuyện gì thì mình cúp trước, mọi người đang gọi mình.”

Trong lòng lập tức dâng lên đau xót, ta “Ừm” một tiếng, cúp máy trước, nước mắt không nhịn được nữa thì nhau rơi xuống, ta tình nguyện Tô Văn thẳng thừng nói chia tay với ta, chứ không phải dùng thái độ lạnh

lòng này. Ta không nhìn thấu được lòng nàng, loại cảm giác xa cách này khiến ta nhớ lại thời điểm nàng và Dương Khang yêu nhau, nàng không hề để ý đến cảm nhận của ta.

Tô Văn hành động như thế đơn giản là vì tính cách thiếu quyết đoán của ta sao? Nếu là vậy, ta thừa nhận đây là khuyết điểm của mình, thế nhưng ngay từ đầu nàng nên biết chuyện như vậy sẽ xảy ra, chúng ta quen biết nhau nhiều năm, ta là người như thế nào, bất luận so với ai nàng đều phải là người hiểu rõ ràng nhất, hơn nữa nguyên nhân ta do dự nàng hẳn là cũng biết, cái làm ta do dự không phải là tình cảm của mình đối với nàng mà là hoàn cảnh của cả hai, hai nữ nhân muốn danh chính ngôn thuận cùng một chỗ, nói dễ hơn làm, chỉ cần vài lời đồn đãi nhảm nhí cũng đủ đem chúng ta chôn vùi. Cái gì gọi là tình yêu cùng giới tính không liên quan, đây bất quá là cái cớ mà chúng ta tự mình tìm lấy, ở trong mắt người thường, chúng ta khác loại với họ, còn có vài thành phần cực đoan thậm chí sẽ cảm thấy chúng ta có bệnh. Ta không phải thánh nhân, ta không thể bỏ ngoài tai hết thảy, ta vốn rất để ý cái nhìn của người khác đối với mình, nếu thật sự đã chọn sai, vậy thì sai là ở chỗ ta không nên phóng túng dục vọng của mình, khởi đầu cho một đoạn tình cảm nhất định không có kết quả, cuối cùng biến thành lương bại câu thương.

Càng nghĩ kĩ càng cảm thấy nản lòng thoái chí, cũng càng cảm thấy được ta và Tô Văn thật sự không thích hợp cùng một chỗ, tính cách của chúng ta trái ngược nhau, làm bạn còn có thể, làm người yêu thì vĩnh viễn luôn nghi ngờ vô căn cứ rồi chiến tranh lạnh giống như hiện tại. Tận trong nội tâm ta không tin hai nữ nhân có thể thiên trường địa cửu, mà Tô Văn cũng cần một người luôn kiên định tin tưởng giống như nàng ở bên cạnh để đi đến cuối cùng, ta và Tô Văn bắt đầu là sai lầm lớn, chúng ta đã dùng mấy tháng qua để chứng minh điều đó, cái có được là tình yêu giống như hoa quỳnh (chắc mọi người cũng biết hoa quỳnh thường nở về đêm, mà một lần nở chỉ được vài tiếng rồi tàn), cái phải trả giá là tình bạn mười mấy năm.

Ta từng ước định với Tô Văn, trước khi đến sinh nhật nàng, chúng ta sẽ liêu lĩnh cùng một chỗ, hiện tại xem ra đã không còn cần thiết nữa. Còn vài tiếng nữa là mười hai giờ, năm mới sẽ đến, nam nhân ba mươi mốt như hoa, nữ nhân ba mươi như bã trà, đối với nữ nhân mà nói, tuổi tác nhất định là ám ảnh, cho dù có kháng cự thì ngày này vẫn sẽ đến.

Nữ nhân ba mươi, nên chờ đợi cái gì đây? Từng bước từng bước của cuộc đời thì phải là nam nhân, con cái, già cả, bị thương theo đó mà trôi dạt, trước mắt ta giống như đã bị che phủ bởi một bức màn, ta không nhìn rõ được tương lai của mình.

Tình yêu cho tới bây giờ đều chỉ có ba chữ, hoặc là mình yêu cậu, hoặc là thực xin lỗi. Ta gửi cho Tô Văn hai tin nhắn, một cái là “năm mới vui vẻ”, một cái là “thực xin lỗi”.

Thật lâu sau, Tô Văn mới hồi âm trở lại, “Không có ai phải xin lỗi ai, chỉ có ai không biết quý trọng ai.”

Ta cứng ngắc nhìn chằm chằm di động, từng con chữ trên màn hình bắt đầu trở nên mơ hồ.

Không biết như thế này có được tính là kết cục hay không.

47. Chương 47

Không thể nghi ngờ tết âm lịch chính là thời điểm thích hợp để xem mắt, mẹ ta tất nhiên không bỏ qua cơ hội, tết vừa qua được vài ngày đã dắt ta đi gặp mặt đối tượng.

Ta không có một chút tâm tình nào, thế nhưng cũng không đành lòng từ chối đề nghị của mẹ, ta biết bà đã nôn nóng đến phát sốt. Về phương diện khác, tư tưởng vô mê chẳng sợ nứt đã trở lại, dù sao sớm muộn cũng phải đi bước này, ta cam chịu số phận, từ sau khi nhận được tin nhắn hồi âm kia của Tô Văn, chúng ta không còn liên lạc nữa.

Một lần nữa ta lại cảm nhận được áp lực tuổi tác, gần như mỗi đối tượng xem mắt đều không hẹn mà cùng hỏi ta vì sao gần ba mươi tuổi rồi vẫn chưa lấy chồng, mẹ ta đành phải ngượng ngùng giải thích, kén chọn thì phải chịu chậm trễ.

Những nam nhân từng gặp qua hầu hết ta đều không nhớ được diện mạo của họ, mẹ ta gặp ai cũng rập khuôn nhiều đó câu nói, còn ta gặp ai cũng trung thành với một biểu tình, không những không để ý mà còn nói ít đến đáng thương. Mẹ ta tức giận ở dưới bàn nhéo ta liên tục, bà nói, “Dương Thần, con mà còn như vậy thì mẹ sẽ trở mặt”, vì thế ta phải bắt khuất giữ vững tinh thần, hồi han về đối phương, bà mới được một phen giới thiệu đến nước miếng văng tứ tung, ta thì ngồi nhìn vạt áo bà mới thất thần.

Rốt cuộc cầm cự được đến vài ngày cuối cùng, mẹ ta không còn lí do gì để giữ ta lại, vốn nghĩ có thể thoải mái nghỉ ngơi một ngày, kết quả vừa ăn cơm trưa xong liền nhận được thông báo của mẹ, một người bà con xa gọi điện cho bà, muốn giới thiệu đối tượng cho ta, điều kiện bên nhà trai rất xuất sắc, khiến mẹ ta vô luận như thế nào đều kiên quyết mang ta qua gặp mặt.

Không thể không nói mẹ ta làm trong ủy ban, mạng lưới quan hệ thật rộng rãi, đương nhiên cho đến khi ta nhìn thấy nam nhân kia, con mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài, mạng lưới quan hệ của mẹ ta thật đúng là không phải rộng bình thường.

Lý Nhất Bác vẫn như cũ áo mũ chỉnh tề, cử chỉ phong độ, khoe miệng kéo thành nếp nhăn mỗi khi cười, ta sinh ra ảo giác về việc cuộc gặp mặt này là đích thân anh ta một tay an bài.

Câu đầu tiên Lý Nhất Bác mở miệng ra nói chính là, “không nghĩ đến lại là em, thực trùng hợp.”

Mẹ ta lập tức kinh ngạc hỏi:

“A, hai đứa biết nhau?”

Lý Nhất Bác đã nói như vậy. ta cũng không tiện phủ nhận, chỉ nói:

“Lúc tụ họp bạn bè có gặp qua một lần, chưa nói chuyện nhiều.”

Tiếp theo đó cho Lý Nhất Bác ánh mắt ám chỉ, ý nhắc nhở anh ta không cần lăm lăm.

Lý Nhất Bác tươi cười tỏ vẻ đã hiểu.

Bà mới nghe chúng ta đã từng gặp mặt, vỗ đùi cười nói với mẹ ta:

“Ngô Phương, hai đứa nó có duyên như vậy, tôi cam đoan sẽ thành đôi.”

Có thể thấy được mẹ ta rất hài lòng với Lý Nhất Bác, cười đến toe toét nói:

“Tôi cũng chưa biết, phải xem chúng nó ở chung như thế nào đã.”

Phần lớn thời gian là mẹ ta và bà cô mai mối nói chuyện, ta và Lý Nhất Bác chỉ ở bên cạnh lắng nghe. Trong lúc vô ý ta nhìn lướt qua Lý Nhất Bác, thấy anh ta nhìn chăm chăm vào bàn tay ta đặt trên bàn, ta mới nhớ tới chiếc nhẫn đeo trên tay trái đã được tháo xuống.

Không phải mẹ ta ép ta tháo, là bản thân ta cảm thấy mình không có tư cách để tiếp tục đeo nó.

Có thể nguyên do là người quen, buổi xem mắt hôm nay không buồn tẻ vô vị như mấy lần trước, Lý Nhất Bác viết số điện thoại của mình lên giấy nhét vào tay ta, thừa lúc hai người lớn không chú ý, dùng giọng điệu trêu tức nói:

“Bắt quá tam, lần này nhất định không thể kéo tôi vào sổ đen lần nữa.”

Ta nhún vai tỏ ý không sao cả, số điện thoại của Tô Văn, ta quen đến mức thuộc lòng, chỉ là nếu vậy thì sao?

Ta còn cho rằng mẹ ta sẽ đào bới tìm hiểu tận gốc, hỏi ta và Lý Nhất Bác quen biết đến mức nào, hoặc hỏi ta có thể tiến triển hơn với Lý Nhất Bác hay không, không ngờ mẹ ta một chữ cũng không đề cập tới, làm cho bao nhiêu từ ngữ ta soạn sẵn để chuẩn bị viện cớ đều không có cơ hội phát huy công dụng.

Trước lúc đi, mẹ ta nói, “con cũng đã lớn rồi, hẳn là hiểu được phải trái, mẹ sẽ không nói lý luận gì, đường đi là của chính con, người khác không thể giúp con lựa chọn, mẹ chỉ khuyên con một câu, bản thân mình mới là quan trọng nhất.”

Ta thề, ta chưa từng kể với mẹ một câu nào về chuyện tình cảm, nhưng mẹ ta lại giống như hiểu rõ hết thấy, bà biết ta hoang mang, biết ta bất lực, biết ta giống như đang đứng ở ngã tư đường bàng hoàng, chỉ

là không biết bà có nhìn ra được con gái bà mê mang thống khổ như thế kia, là bởi vì yêu một người con gái khác hay không.

Ta hỏi mẹ, con người có phải hay không nên sống theo ý mình một tí?

Mẹ ta trả lời, nếu con người không có khuôn sáo trói buộc, vậy thì thế giới này sẽ trở nên lộn xộn.

Ta không có dũng khí nói thẳng tất cả với mẹ, nếu không nói, mẹ ta chỉ đơn giản là phỏng đoán, nếu như nói, ta sợ mẹ ta sẽ bị thương tâm giống dì Tô.

Sau khi rời khỏi nhà, phảng phất cảm giác giống như chuyển từ thế giới này sang thế giới kia, Tô Văn hẳn là đã trở lại, mà ta lại không biết nên đối mặt nàng như thế nào.

Không ngờ rằng, ta còn chưa gặp được Tô Văn nhưng đã nhìn thấy dì Tô, dì Tô ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, trên bàn trà bày ra vài loại hoa quả, mà bên chân bà đặt vài túi to, miệng túi vẫn chưa đóng lại, ta nhìn thấy bên trong là một ít quần áo cùng vật dụng thường ngày của Tô Văn, dì Tô có vẻ như cố ý chờ ta trở lại.

Quan hệ của ta và Tô Văn đột nhiên chuyển biến xấu, xuất phát chính là ngày bị dì Tô nhìn thấy hình ảnh không nên nhìn, sau đó càng không thể văn hồi. Hiện tại dì Tô ở trong này giúp Tô Văn thu dọn đồ đạc, ta nghĩ mẹ con họ hẳn là đã tiêu tan hiềm khích lúc trước, chuyện này làm ta có chút vui mừng, ta không hi vọng Tô Văn vì ta mà xa cách với người thân nhất của mình.

Có lẽ trong lòng ta biết mình và Tô Văn là không có khả năng, cho nên khi nhìn thấy dì Tô đã không còn cảm thấy sợ hãi nữa, ta bình thản ngồi đối diện với bà, đợi bà nói ra mục đích chờ ta của mình.

48. Chương 48

Dì Tô cũng không vội nói chuyện mà cầm lấy dao gọt hoa quả, gọt táo đưa cho ta.

Ta nhận lấy, không quên nói cảm ơn.

Dì Tô tựa hồ đã chuẩn bị kĩ nên mở miệng như thế nào, ho nhẹ một tiếng, sau đó nói:

“Người xưa dạy, “tử bất giáo, phụ chi quá” (*), cha của Tô Văn qua đời sớm, Tô Văn trở thành như ngày hôm nay hoàn toàn là trách nhiệm của một người làm mẹ như dì, dì dạy chữ cả đời, tự nhận là chưa từng có loại người nào chưa thấy qua, còn có bao nhiêu đứa phản nghịch nhờ dì mà hối cải trở thành con người mới, thế nhưng dì lại không thể dạy dỗ tử tế con gái mình, để cho nó đi vào con đường như vậy.”

Vốn dĩ ở trong mắt dì Tô, Tô Văn thích nữ nhân là một chuyện sai trái.

“Đời người khó có được tri kỷ, con và Tô Văn là bạn học thời trung học, nhiều năm như vậy tình cảm vẫn không thay đổi, thật sự là không dễ dàng, dì mừng cho Tô Văn, nhưng hiện tại, dì tiếc cho cả hai.”

Mũi ta đau xót, ta không biết mình và Tô Văn còn có thể trở lại như trước được nữa hay không.

“Con người có đủ loại dục vọng, có cái gọi là lòng tham không đáy, không có khả năng mọi thứ đều được thỏa mãn, hơn nữa có một số việc biết rõ không thể làm, không nên làm ngược lại với đạo lý, cái giá phải trả đương nhiên cũng sẽ rất lớn.”

Ta nghĩ đến mình và Tô Văn, nếu như không đi sai bước, chúng ta vẫn là bạn tốt không có gì giấu nhau, cho dù mỗi người đều có tình cảm riêng của mình, cũng sẽ không giống hiện tại để bụng như vậy, đau như vậy, bởi vì có một vài thứ không đụng vào thì không sao, một khi đã dính vào lại phải tách rời ra, đó chính là đau điếng người.

“Cả hai đứa bây giờ đều có tiền đồ riêng, nói ví dụ như thanh xuân của cả hai, mỹ mạo của cả hai, tình cảm mãnh liệt của cả hai, hiện giờ trong mắt hai đứa tình yêu là quan trọng nhất, nghĩ rằng nếu có được tình yêu thì sẽ có được cả thế giới, nhưng không hề biết rằng chỉ có bánh mì mới thực sự làm no bụng, đến lúc

tình cảm mãnh liệt của cả hai không còn nữa, lại không có của cải làm trụ cột, mọi vấn đề sẽ theo đó mà đến.”

“Tô Văn từng hùng hồn nói với dì, mặc dù không thể đại phú đại quý, nhưng lấy năng lực của hai đứa để nuôi sống một gia đình thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Phải biết rằng dự vọng của con người là vô chừng mực, dì có thể chắc chắn với con rằng, sẽ có một ngày hai đứa sẽ vì tiền bạc mà khắc khẩu, cả hai không giống gia đình bình thường, bởi vì một nửa sinh lực của nữ nhân là dành cho con cái, cho nên nam nhân sẽ đảm nhiệm trọng trách nuôi gia đình, đây được gọi là sự cân bằng. Có lẽ hai đứa sẽ nói, hai đứa không cần con cái, phải biết rằng con cái chính là kéo dài sinh mệnh, là hi vọng của cuộc sống, là sức sống của gia đình. Con hãy tưởng tượng một chút, khi các con đến tuổi trung niên, lão niên, không có con cháu thì sẽ thế lương như thế nào, thế giới bên ngoài nhiều cám dỗ, quan hệ của cả hai chỉ dựa vào tình yêu để gắn bó thì làm sao có thể vững chắc.”

Quả thật, lần này dì Tô nói rất có sức thuyết phục, suy cho cùng bà là giáo viên, mẹ ta nhất định không thể nói ra được những lý lẽ lớn lao như vậy, đột nhiên ta có chút hiểu được vì sao Tô Văn không muốn gặp ta.

Dì Tô không nói gì nhìn ta, ta biết bà đang chờ ta bày tỏ thái độ, ta không trả lời bà ngay lập tức, chỉ hỏi:

“Tô Văn đâu?”

Tô Văn nếu muốn cắt đứt hoàn toàn quan hệ của chúng ta, nàng chỉ cần nói một câu, không cần thiết phải để dì Tô ra mặt.

Dì Tô nói:

“Ở bệnh viện.”

Ta giật mình:

“Cậu ấy bị sao vậy?”

“Bác sĩ chẩn đoán, lo âu quá độ cộng thêm bị cảm lạnh, bệnh đồ nặng.”

Hóa ra dì Tô về đây là giúp Tô Văn lấy đồ dùng sinh hoạt chứ không phải giúp Tô Văn chuyển nhà, ta vừa lo lắng đồng thời cũng trở nên yên tâm hơn.

Ta tận lực biểu hiện rằng mình không hề quá để ý, hỏi:

“Cậu ấy ở bệnh viện nào, con có thể đến thăm được không?”

Dì Tô gật đầu:

“Đương nhiên, hai đứa là bạn thân mà.”

Sau đó chỉ vào cái túi trên mặt đất nói:

“Vậy phiền con mang đến cho Tô Văn dùm.”

Nghe ý tứ đúng là để ta gặp Tô Văn một mình, ta có chút không thể tin được, thời điểm này bà hẳn là phải cật lực ngăn cản chúng ta mới đúng.

Dì Tô giống như nhìn thấu tâm tư của ta, thản nhiên cười cười:

“Dì là mẹ Tô Văn, không phải kẻ thù của nó, cho nên dì hiển nhiên phải lên tiếng. Dì không thể nhìn nó đi sai đường, tất nhiên, dưa xanh hái không ngọt, dì chỉ có thể khuyên nó chứ không thể chỉ phối, về phần nó lựa chọn như thế nào, hãy để nó tự quyết định.”

Dì Tô có thể yên tâm như thế, khẳng định Tô Văn đã hứa hẹn cái gì đó với bà, nhưng hiện tại chuyện đó không quan trọng, quan trọng là... ta muốn nhìn thấy Tô Văn ngay lập tức.

Trên đường đến bệnh viện, ta mua một phần canh gà, nhìn mặt bàn bằng đá cẩm thạch trắng noãn, ta nhớ đến cảnh tượng cùng Tô Văn nấu cơm, nước mắt lại rơi xuống, trong lòng không tiếng động gào thét, chỉ là muốn một thế giới hai người đơn giản, vì sao phải khó khăn như vậy?

Trong bệnh viện khắp nơi đều tràn ngập mùi thuốc sát trùng, ta tìm được phòng của Tô Văn, đứng trước cửa phòng nhìn xuyên qua lớp kính thủy tinh, bên trong có hai giường bệnh, nhưng chỉ có một mình Tô Văn, nàng ngồi tựa lưng vào thành giường, một tay đang truyền nước biển, tay còn lại cầm sách. Ta mở cửa phát ra tiếng vang, nàng ngẩng đầu lên nhìn, ta nhận thấy được sự kinh ngạc rõ ràng trên mặt nàng, hẳn là không tin được ta lại xuất hiện ở đây.

Tính ra, ta và Tô Văn đã không gặp mặt suốt dịp lễ, giờ phút này gặp lại giống như xa cách đã lâu, cũng chỉ khi nhìn thấy Tô Văn, ta mới biết được ta nhớ nàng rất nhiều.

(*) “Tử bất giáo, phụ chi quá”: Con không dạy, lỗi của cha. Đây là một câu thơ trong Tam Tự Kinh.

49. Chương 49: Chương 49

Sắc mặt Tô Văn tái nhợt tiêu tụy, hoàn toàn không có thần thái phấn chấn như thường ngày. Ta biết sinh bệnh chỉ là một trong những nguyên nhân, Tô Văn chắc chắn đã trải qua giai đoạn tâm lý khó khăn giống ta.

Cổ đề nén đau xót trong lòng, ta hỏi nàng, đỡ hơn chưa?

Tô Văn gật đầu:

“Đỡ hơn nhiều rồi.”

Sau đó hỏi lại ta:

“Cậu đã gặp mẹ mình?”

Ta “Ừ” nhẹ, ngẫm nghĩ một chút hỏi nàng:

“Bị bệnh sao lại không nói cho mình biết?”

Tô Văn không lên tiếng, vấn đề này đương nhiên cũng không cần trả lời.

Ta mở nắp bình thủy, đổ canh gà ra chén, cho thìa vào đưa cho Tô Văn. Sau khi nhìn thấy kim tiêm trên cánh tay nàng, lại thu trở về, đến chiếc ghế cạnh giường ngồi xuống.

Khóe môi Tô Văn giương lên, bỗng nhiên ta cảm thấy hoảng hốt, đã bao nhiêu lâu rồi Tô Văn không cười với ta.

Cả hai đều tự giác tránh không nhắc đến chủ đề nhạy cảm, chỉ đơn giản hỏi han tình hình gần đây. Tô Văn nói từ hồi mừng hai trở về từ nhà bà ngoại vẫn chưa hề ra khỏi cửa, kết quả buồn quá sinh bệnh.

Ta lập tức xấu hổ cúi đầu, ta không nói cho nàng biết ta đi xem mắt, càng không dám nói đến chuyện tình cờ gặp Lý Nhất Bác, tránh nặng tìm nhẹ, chỉ nói “không giống với năm ngoái.”

Ta dứt từng muỗng từng muỗng cho Tô Văn, tuy không nói chuyện nhiều nhưng rõ ràng cảm nhận được bầu không khí thay đổi, khối băng ngăn cách chúng ta hiện tại đang dần hòa tan, sự ấm áp quay trở lại, ánh mắt Tô Văn không kiên nhẫn gì dừng trên mặt ta, mặt ta bắt đầu nóng lên.

Canh gà chưa uống hết, bàn tay Tô Văn vuốt ve gương mặt ta, Tô Văn nói:

“Dương Thần, cậu ác lắm.”

Đôi mắt ta lại trở nên ẩm ướt, nhịn đã lâu, rốt cuộc mới nói ra ủy khuất trong lòng:

“Rõ ràng là cậu phớt lờ mình trước.”

Tô Văn nhẹ nhàng thở dài:

“Chỉ là mình không muốn làm cậu khó xử.”

Ta không hài lòng với lí do của Tô Văn:

“Cho dù phán mình tử hình, ít nhất cũng phải cho mình cơ hội để giải thích, cậu một câu cũng không nói, đối xử với mình như người lạ, cậu muốn mình phải làm sao bây giờ?”

Tô Văn cũng có uất ức riêng của nàng:

“Nói chuyện thẳng thắn với mẹ đã biểu lộ quyết tâm của mình, cũng đã tiêu hao hết sức lực mà mình có, mình không còn đủ sinh lực để đi giúp cho tư tưởng chưa kiên định của cậu.”

Ta nâng cao giọng:

“Nói trắng ra có phải cậu đang trách mình không có thái độ dứt khoát, chẳng lẽ từ trước đến nay cậu vẫn cho rằng mình chỉ vui đùa một chút mà thôi? Mình đắn đo nhiều là vì muốn chắc chắn hơn, nhưng mình chưa từng phủ nhận tâm ý của cậu, mình đã rất cố gắng để thay đổi bản thân, hi vọng chúng ta có thể tiến xa hơn, nhưng cậu đã trực tiếp gạt bỏ sự cố gắng của mình.”

Tô Văn bị ta trách cũng nổi giận, ngồi thẳng người, cười lạnh:

“Cái mà cậu gọi là cố gắng chính là đi tìm nhà dưới (người thay thế) sao? Cậu đừng nghĩ rằng mình không biết, cậu với Từ Nghiên Nghiên kia ba ngày hai đầu gọi điện thoại, ở nhà cậu không nói với mình câu nào, lại có thể tán gẫu điện thoại với người khác một tiếng đồng hồ, cái này cũng gọi là để ý tới mình sao?”

Ta thừa nhận có mấy lần là ta cố ý cười nói lớn tiếng với Từ Nghiên Nghiên trước mặt Tô Văn, khi đó ta giận vì Tô Văn hờ hững với ta, xem ta như người vô hình.

“Cậu và Từ Nghiên Nghiên nói cái gì nhỉ, chia tay mình xong sẽ đến với cô ta? Tốt, nếu cậu thật sự muốn như vậy, mình tác thành cho cậu, dù sao bây giờ cậu cũng biết phải làm như thế nào khi ở với nữ nhân.”

Tô Văn nở nụ cười châm chọc.

Ta kinh hãi đến thiếu chút nữa làm đổ chén canh trên tay, ta biết Tô Văn có nhiều lúc nói chuyện rất khó nghe, nhưng lại không nghĩ tới có một ngày nàng lại dùng những lời đó để nói với ta, cho dù có giận cũng không cần phải nói ác như vậy.

Sắc mặt Tô Văn có chút ân hận, tựa hồ biết mình nặng lời, có điều nàng chỉ há miệng thở dốc, không có ý tứ muốn giải thích.

Trong lòng ta lạnh xuống, mặc kệ Tô Văn thật lòng hay là nói dối, đều làm ta tổn thương. Ta đặt chén canh xuống, đạm nhạt nói:

“Cậu nghĩ như vậy, mình cũng không còn lời nào để nói, hôm nay chuyện gì cần nói đều đã nói hết, nếu cứ tiếp tục cũng không tác dụng gì, mẹ cậu cũng khuyên mình đừng làm chậm trễ cậu, một khi đã như vậy, mọi người hảo tự hảo tán (đến trong vui vẻ, chia tay trong yên bình), chúng ta chia tay đi.”

Tô Văn nhìn ta chằm chằm, muốn từ trong ánh mắt của ta phân biệt được những lời này đâu là thật đâu là giả.

Lòng tự trọng mãnh liệt chống đỡ, ta không né tránh.

Mặt Tô Văn cũng không chút thay đổi, lạnh lùng mà rõ ràng đáp một chữ:

“Được.”

Lòng ta lập tức vỡ ra thành vô số mảnh nhỏ, từ trong đau buồn, những hình ảnh ngọt ngào lúc ta và Tô Văn vẫn còn bên nhau như một thước phim hiện lên trước mắt ta, Tô Văn đã từng dịu dàng như thế nào, bộ dáng nàng quần quít si mê khiến ta cảm thấy được ta là sinh mệnh duy nhất của nàng, ta không biết vì sao lại trở thành như bây giờ.

Ta nói với Tô Văn:

“Cậu nghỉ ngơi cho tốt, mình đi trước.”

Xoay người, nước mắt rơi như mưa.

Hiện tại ta mới hiểu được, hai người ở chung, trở ngại căn bản không phải là áp lực từ bên ngoài, mà là tâm ý của cả hai đối với nhau, nếu ngay cả tâm cũng không có thì còn tính đến chuyện cùng một chỗ làm gì.

Hóa ra tình yêu lại mong manh dễ vỡ như thế.

50. Chương 50

Đều nói mười năm mới tỉnh giấc mộng hoàng lương (*), ta cảm giác ta và Tô Văn thật giống như trải qua một hồi mộng. Có một ca khúc như thế này, “Chúng ta đều từng vì cô đơn mà chấp nhận đối phương, chúng ta đều bởi vì giầy vò mà chán ghét cuộc sống.”, ta và Tô Văn đúng là bắt đầu khi cô đơn, sau khi bị giầy vò thì chấm dứt.

Không đợi đến khi Tô Văn xuất viện, ta dọn ra khỏi nhà. Ta không chịu nổi xung quanh mình tràn ngập hơi thở của Tô Văn, càng không thể thân nhiên đối mặt với Tô Văn sau khi đã chia tay.

Lúc sắp đi, ta vào phòng Tô Văn, chần nệm trên giường được sắp xếp gọn gàng, tủ đầu giường đặt bức ảnh hai chúng ta chụp chung, thời điểm chụp tấm hình này cả hai vẫn còn là học sinh, hai cô gái trong ảnh thật hồn nhiên vui vẻ. Ta lại nhớ tới những kỉ niệm với Tô Văn, từ lúc mười mấy tuổi cho tới hôm nay ba mươi tuổi, tình cảm mười mấy năm trôi qua đều chưa từng có chấn động lớn như nửa năm này, giống như vượt đỉnh núi, bay lên mây sau đó ngã xuống vực sâu.

Ta lấy ra chiếc nhẫn Tô Văn tặng, nhớ tới đêm điên cuồng kia, lần đầu tiên ta và Tô Văn thân mật, cảm giác lúc đó bây giờ nhớ lại vẫn rung động lòng người như cũ, tìm lại bắt đầu đau đến khó thở, ta đặt nhẫn xuống sau đó chạy trốn chết.

Tuy rằng ta và Tô Văn chia tay, thế nhưng vẫn cảm thấy nên báo cho nàng biết chuyện ta dọn ra. Ta gửi một tin nhắn cho Tô Văn, kết quả không thấy hồi âm, ta nghĩ mình và Tô Văn đã thật sự chấm dứt, không chỉ là tình yêu ngắn ngủi này mà còn có mười mấy năm tình bạn, đây là cái giá phải trả cho việc vượt rào, ta không biết nên cảm thấy hối hận hay là không.

Ta không phải mới lần đầu thất tình, nhưng chưa bao giờ cảm thấy trên đời chẳng còn gì gọi là niềm vui như hiện tại, chia tay với nam nhân, ta còn nghĩ sẽ tìm người tiếp theo, chia tay với Tô Văn, ta chỉ có vô lực và mệt mỏi, đời này ta đoán ta không còn khả năng yêu thêm một ai khác nữa, cũng không chịu được khi phải sống cùng với người mình không yêu. Hai nữ nhân cùng một chỗ sẽ bị người ta nhìn bằng con mắt khác, độc thân cũng không tệ, nếu không thể cùng một chỗ với người mình thích, sống một mình cũng tốt.

Lý Nhất Bác tìm ta, bị ta từ chối, ta nói với anh ta, “cảm ơn anh đã kiên trì theo đuổi khiến tôi cảm thấy được mình vẫn còn sức hấp dẫn, đáng tiếc chúng ta thật sự không hợp, tôi không thể thích anh, anh cũng không thể chịu đựng được người con gái của mình trong lòng có người khác.”

Lý Nhất Bác nói, thời gian có thể thay đổi tất cả.

Ta nói, chúng ta thì không.

Cho dù thời gian có thể chữa lành vết thương, đó cũng là chuyện thật lâu thật lâu về sau.

Công ty tiến hành điều động nhân sự, ta chủ động xin đi ngoại phái (khôn biết cái này có phải gọi là chuyển công tác không -_-), đồng nghiệp ai cũng khó hiểu, ngoại phái tuy rằng lương cao nhưng lại phải rời xa gia đình, xa bạn bè, liệu sẽ bỏ được sao? Những ai quen ta đều biết, ta là một người rất quý trọng tình cảm, hơn nữa một nữ nhân ở bên ngoài một mình làm việc sẽ rất vất vả, đương nhiên nguyên nhân quan trọng hơn là, tất cả mọi người đều cho rằng nữ nhân ba mươi như ta, việc cấp bách nhất hẳn là giải quyết ổn thỏa chuyện nhân sinh đại sự, ta chỉ cười cho qua.

Công ty cho thời hạn một tuần để chuẩn bị, trước tiên ta về nhà một chuyến, mẹ ta sau khi nghe xong không nói gì, lúc bà tức giận sẽ mắng ta, chỉ có khi đau lòng mới không nói tiếng nào. Ta chỉ có thể giải

thích với bà, “Thượng Hải không xa, bây giờ phương tiện đi lại phát triển như vậy, nếu mẹ muốn gặp con, chỉ vài tiếng đồng hồ sau con đã xuất hiện trước mặt mẹ”. Lúc sắp đi, bà mới hỏi ta một câu cất giấu trong lòng đã lâu, “có phải vì mẹ với cha con ly hôn làm con trở nên sợ kết hôn hay không?”

Ta nói không phải, chỉ là ta chưa gặp được người thích hợp.

Hẹn vài người bạn thường ngày vẫn hay liên lạc với nhau ra, vốn dĩ ta cũng muốn gọi cho Từ Nghiên Nghiên, lại nhớ đến lời Tô Văn, cuối cùng đành gạt bỏ ý định này ra khỏi đầu, chỉ đơn giản gọi cho nàng một cuộc điện thoại, cảm ơn nàng đã ở bên cạnh khuyên giải an ủi ta, sau đó khéo léo nói về sau cả hai có thể không có cơ hội gặp lại, Từ Nghiên Nghiên hiểu ý ta, nàng nói, chúng ta vốn là bè nước gặp gỡ, ta thật lòng cảm kích sự am hiểu lòng người của nàng.

Bạn bè thân có, không thân cũng có, thế nhưng bọn họ đều biết ta có một người bạn tri kỷ tên là Tô Văn, từ trước tới giờ đều như hình với bóng. Sự kiện quan trọng như vậy nàng lại không có mặt, ta giải thích, nói Tô Văn có việc bận, không thể đến được.

Ta uống rượu hơi nhiều, chạy vào toilet ới, Trần Tĩnh đi vào cùng, nàng vỗ lưng giúp ta thuận khí, sau đó hỏi ta, cậu và Tô Văn làm sao vậy?

Nước mắt ta rơi xuống, ta nói với Trần Tĩnh, mình và Tô Văn chia tay rồi.

Trần Tĩnh hơi sững sốt một chút, sau đó ôm lấy ta.

Ta tựa vào vai nàng khóc thút thít.

Trần Tĩnh nói:

“Hai người các cậu quen nhau, không ngoài dự đoán của tôi, thật ra tôi đã sớm nhận ra Tô Văn đối với cậu rất đặc biệt, ánh mắt cậu ấy nhìn cậu không giống với lúc nhìn người khác. Ba người chúng ta chơi thân, nhưng chỉ vì bảo vệ cậu mà cậu ấy không ngại xích mích với tôi, Tô Văn từng nói với tôi, tiếc rằng cậu ấy là nữ nhân, nếu là nam nhân thì đã sớm cưới cậu làm vợ. Không ngờ các cậu đã xé rách tầng ngăn cách kia, nhưng mà nếu đã đi đến bước này, thì tại sao lại dễ dàng buông tay như vậy? Do Tô Văn hay do cậu?”

Ta khóc lớn hơn, ta nói:

“Tôi không biết, tôi rất thích Tô Văn, nhưng tôi không dám nói với người khác, tôi thật sự quá vô dụng, Tô Văn cũng trách tôi, tôi không biết phải làm như thế nào mới có thể trở lại như ban đầu với Tô Văn.”

Trần Tĩnh nói:

“Thứ duy nhất bó buộc các cậu chỉ là chính bản thân các cậu thôi, người khác không giúp được các cậu, quan trọng là, cậu khẳng định muốn buông tay sao? Nếu đã quyết định buông tay, có thể từ nay về sau cậu và Tô Văn sẽ không gặp nhau được nữa.”

Ta ngoại trừ nói không biết thì không còn nghĩ ra được câu nào nữa.

Sau khi ăn cơm xong, mọi người đi hát, Trần Tĩnh chọn cho ta một bài.

“Quay đầu lại, đột nhiên tất cả chỉ là giấc mộng, quay đầu lại, lòng tôi vẫn không thay đổi.”

Ta nghĩ đến Tô Văn, đau lòng đến gần như mất đi tri giác.

(*) “Hoàng lương” có nghĩa là kê vàng.

Điển tích: Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân, có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chut-chuyen-cua-thang-nu>